

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14^{ΟΝ}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 13 (682)

1937

Πως εχεται οι ζωνες του ζωγραφιστου
1861-1868-74 του Henry Paul
Το ποσιν του γραφ. του

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΓΕΝΕΒΙΕΝΕ ΝΕΡΑΝΒΑΛ

ΜΕΣ' ΣΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν εἶχε φύγει ποτὲ ἀπὸ τῆς «χαθιένδας», ὅπου γεννήθηκε. Οἱ γονεῖς τῆς, δὴ οἱ Ἰσπανοὶ, εἶχαν

παίει μόλις παντρεῦθηκα νὰ θροῦν τὴν τύχη τους στὴ μακρινή γῆ τῆς Περουβίας. Ἡ γεννητὴ τῆς μοναχοκόρης τους τοὺς δυνάμωσε τὸ θαρρὸς κ' ἡ τύχη τοὺς εὐνόησε στὶς ἐπιχειρήσεις τους. Μὰ ἡ μητέρα πλήρωσε στὸ τέλος μὲ τὴ ζωὴ τῆς δλους αὐτοὺς τοὺς κόπους, ὅλες αὐτὲς τὶς προσπάθειες. Ἀντιθέτως, ὁ πατέρας, ποὺ γινότανε καὶ κάθε χρόνο πρὸ πλούσιος, ἐθεωρεῖτο πειὰ ἀπ' ὅλους πραγματικὸς ἄρχοντας.

Γύρω ἀπὸ τὴν κατοικία του, ἀναρίθμητες καλὺθες στέγαζαν τοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ ἦσαν στὴν πραγματικότητα φοῦλοι του. Μὰ ὁ ἀφέντης ἦταν καλὸς καὶ πολὺ σπάνια ἀναγκαζόταν νὰ τοὺς φερῇ ἀσχημα. Ἀφοῦ τοὺς κερνοῦσε μόνος του κάθε πρωὶ ἓνα ποτήρι ἀ γ κ ο υ α ρ ν τ ι ἔ ν τ ε, τοὺς ἐστελνε στὶς καθημερινὲς ἐργασίες τους. Κι' ἔτσι ἡ δουλειὰ γινότανε μὲ περισσότερο κέφι.

Παρ' ὅλο τὸ παράδειγμα τοῦ πατέρα τῆς, ἡ Ἰσαβέλλα, μεγαλωμένη χωρὶς μητέρα, πολὺ χαϊδεμένη, πολὺ ὠραία ἴσως, δειχνόταν περήφανη καὶ ἡ ματαιοδοξία ἐπιγιγε μέσα τῆς κάθε καλὸ αἶσθημα. Τῆς ἄρεσε νὰ κάνη ν' ἀντηχοῦν τὰ θαρεὰ τῆς χρυσὰ κοσμήματα, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες γυναῖκες, ποὺ, ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλο στολίδι, ἐθαζαν στὰ ὡμορφα μαλλιά τους μπουμπουκία ἀπὸ ἀνθη. Πλαίι στὰ γαλάζια ἡ τριανταφυλλιά φορέματά τους, ἀπλὰ συγκρατημένα μὲ μιά κορδέλλα, ἡ νέα κόρη, ἀγέρωχη, ἐπεδείκνυε τὰ ὑπέροχα μεταξωτά τῆς — αὐτὰ ποὺ ἔφερναν τὰ ὑπερώκεάνεια ποὺ ἐρχόντουσαν νὰ φορτώσουν κακάο, καπνὸ, καφέ κι' αὐτὰ τὰ μπαχαρικά ποὺ ἀφήνουν πίσω τους ἓνα διαπεραστικὸ ἄρωμα.

Ὡστόσο, ὁ θαυμασμὸς ποὺ προκαλοῦσε γύρω τῆς, ἡ εὐχαρίστησις ποὺ ἐνοιῶσαν ὅσοι τὴν ἐθλεπαν, τὴν ἀφηναν ἐντελῶς ἀδιάφορη. Ἀγνοοῦσε δλότελα τὴν αἰσθηματικὴ ζωὴ, τὴ στιγμή ποὺ γύρω τῆς ὁ ἐρωτας τραγουδοῦσε καὶ στὴν πρὶ φτωχικὴ ἀκόμα καλύθα. Καὶ μέσα στὴν ἀδειανὴ καρδιά τῆς γεννιόντουσαν κάποιες ὑποσυνείδητες ἐλπίδες, κατὶ σὰν νοσταλγία, ποὺ τὴν ἐκμηδένιζαν ἢ τῆς ἔφερναν ρίγη...

Γιὰ ν' ἀντιδράσῃ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἡ Ἰσαβέλλα ἐνίσωθε τὴν ἀκατανίκητη ἀνάγκη νὰ κινηθῇ, νὰ χαρῇ τὸ δάσχημα, τὴν ἐλευθερίαν... Πηδοῦσε σ' ἓνα ἄλλογο καί, ἀφοῦ, κάλπαιζε στὰ δάση ποὺ ἀπλωνόντουσαν ὡς τὸ ἀπειρο...

Τὶ ζητοῦσε τάχα ἐκεῖ;

Νὰ δῇ τὰ λαμπρά πουλιά, ἀληθινὰ ζωντανὰ λουλουδία μὲ τὰ ὅποια ἦσαν φορτωμένα τὰ δέντρα ἢ τὴν τραβοῦσε ὁ κίνδυνος, ἀφοῦ πίσω καθε δέντρο μποροῦσε νὰ τὴν παραμονεύῃ;

Ἀπὸ τὶς ἐκδρομὲς αὐτὲς ξαναγύριζε κατάκοπη καὶ κλεινὸν ὄρες μακρυνὲς στὴ βιβλιοθήκη διαβάζοντας τοὺς ἀγαπημένους τῆς συγγραφείς.

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὥστόσο, ἡ ἰδιότροπη αὐτὴ κοπέλλα φαίνονταν σὰν νὰ ξεφρονιμῆται καὶ δὲν ἔκανε πειὰ τὰ παλαιὰ παράδοξα καμώματά τῆς...

Ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς μεταβολῆς;... Ὡ! σχεδὸν τίποτε... Κάποιος νέος ἀπὸ μιά μακρινὴ «χαθιένδα» ἐρχόταν καὶ τὴν ἐθλεπε συχνά...

Τὸν ἔλεγαν Φίλιππο... Ὅπως ἐκείνη, ἦταν εἴκοσι χρονῶν κι' ἐπειδὴ τὰ νειάτα καλοῦν τὰ νειάτα, ἓνα γλυκὸ αἶσθημα εἶχε γεννηθῇ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ δύο πλάσματα τῆς ἰδίας ἡλικίας. Ἡ παρουσία του ἔκανε τὴν Ἰσαβέλλα εὐτυχισμένη, γιατί μποροῦσε νὰ δῇ πειὰ ἓνα πρόσωπο, μιά φωνή σ' αὐτὸν ποὺ, ὡς τότε, μονάχα στὴ φαντασία τῆς ὑπῆρχε. Ἦξερε πὼς ὁ πατέρας τῆς ἐπιθυμοῦσε νὰ δέχεται εὐνοϊκὰ τοὺς ὑποψηφίους μνηστήρας τῆς. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ πλούσιος γαιοκτήμων ἔλπιζε πὼς ἡ κόρη του θὰ γινόταν σύζυγος τοῦ χαριτωμένου αὐτοῦ νέου, ποὺ ἦταν ὠραίος, πλούσιος κ' εἶχε μιά ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες «χαθιένδες» τῆς χώρας.

Τὰ θρόαυα, κάτω ἀπὸ τὰ μυρωμένα φυλλώματα ποὺ τὴν περιστοιχίζαν, ἡ Ἰσαβέλλα, τόσο ἀπὸ μιά ποιητικὴ διάθεσι, ὅσο κι' ἀπὸ μιά παιδιὰτικὴ ἰδιοτροπία, εὐχαριστιόταν νὰ φωνάζη μέσ' στὸ δάσχημα τὸ ὄνομα αὐτοῦ ποὺ θὰ γινόταν σύζυγός τῆς:

— Φίλιππε! Φίλιππε!

Ἀπὸ μιά ἀπὸ τὶς γειτονικὲς καλύθες, τὴν ἴδια πάντοτε, ἀντηχοῦσε συγχρόνως τὴν ἴδια ὥρα ἓνα μελαγχολικὸ τραγοῦδι. Ἡ μελωδία κ' ἡ φωνὴ τῆς νέας μπερδεύοντουσαν ὡς τὴ στιγμή ποὺ ὁ συνοικισμὸς δλόκληρος τυλιγόταν στὴ γαλήνη καὶ στὸ σκοτάδι.

Λοιπὸν, ἐκείνη τὴ νύχτα, ἐνῶ ὁ ὕπνος ἔκανε ὄλα τὰ πλάσματα ἀκίνητα, ἓνα ἀπάσιο τρίξιμο τοῦ ἐδάφους, σκόρπισε παντοῦ τὸν πανικό...

Κουρασμένη νὰ θαστῇ ὄλο τὸ φορτίο τῆς ἐπιφανείας τῆς, ἡ γῆ σάλεψε σὰν ἓνα μεγάλο ἔω...

Ὁ πάταγος τῶν σπιτιῶν ποὺ κατέρρεαν ἐπνιξε τὶς κραυγὲς τοῦ τρόμου.

Τὸ ζευγάρια χωρίστηκαν, σκόρπισμένα ἀπὸ τὴ φόβη...

Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐφευγαν χωρὶς σκοπὸ, μὲ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸ θάνατο ποὺ τὸν ἐνοιῶσαν κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους.

Ἐνῶ ἓνας καινούργιος σεισμὸς ἀνοίγε τεράστιες τρύπες στοὺς τοίχους τῆς κατοικίας τους, ἡ Ἰσαβέλλα κι' ὁ πατέρας τῆς μπόρεσαν νὰ γοῦν ἀπὸ τὰ εἰρηπία ποὺ εἶχαν σωριαστὴ γύρω τους.

Τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία, ἡ νέα κόρη ἄφηε τὸν πατέρα τῆς νὰ τὴν ὀδηγῇ.

Ἐξάφνα ὅμως τὸ χέρι ποὺ τὴν τραβοῦσε, γλίστρησε ἀπὸ τὸ δικό τῆς... Καὶ ἐρέθηκε δλομὸναχη, ἀνάμεσα ἀπὸ ἓνα ἀληθινὸ κοπάδι πανικόθλητων ἀνθρώπων...

Καθένας συλλαγιζόταν νὰ σώσῃ μονάχα τὸν ἑαυτοῦ του...

Δὲν ὑπῆρχαν πειὰ οὔτε δοῦλοι, οὔτε ἀφέντες...

Δὲν ὑπῆρχαν παρα ἀνδρόποιοι ξετρελλαμένοι ἀπὸ τὸν ἴδιο φόβο...

Σπρωγμένη ἀπὸ τὸ φόβο, ἡ Ἰσαβέλλα θάδιζε πάντοτε, μὲ τὸ πνεῦμα χωρὶς σκέψι, μὲ τὸ φοβικὸ τρόπο διὰ ἀπὸ στιγμὴ μὴ σὲ στιγμὴ θάβλεπε ἴσως τὸ ἔδαφος ν' ἀνοίγῃ μπροστά τῆς...

Πρὸ ἀλγίων ἀκόμα ὠρῶν, στολισμένη, χαμόγελαστή, ἐπαρῶνταν γλυκὰ, ἀκούγοντας τὰ ἐρωτικά λόγια τοῦ Φίλιππου... Μὰ τώρα;...

Ἦταν δλομὸναχη τώρα, ἀνάμεσα στὸ κυνηγημένο πλῆθος... Τὰ πόδια τῆς σακατεῖοντουσαν στὰ χαλίκια τοῦ θρόμου... Τὰ μαλλιά τῆς λυμένα, ὅπως τὸν ἄλλον γυναικῶν, κολλοῦσαν στοὺς κρατῶφους τῆς ποὺ ἦσαν λουσμένοι στὸν ἰσρώτα. Καὶ ἡ νυχτερινὴ τῆς ρόμπα, ἀπὸ δαντέλλες ὀλόκληρη, κόντευε νὰ μεταβληθῇ σὲ κουρέλια...

Μὰ ὅσο προχωροῦσε ἡ νέα, τόσο ἐνοιῶθε καὶ τὶς δυνάμεις τῆς νὰ τὴν ἐξ-

«Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν θεραπεύει κόμματα, οὔτε τὰ ξεις, ἀλλ' ἀποβλέπει στὸ σύνολο τῆς κοινωνίας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

καταλείπουν...

Οι φυγάδες σφιγγόντουσαν μηχανικά οι μὲν στους δέ, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν ἐνωμένοι τὸν κίνδυνον. Αὐτὰ τὰ κορμιά πού στριμωχναν τὸ δικό της, τὴν ἔκαναν ν' ἀσφυκτιά, νὰ πνιγεται, σταματούσαν σχεδὸν τοὺς χτυποὺς τῆς καρδιάς της...

Κι' ἔξαφνα κλείνοντας τὰ μάτια της μπροστὰ στὸ ἀπερίγραπτο αὐτὸ θέαμα, κλονίστηκε κι' ἔχασε κάθε συναισθησι τῆς τραγωδίας πού διαδραματιζόταν γύρω της...

Ὅταν συνήλθε, ἔνοιωσε ἕνα παράδοξο συναισθημα. Τὸ πνεῦμα της ἄρχισε νὰ ἐξυπνῇ ἀργά, ἐνῶ μιά ἐκμηδένις θάραινε ἀκόμα τὰ μέλη της.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀνοίξε τὰ μάτια της... Δὲν εἶχε ἀκόμα τὴν ἐντύπωσι ὅτι ζῇ...

Νόμιζε πὼς συνέχιζε κάποιο ἐφιαλτικό ὄνειρο.

Μὰ ἔξαφνα ἔνοιωσε στὸ πρόσωπό της τὸ χαίδεμα κάποιου ἀνδρικοῦ χεριοῦ... Συγχρόνως κάποιος τῆς ἀνασήκωνε ἀνάλαφρα τὸ κεφάλι της, πού τὸ αἰσθάνθηκε ν' ἀκουμπᾷ σ' ἕνα γερό ὤμο...

Καί χωρίς νὰ θέλῃ, τὰ χεῖλιά της ψιθύριζαν ἕνα ὄνομα:

— Φίλιππε!...

— Ἰσαβέλλα!...

Ἡ ἀπάντησις προφέρθηκε μὲ φωνὴ σιγανή, σθεσμένη...

Ὡστόσο ἔφερε μιά μεγάλη γαλήνη στὴ φτωχὴ ἔσφραγισμένη ψυχὴ τῆς Ἰσαβέλλας...

Τὰ μεγάλα της μάτια ξανάκλεισαν μ' ἐμπιστοσύνη κι' οὔτε κἀν ἀναρωτήθηκε νὰ μάθῃ χάρις σὲ ποῖο θαῦμα ὁ μνηστὴρ της εἶχε θρεθῇ κοντὰ της στὴν τρομερὴ ἐκείνη στιγμή.

Τῆς φαινόταν θεῖο τὸ ὅτι ζοῦσε, ἀφοῦ αἰσθάνθηκε τὸ χαίδεμα τῆς φτερούγας τοῦ θανάτου...

Καί ὅμως, ἂν κάποιο φῶς ξέσκιζε τὸ σκοτάδι, ἡ νέα κόρη, χωρίς ἄλλο θὰ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ μὲ μανία ἀπὸ τὰ χεῖριά πού τὴν προστάτευαν.

Ὁ μνηστὴρ της ἦταν μελαγχροινός, ξυρισμένος, κ' ἡ ματαιοδοξία ἔκανε σκληρὰ τὰ χαρακτηριστικά του, ἐνῶ ὁ νέος πού τὴν κρατοῦσε τώρα στὴν ἀγκαλιά του εἶχε κι' αὐτὸς βέβαια μαύρα μαλλιά, μὰ τὰ ἐνεργητικὰ χαρακτηριστικά του, τὰ καλογραμμένα, φανέρωναν τὴν ἰδική του καταγωγή.

Μὰ κι' αὐτὸν τὸν ἔλεγαν Φίλιππο, ὅπως τὸν ἄλλο και, ὅπως ὁ ἄλλος, ἀγαποῦσε τὸ νοσητενικό πλάσμα πού, ἀλλοίμονο! ἦταν ἡ κόρη τοῦ ἀφέντη του...

Ὁ χωρίς ἐλπίδα ἔρωτάς του, ἡ χωρίς ἀνταπόδοσι πίστις του, δὲν εἶχαν γεννήσει μέσα του τίποτε ἄλλο — οὔτε μίσος, οὔτε μνησικακία, — ἐκτὸς ἀπὸ μιά ἀφέντη θλίψι.

Ἐνῶ, μέσα στὴ «χαθιένδα» οἱ ἄλλοι Ἰνδοὶ ἔκαναν, φλύαροι καὶ πρόσχαροι τὴ δουλειά τους, αὐτὸς σὴναινε γιὰ νὰ συλλογίζεται καλύτερα ἐκείνην πού ἀγαποῦσε... Τὸ γεμάτο ἀγωνία βλέμμα του πῆγαινε συχνὰ νὰ πλανηθῇ στὸ δρόμο στὸν ὁποῖον ἐκείνη συνήθιζε νὰ κἀν τὸς περιπάτους της. Καί ὅταν περνοῦσε ἐπάνω στὸ ἀλογό της, γρήγορη καὶ φωτεινὴ ἴσταν μετέωρο, ἔνοιωσε τὴ θλίψι του νὰ λιγοστεύῃ, γιὰτὶ τὴν εἶχε δῆ...

Τὴ στιγμή πού ἡ γῆ κλονίστηκε ἀπὸ τὸ σεισμό, ὁ Ἰνδὸς πλανιόταν γύρω ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ πού τοῦ ἔκρυβαν τὸ εἶδωλό του...

Ἔιχε δῆ τὸ σπῆτι νὰ καταρρέῃ καὶ τὸν ἀφέντη του νὰ φεύγῃ σέρνοντας μιά ἀνάλαφρη σιλουέττα κοντὰ του πού ἦταν ἡ κόρη του...

Μονάχα αὐτὸς ψυχραίμος μέσα στὸ γενικό πανικό, ὁ νεαρός Ἰνδὸς τοὺς εἶχε ἀκολουθήσει, ἔτοιμος νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Τὴν ξαναπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ θῆκε ἔξω.

Μὰ οἰκογένειες δόκλιπρες ξεχυνόντουσαν ἀπὸ τὴς γυμνομένης καλύβης, φαντάσματα πού οὐρλιάζαν καὶ πού ἐσπρωχναν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο.

Στριμωγμένη καὶ παρασυρμένη ἀπ' αὐτοὺς, ἡ Ἰσαβέλλα εἶχε χωριστῇ ἀπ' τὸν πατέρα της καὶ συγχρόνως ὁ πατήρ ἴσως εἶχε χάσει τὰ ἴχνη της...

Τότε, διὰ τῆς θίας, ἀνοίξε ἕνα πέρασμα μέσα στὸ πᾶν πού ἔφευγε...

Τὸ διαπεραστικό βλέμμα τοῦ ἐξέταξε τὴς γυναῖκες, παραπῶντας ν' ἀνακαλύψῃ ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ἐκείνην πού λείπε.

Ἐξώρισε τέλος τὴν ἀγαπημένην του Ἰσαβέλλα, τὴ στιγμή πού, ἐκείνη, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν κόπωση, ἔχανε τὴς αἰσθησεις της.

Τὸ ἀνάλαφρο κορμὶ της δὲν σωριάστηκε στὸ χῶμα ὅπου σιγούρα θὰ τὴν ποδοπατοῦσαν οἱ φυγάδες.

Ἐνα γερό χεῖρ τὴν ὑποστήριξε...

Ὁ κίνδυνος δίνει δυνάμεις ὑπεράνθρωπες κι' ὁ Φίλιππος παραμέρισε τὴν ἀνθρώπιν μᾶζα, πού, χωρίς νὰ θέλῃ, ἐκείνη, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν κόπωση, ἔχανε τὴς αἰσθησεις της.

Τὴν ἔπηρε κατόπιν ἀσπληστη, σφιγμένη ἀπὸ τὸ στήθος του, καὶ τὴν μετέφερε σὲ μιά καλύβα πού δὲν εἶχε κρεμασθῇ, πού καὶ τὴν ἀπέθεσε...

Ἐξω, ἡ γαλήνη ἐπαύριζε ν' ἀπλώνεται...

Κρατώντας πυροσφύριδα, ἕνα σωρὸ ἀνθρώπων πηγαίνοντο πρὸς τὴν καλύβα πού δὲν εἶχε κρεμασθῇ, πού καὶ τὴν ἀπέθεσε...

Μέσα στὴ νύκτα, ἔπαιχναν κίοςας μιά πρηνὴ κατασκήνωσι. Κάθε θῆμα πού πλησίαζε, μεγαλύνει τὴν ἀπελπισία στὴν καρδίαν τοῦ Φίλιππου.

Κι' ἔξαφνα, πνιγμένη ἀπὸ τὴν ταρχαίαν καὶ τὴν ἀγωνία, ἡ φωνὴ τοῦ ἀφέντη ἀκούστηκε:

— Ἰσαβέλλα! Ἰσαβέλλα!...

Ὁ νέος Ἰνδὸς δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ περισσότερο κοντὰ του τὴν ἀφέντη πνιγμένη του...

Τὴν ξαναπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ θῆκε ἔξω, ὅπου τὸ φῶς τῶν πυρῶν τοῦ φώτισε καὶ τοὺς δυο, γιὰ νὰ διαλύσῃ τὸ ὄνειρο...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀνοίξε τὰ μάτια της.

Καί πρὶν ἀνταποδῶσθαι τὰ φιλιά τοῦ πατέρα της, κύτταξε μιά στιγμὴ ἐκείνον πού νόμιζε πὼς εἶνε ὁ ἀρραβανισμένος της...

Εἶδε τότε ἕνα ψηλὸ καὶ πεντάμορφο παλληκάρι, τοῦ ὁποῖου τ' ἀναστατωμένα μαλλιά καὶ τὸ μαυρισμένο ἀπὸ τοὺς καπνοὺς πρόσωπο, ἔδειχναν καθαρά μὲ πόση δυσκολία εἶχε κατορθώσει νὰ τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ θάνατο.

— Φίλιππε! εἶπε τρυφερά, ἐπιθυμῶντας νὰ ξανακοιτῇ τὴ φωνὴ τοῦ σωτήρος της πού τὴν εἶχε ἀκούσει τὴ στιγμὴ πού συνήλθε, σάν μιά ἀπόδειξι ὅτι ξαναγύρισε στὴ ζωὴ.

Ὁ Ἰνδὸς χαμήλωσε τὸ κεφάλι του.

Μὰ τὸ μπράτσο τοῦ ἐξοφίαν μὲ περισσότερη δύναμι καὶ κορμὶ τῆς νέας πού ἐγκαταλείφθηκε στὸ ἀγκάλημα του, ἀφέντης τὸν κύτταξε μιά στιγμὴ, μὰ δὲν πῆγε νὰ τοῦ ἀποσπᾷ τὸ πολύτιμο φορτίο του.

Ἀπεναντίας, τοῦ ψιθύρισε μ' εὐνοϊκὴ μοσύνῃ:

— Εὐχαριστῶ!

... ..

Ἡ πλούσια «χαθιένδα» καταρρέει, καὶ τὸν ἀφέντην καὶ τὴν Ἰσαβέλλα τὰ πνίγει.

Τὰ πλούσια κοσμήματα μὲ τὰ ὁποῖα στολιζόταν ἡ Ἰσαβέλλα τὰ πνίγει.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὑποὶ τὴν ἑξῆς τῶν ἐλπίδων

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ χορὸς τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων στὸ «φουαγιέ» τοῦ Βασιλικοῦ Θεατροῦ, ὑπῆρξεν ἐκτάκτως ἐπιτυχής.

Ἡ ἐπιδείξις τῶν ἐθνικῶν μας ἐνδυμασιῶν ἀπὸ τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας τῶν Ἀθηνῶν, ἐνεθουσίασεν ὅλους τοὺς παρευρεθέντας.

Ὁ χορὸς διατελοῦσε ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκίπισσας Εἰρηνης, ἡ ὁποία τὸν ἐτίμησε μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πριγκίπου Νέετρου.

Διεκρίνανεν τὴν κ. Μαλαμίδη μὲ θαυμασίαν ἡπειρωτικὴν ἐνδυμασίαν, τὰς κυρίας Λ. Καρέλλα, Ζαλοκώστα μὲ λευκοδίκτικα, τὰς κυρίας Μ. Καρέλλα, Κ. Ἰατρίδη μὲ μακεδονικά.

Ἐπίσης ἡ κ. Μπόττι ἔφερεν ἐνδυμασίαν Κερκυραίας νύμφης, ἡ κ. Μπενάκη Ἀστυπάλαιας, ἡ κ. Κανελλοπούλου νησιώτικα.

Ἀρμονικώτατο σύνολον ἀποτελοῦσαν ἡ κυρία αἰ φέρουσα ἐνδυμασίαν Ἀμαλίας, Λεωνίδα, Α. Χρηστομάνου, Ε. Ἰατρίδη, Α. Σεβαστοπούλου, Καρρέρ καὶ Λ. Τσαλδάρη.

Ἀπὸ τὰς δεσποινίδας πρὸ ὥραις ἡ δνὶς Μαζαράκη μὲ κοστούμι μακεδονικό, αἱ δίδες Εὐγενιῇ, Καμπά, Πατάγου με Ἀμαλίας, ἡ δνὶς Σινιόσογλου μὲ Τσακωνικό, ἡ δνὶς Μ. Καμπάνη με θαυμασίον ἐνδυμα Μυκόνου, αἱ δίδες Ἰνα Σεβαστοπούλου με ἐνδυμασίαν Ψαρών, Μεδι Σεβαστοπούλου με ἐνδυμα Κόμης καὶ ἡ δνὶς Κουμαντάρου με ἀρχαϊκά.

Ἐκτὸς τῆς δνὶς Κουμαντάρου με ἀρχαϊκά, αἱ δίδες Κ. Μεταξά, τὸν μέγαν ἀδελφὸν κ. Μερκάτην καὶ τὴν κ. Μερκάτη, τὸν τελετάρχην κ. Λεβιθὸν, τὴν κ. Φωκά, τὴν κ. Παπάγου, τὸν πριγκίπα καὶ τὴν πριγκίπισσαν Κίνσκυ, τὸν κ. Μπασκαρέλι, τὸν μαρκήσιον καὶ τὴν μαρκησίαν Σεραφίνη, τὴν κ. Ὑψηλάντη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Βίμμερ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κρίστιν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀρσενίου, τὰς δίδας Εὐκλείδου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ζαρίφη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Χαρέμη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Φιλότι, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σκουζέ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γουναράκη καὶ τοὺς κ. κ. Καλαμποκίδην, Ἀξελόν, Συριώτην, Πετρίτην, Γρυπάρη, Παπαθεοδώρου, Μάτσαν, Μπέμμη, Ζαλοκώσαν.

Τὸ «Μπάλ ντέ τέτ» στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρετανίας» ἐσημείωσε, ὅπως πάντοτε, μεγάλη ἐπιτυχία.

Χαρακτηριστικὴ διακόσμησης κεφαλῆς τῆς δεσποινίδος Λ. Ὀρλώφ, αἰγυπτιακῆ, ἡ ὁποία καὶ ἔτυχε τοῦ πρώτου βραβείου.

Δεύτερον βραβεῖον ἀνενεμήθη σὲ μιά θελκτικώτατη Κινέζα, τὴν δεσποινίδα Ἐλένη Πολυχρονιάδη, ἡ ὁποία καὶ ἔτυχε τοῦ πρώτου βραβείου.

Γοητευτικὴ Ἰνδιάνη ἡ δνὶς Μαρία Ρουσάκ με λαμὲ χρυσὸ καπέλλο πού ἀνεδείκνυε τὴν ἰδιότητὴ ὡμορφίας της.

Σὲ διάφορα γκρουπ διεκρίνανεν τὴν κ. Λ. Μελά με λαμὲ τουαλέττα καὶ διάδημα αἰγυπτιακόν, τὴν δνὶς Μελά με μιλέσιελ καὶ διάδημα ρωσικόν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Θ. Μανέττα, τὴν κ. Ἰακ. Δαμαλά, τὴν κ. Ρωμανοῦ, τὴν κ. Παπαστράτου, ὥραισιν τῆς δνὶς καὶ ὁποῖα καὶ «κουρόν» εἰς τὴν κόμην ἀπὸ κόκκινα λουλούδια.

Ἐπίσης παρίσταντο ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μελά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀργυροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σκαναβῆ, ἡ κ. Σπηλιωτοπούλου κλπ.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ μας ἐξοφύλλου εἶνε ἐπιτυχὴς ἀντιγραφή τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Γρηγόρη ἀπὸ παλαιὰν σπανίαν χαλκογραφίαν τοῦ ἡραϊκοῦ ψαρῖανου μπουρλοτιέρη Κων. Καλάρη.

Ἐνα ὥραϊο χτένισμα γιὰ δεσποινίδα 13-17 ἑτῶν, μὲ μαλλιά οὔτε πολὺ κοντὰ, οὔτε μακρὰ.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΔΑ, Πάτρας.— Ἡ θαζελίνη γιὰ τὸ πρόσωπο εἶνε καταστροφικὴ. Θα σὰς κἀν νὰ γεμίσετε τρίχες. Τὸ πρόσωπό σας νὰ τὸ πλένετε καὶ μὲ σαποῦνι, ἀλλοίως δὲν θὰ εἶνε ποτὲ ἀπολύτως καθαρό. Ἦν ποῦδρα σας δὲν τὴν γνρίζω, δὲν μοῦ φέινεται ὅμως καὶ πολὺ καλὴ. Προτιμῆστε μιά μάρκα γνωστὴ, σὲ χρῶμα ν α τ ρ ε λ ! ! . Κομπρέσες στὸ πρόσωπο νὰ κάνετε μιά φορά τὴν ἑβδομάδα. Ἄν μπορῆτε νὰ κάνετε μὲ ἀτμούς χαμομηλιοῦ, τότε μένετε ἕνα τέταρτο πάνω ἀπὸ τοὺς ἀτμούς καὶ κατόπιν περνάτε ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας ἕνα κομμάτι παγο τυλιγμένο σ' ἕνα πανάκι. Ἡ σακκούλας κάτω ἀπὸ τὰ μάτια, φέιλονται μᾶλλον στὴν γενική ὕγιεινὴ καταστάσι παρά σὲ χαλάρωσι τῶν μυῶν τοῦ προσώπου. Ἐξαγράψτε μου ἐλευθερὰ ὅποτε θέλετε.

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.— Στὴν περίπτωσί σας, δὲν μποροῦν νὰ γίνουν πολλὰ πράγματα. Μὲ λίγη γυμναστικὴ ἰσως δυναμάναν οἱ μύες τοῦ θώρακος καὶ ἀποκτούσατε περισσότερο στήθος. Πρέπει ὅμως νὰ τὴν κάνετε συστηματικὰ καὶ ἐπὶ καιροῦ καὶ πάλι τὰ ἀποτελέσματα εἶνε ἀμφίβολα. Ἀποταθῆτε σὲ κανένα εἶδος γιμναστικῆς, γιὰτὶ ὅπως ἔχει ἀποδειχθῇ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ στήθους ἔχει ἀμείωσι οἱ μύες τοῦ σώματος ἐκωτερικῶν ἐκρίσεων, ἕνας δὲ γυναικολόγος ἢ ἐνδοκρινολόγος ἰσως νὰ σὰς καθορίσῃ μιά θεραπεία.

ΤΖΟΥΤΖΟΥΦΟΝ, Ἀρισάν.— Μὲ τὰ στοιχεῖα πού μοῦ δίνετε, δὲν μπορῶ νὰ σὰς ὡδηγῶ τι πρέπει νὰ κάνετε. Στείλετέ μου τὸ ἀκριβὲς ὄνομα σας, τὸ ἀνάστημά σας καὶ τὰ μέτρα σας. Περιφέρεια στήθους, μέσης, λεκανῆς, χερτῶν, ποδιῶν καὶ τότε θὰ σὰς πῶ τι πρέπει νὰ κάνετε. Ἐκεῖνο πού κυρίως σὰς λείπει, καθὼς ἀντιλαμβάνομαι, εἶνε ἡ γυμναστικὴ. Μὲ τὴν γυμναστικὴ καὶ ἡ κοιλία θὰ πῶσ — σὲ ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃ κοιλία ἕνα κορίτσι δεκαοκτὼ ἐτῶν — καὶ τὸ στήθος σας θὰ μεγαλώσῃ καὶ τὰ χεῖρά σας θὰ δυναμώσουν. Πρέπει νὰ γυμνασθεσθε ἐπὶ ἕνα τέταρτο τὴν ἡμέρα τοῦλάχιστον, τὸ πρῶτὸ μὲτὰ τὴν ἀνάμνησιν, μπρὸς σὲ ἀνοικτὸ παράθυρο. Γιὰ τὰ μαλλιά σας, σὰς συνιστῶ, ἂν δὲν θέλετε νὰ σκουρῆθουν, νὰ τὰ λουζετε καὶ δεκαπέντε μέρες μὲ Σ α μ π ο ν τ ε ρ Γ ε τ — Ν ο υ α ρ, πού διατηρεῖ τὰ μαλλιά στὸ χρῶμα τοῦς καὶ νὰ μὴ τὰ θρέχετε ποτὲ μὲ νερό καὶ μπριγιαντίν, ἀλλὰ μοῖνον μὲ γερμανικὸ χαμομήλι. Στὸ ὅποιο προσθέτετε μιά κουταλιά τοῦ γλυκοῦ ἀμύνης σὲ μπουκάλι τῆς μισῆς ὀκάς. Τὸ πρόσωπό σας νὰ τὸ πλένετε μὲ νερό χλιαρὸ, στὸ ὅποιο προσθέτετε λίγη σόδα καὶ σαποῦνι τοῦ κατσαμιῶ. Χρησιμοποιεῖτε καὶ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Alcool camphré 50 gr.
Eau de roses 50 gr.

Γιὰ τὸ τρίχωμα τοῦ προσώπου σας θὰ μπορέσατε νὰ σὰς καθοδηγήσῃ ἕνα εἰσαχθετὴν Ἀθηναῖο, ἀλλὰ αὐτὸ πού ἐπινοήσατε δὲν μπορεῖτε πρὸς τὸ παρὸν νὰ κάνετε τίποτε. Δοκιμάστε τὴν ἀποτρίχισι μὲ λεμόνι καὶ ἔσφαρι καὶ ἂν πρὸκειται ποτὲ νὰ ἐρθετε στὴν Ἀθήνα, μοῦ γράψετε προηγουμένως γιὰ νὰ σὰς πῶ πὺ νὰ πάτε.

ΝΤΑΜΑΝ Ε. Π., Βολα.— Γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὰ μαλλιά σας τὸ φυσικὸ χρῶμα, πρέπει νὰ τὰ λουζετε προηγουμένως μὲ ἕνα ἄρκετὸ νερό, μὲ καλὴν σαπούνια. Κατόπιν, πρὶν στεγνώσουν τὰ μαλλιά, τὰ θρέχετε καλὰ μὲ τὸ ἑξῆς μῆγμα:

Eau oxygénée 12 vol. 75 gr.
Ammoniaque liquide 20 gr.
Alcool méthylique 5 gr.
Eau camomille 500 gr.

Προσέχετε ἰδιαίτερως νὰ θραυθῶν ἢ τρίχες. Μετὰ πέντε λεπτά ξεπλένετε μὲ ἀσθονὸ νερό, ἐκτὸς ἂν θέλετε νὰ δώσετε ἐσθονὸ χρῶμα στὰ μαλλιά σας. Ποτὲ τὰ ἀφήνετε νὰ στεγνώσουν ἀπὸ τὴν ἑξῆς ὥρα περισσότερο. Ἄλλα στεγνώσουν τοὺς θάλετε ἀσθονὸν μπριγιαντίν.

ΜΑΡΙΑΝ Ζ.— Τώρα πού ἀρχίζει τὸ καλοκαίρι, φροντίστε νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας, κάθε ἑβδὸμὰ πού γυρίζετε στὸ σπίτι, μετὰ τὸν περίπατο. Φεύγει εἴσι ἡ σκόνη πού καταστρέφει τὴν ἐπιδερμίδα, ὅταν εἰσχωρῇ στὰς πόρους καὶ χαλάει τὴ φρεσκάδα τοῦ γυναικείου προσώπου καὶ τὴν ἀσπρητιά του.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΜΑΞ ΚΑΙ ΛΑΕΣ ΦΙΛΩ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η Κλάρα Λεκαπλάιν έπωφελήθηκε της άπουσίας του κ. Λεκαπλάιν, ο οποίος έφυγε πρό όλίγου για την οδοντοιατρική του κλινική, για να δεχτή στο σαλόνι της τον Ζάν Μπερτιέ και τον Φρανσί Λαθάλ. Οί δυο αυτοί νεαροί κύριοι δέν συγκαταλέγονται μεταξύ των φίλων του συζύγου της. Της συστήθηκαν μόνοι τους, χωρίς τη μεσολάθεσι κανενός, ένα πρωί, πρό τριών εβδομάδων, στη λεωφόρο του Δάσους, αφού προηγουμένως της έκαναν ένα σωρό κολακευτικές κρίσεις για τη χάρι του κορμιού της, για το χρώμα των μαλλιών της και για τη φινέτσα των αστραγάλων της.

Καθώς κουβεντιάζουν στο σαλόνι κ' οι τρεις, έξαφνα βήματα ακούγονται στο πεζοδρόμιο, μπροστά στην πόρτα του σπιτιού. Αυτό κάνει την Κλάρα να κατ'αλόγη δέν έκανε καλά πού δέχτηκε αυτούς τους δυο κυρίους και να τρέξη φοβισμένη στο παράθυρο.

— Πόσο δειλή είστε! ψιθυρίζουν ο Ζάν και ο Φρανσί. Δέν μπορεί να είνε ο σύζυγός σας, αφού μόλις πρό όλίγου έφυγε.

Η Κλάρα ξανακάθεται στο ντιβάνι. Ο διαβάτης, πού τόσο την είχε ταραξει, ήταν κάποιος πλανόδιος μικροπωλητής.

— Ησυχία κάπως τώρα, άρχισε να κυττάζει πότε τον Φρανσί και πότε τον Ζάν, πού έρωτοτροπούν κ' οι δυο μαζί της με το ίδιο πάθος. Μά δέν κατορθώνει καθόλου να προσδιορίση την έκλογή της. Σε ποιόν, στον ξανθό ή στον μελαχροινό πρέπει να παραχωρήση την ευνοία της;

— Φρανσί και Ζάν, τους λέει στο τέλος, εγκαταλείψτε κάθε έλπίδα. Έν πρώτοις, αγαπώ πολύ το σύζυγό μου... Έπειτα, είστε τόσο φίλοι, ώστε αν δείξω σ' έναν απ' τους δυο την προτίμησή μου, θα σάς κάνω να μαλλώσετε...

— Δείξτε μόνο την προτίμησή σας και μη σάς νοιάζει... της απαντούν κ' οι δυο. Προσφέρετε σ' αυτόν πού θα διαλέξετε το τριαντάφυλλο πού στολίζει το κοράσιό σας... κι' ο άλλος θα χαθή, θα σβύσει άμέσως...

Βήμα πάλι ακούγεται στο πεζοδρόμιο, μπροστά στην πόρτα. Η Κλάρα ανήσυχη τρέχει στο παράθυρο κι' έξαφνα ξεφωνίζει μ' αγωνία:

— Θεέ μου!... Ο άντρας μου!...

Πράγματι, ο κ. Λεκαπλάιν άνοιγε εκείνη τη στιγμή την εξώπορτα με το κλειδί του.

— Φευγάτε! Φευγάτε! φωνάζει η Κλάρα τρομοκρατημένη.

Ο Ζάν και ο Φρανσί διευθύνονται προς την πόρτα.

— Όχι! Όχι! Μείνετε! τους ξαναφωνάζει. Άν φύγετε, ο άνδρας μου θα σάς συναντήσει κάτω στην είσοδο. Κρυφίστε καλύτερα!

Ο Ζάν ζητάει καταφύγιο κάτω απ' το τραπέζι κι' ο Φρανσί κρύβεται πίσω απ' το παραβάν.

— Ό! Ό! θρηνηλογάει η Κλάρα... Ζάν, φαίνονται τὰ πόδια σας!... Καί σάς, Φρανσί, το κεφάλι! Έβγάτε!... Καλύτερα να σάς δη στά φανερά... Είμαι χαμένη!...

Οί δυο νέοι βγαίνουν απ' τις κρυψώνες τους και την ίδια στιγμή η πόρτα του σαλονιού άνοιγει.

— Έγώ είμαι, Κλάρα, λέει ο κ. Λεκαπλάιν, μπαίνοντας μέσα. Άρχισε να βρέχει κ' ήρθα να πάρω την ομπρέλλα μου.

Ρίχνει ένα ξαφνιασμένο βλέμμα στα άγνωστά του πρόσωπα του Ζάν και του Φρανσί και προσθέτει:

— Πώς, αγαπητή μου, δέν είσαι μόνη;

Τί να του πη; Τί να του διηγηθή;... Η Κλάρα τραυλίζει...

— Ναί, φίλε μου, ναί...

Έξαφνα όμως φαίνεται σαν να συνέχεται και λέει αποφασιστικά:

— Ναί, φίλε μου, δέν είμαι μόνη... Μόλις έφυγε, αυτοί κύριοι χτύπησαν την πόρτα... Φαίνεται πως ο ένας προσφέρει φριχτά από το μπροστινό του δόντι... Και δέν ήθελε με κανέναν τρόπο να φύγη, πριν του το βγάλης...

Ούφ!... Άνακουφισμένη, η Κλάρα λέει ακόμα χαμογώντας:

— Βλέπετε, κύριοι, ότι ο άντρας μου είχε βγή έξω... Δε σάς είπα ψέματα. Δέν λέω ποτέ μου ψέματα...

Ο κ. Λεκαπλάιν παρακάλεσε τον Ζάν και τον Φρανσί να περιμένουν μερικές στιγμές.

— Όσο να πλύνω τὰ χέρια μου, κύριοι. Δέν θ' άργησω... Καί βγήκε από το σαλόνι. Οί δυο φίλοι έσκασαν στα γέλια και φώναξαν συγχρόνως:

— Τί φαντασία πού έχουν αυτές η γυναίκες... Μά πού νηρία πού άπλη πού κανέναν μας δέν τη συλλογίστηκε... Θά ξεφλήσης, φίλε μου, μ' ένα δόντι κι' έτσι θα σωθούμε κ' οι τρεις...

— Τί λες, φίλε μου; φώναξε ο Φρανσί. Είπες πως θα ξεφλήσω μ' ένα δόντι; Όχι! Όχι!... Έσύ θά...

— Έγώ; Έγώ; Ά, όχι, Φρανσί!... Έσένα θα σου βγάλω το δόντι...

— Πώς, διστάζεις να υποβληθής σ' αυτή τη θυσία; Έκανε ο Φρανσί. Έγώ νόμιζα πως θα έσπευδες να έπωφελήσης της ευκαιρίας για ν' αποδείξεις την αγάπη σου στην Κλάρα... Πρό μιας στιγμής ακόμη, της έλεγες ότι θα ήσουν πρόθυμος να πέσεις στη φωτιά γι' αυτή...

— Μπά! Μπά! απάντησε ο Ζάν. Κι' εσύ ξεχνάς πως της έλεγες πως φτάνει να σηκώση το δαχτυλάκι της για να πέσει στο νερό;... Έγώ εξ άλλου δέν είμαι καθόλου ένδοξος κ' υποχωρώ μπροστά στον έρωτά σου για την Κλάρα. Αποσύρω την ύποψηφιότητά μου για τόσο άριστο της χέρι...

— Κάνεις μια μεγάλη θυσία, φίλε μου, και δέν μπορείς να τη δεχτώ. Μπορείς να μετανοήσης μια μέρα γι' αυτή... Άρνούμαι!...

Έπρεπε ωστόσο να θυσιάση ο ένας τους το δόντι του. Βε έφριχναν ίσως κορώνες ή γράμματα, μά δέν πρόφταναν, γιατί ο κ. Λεκαπλάιν ξαναγύρισε.

— Βλέπετε, κύριοι, ότι δέν άργησα, τους είπε. Ξέρα πού σ' έρωτοτροποούσε και πού σ' αγαπούσε... Λάθετε τον κόπο να περάσετε στο έργαστήριό μου...

Η πολυάριθμες φωτογραφίες, πού ήσαν άπάνω στο τζάκι του έργαστηρίου του κ. Λεκαπλάιν, θύμισαν τότε στην Κλάρα και στον Φρανσί ότι η Κλάρα ήταν πολύ ώραια. Τα πολυάριθμα διπλώματα, πού ήσαν κρεμασμένα στον τοίχο, τους πληροφορήσαν ότι ο κ. Λεκαπλάιν είχε χέρι έμπειρο κι' άλαφρό.

Γεμάτοι θάρρος, φιλοδόξησαν άμέσως κ' οι δυο να θυσιάσουν ένα δόντι τους.

Το πρόσωπο του Φρανσί έδειχνε, ίσως, ότι αυτός μπορούσε να υποφέρει από πονόδοντο, γιατί ο κ. Λεκαπλάιν γύρισε προς αυτόν χωρίς δισταγμό και του είπε:

— Δείχτε μου, σάς παρακαλώ, το στόμα σας, κύριε... Πώς, αυτό το δόντι σάς κάνει να υποφέρετε τόσο; Διακρίνω βέβαια ένα σημαδάκι μαύρο... Μά δέν μου φαίνεται σπουδαίο!...

Είπε σπασίνο μέσ' στο έργαστήριό ενός οδοντοίατρου, να ζηλεύη κανείς την τύχη ενός ανθρώπου πού του βγάλλουν το δόντι... Κά όμως αυτό το πράγμα συνέβη με τον Ζάν...

Θά έκανε βέβαια ένα δόντι ο Φρανσί, μά θα κέρδιζε την Κλάρα.

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΓΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Ό! νουνά, είπε η Φράγκα, την ξέρατε καλά τη μαμά... Καί αν άκόμα ήταν άναγκασμένη να ζητιανεύη στους δρόμους, να δδοιορήση επί χιλιομέτρα με γυμνά τὰ πόδια, ή να μη υπερτέρια, κι' όλ' αυτά για ν' άποκτηση όσα χρειάζονται για την πληρωμή του ναυλου της ως εδώ, θα ξαναγύριζε... Θά έγραφε τέλοσπάντων...

— Βλέπει κανείς τόσα περίεργα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο! ψιθύρισε η βαρώνη Γιάκομπσεν κυττάζοντας παράδοξα τη νέα.

Η Φράγκα άτελήγη το βλέμμα της και τη ρώτησε με άπερίγραπτη συγκίνηση:

— Μήπως μάθατε τίποτε, νουνά;

— Όχι, τίποτε, σου τ' όρκίζομαι... Άλλά κάθε φορά πού συλλογίζομαι τη Ναδίνα δέν αισθάνομαι την άπέραντη και βαθιά θλίψη πού κυριεύει τον άνθρωπο όταν θυμάται εκείνους, τους όποιους εινε βέβαιο ότι δέν θα ξαναϊδθ πεία.

Η λάμψη της έλπίδας, ή όποια φώτισε για μια στιγμή τὰ μεγάλα μάτια της νεας κόρης, έσβυσε.

— Σκεφτόσαστε έτσι, είπε, γιατί σείς, γυναίκα πρακτική, δέν λάβατε ποτέ την έπίσημη είδηση του θανάτου της. Πέθανε ή μητέρα μου! Ό! χωρίς άλλο πέθανε. Άλλοις η Ζουανέττα δέν θά ήταν τόσο άτάραχη και άλλοτε και τώρα.

Η βαρώνη Γιάκομπσεν δέν απάντησε.

— Όπωσδήποτε, είπε, πρέπει να φύγης για το Ροσβέλ με την πρώτη άμαρσοστοιχία. Θά σε συνοδεύσω κι' έγώ.

— Σείς, αγαπημένη μου νουνά;... Θά κουρασθήτε...

— Όταν πρόκειται για σένα, ποτέ δέν κουράζομαι...

Άλλοτε έξασκοούσα κάποια έπιρροή στον πατέρα σου... Με ροδόναν και με σεβόταν... Τον έκανα πολλές φορές να κάνει πράγματα πού κανέναν άλλος δέν θά τολμούσε να του προτείνει... Ποιός ξέρει, αν κατά τις τελευταίες του στιγμές ο Χριστιανός δέν ύποστη και πάλι την έπίδρασή μου αυτή;

— Για ποιό λόγο, αφού ή μαμά πέθανε; Άν τον κάνετε να όμολογήση ένα έγκλημα το όποιο είμαστε πεία βέβαια να διέπραξε, αυτός μόν θα ταπεινωθή χωρίς λόγο κι' έγώ θα ύποφέρω φριχτά.

— Σάπαι! Έχεις την ιδέα σου, έχω κι' έγώ τη δική μου...

Τα προαισθήματά μου ποτέ δέν με γέλασαν... Κι' επειδή ή Φράγκα, με τὰ ώραία της μάτια γεμάτα δάκρυα, κουνούσε μελαγχολικά το κεφάλι της, ή Παυλίνα έπρόσθεσε:

— Το καθήκον σου είνε να πäs και να κλείσης τὰ μάτια του πατέρα σου, χωρίς να συλλογίστης τις άδικοιες του και τὰ έγκλήματά του... Στη γη μπορούμε να κρίνουμε τὰ πάντα, να μεμψοούμε τους πάντας, έκτός από τους γονείς μας. Αυτό είνε και μένουν ίεροί για μας...

Άντι για κάθε άλλη απάντηση, ή Φράγκα ρίχτηκε στην άγκαλιά της Παυλίνας, έπαναλαμβάνοντας το τρυφερό δονα με το όποιο την άποκαλούσε τελευταία, για να μπει κι' ο Ροβέρτος άργότερα να της το δίνη φυσικώτατα:

— Ό μαμά, αγαπητή μου μαμά! πού είνε καλή και πόσο σάς αγαπώ!

Όπως αποφάσισαν, ή Παυλίνα έφυγε για το Ροσβέλ με τη Φράγκα και με την Σιμπιλ, με το πρώτο άπογευματινό τραίνο.

Κόντευε να νυχτώση όταν έφτασαν κ' ή τρεις στη βίλλα των κομητών Ροσβέλ.

Η Φράγκα κ' ή βαρώνη άπόφυγαν ν' άναγγέλουν την άφιξή τους για να μη ύποψη να λάθη ή κόμησσα έναντι τους άσπλητρά μέτρα, τὰ όποια δέν θα τους έπέτρεπαν να φτάσουν ως το δωμάτιο του έτοιμοθανάτου κόμητος.

Το διάστημα από το σταθμό ως τη βίλλα το έκαναν πεζες, γιατί κανένα άμάξι δέν τις περίμενε.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

σήλωσε στη Φράγκα τὰ βλέμματά της, τὰ όποια έλαμπαν από μίσος.

Άλλά ή Φράγκα ήταν γενναία κοπέλλα κι' όχι λιγώτερο άποφασιστική απ' αυτήν. Έξ άλλου ποτέ οι θυμοί της Ζουανέττας δέν τη φόβιζαν, όσο τρομεροί κι' άν ήσαν.

— Τί ήρθες να κάνης εδώ; τη ρώτησε ή ψευτοκόμησσα με φωνή τραχεία και με ύφος άγέρωχο.

— Να δώ τον πατέρα μου, άποκρίθηκε ή Φράγκα, τόσο γαλήνια και κυρία του έαυτού της όσο ή άλλη έθραξε από τη λύσσα της.

— Ο πατέρας σου σε καταράστηκε και δέν θέλει να παρουνιστής μπροστά του.

— Έσείς το λέτε αυτό! Έγώ όμως δέν σάς πιστεύω...

— Δέν θά σ' αφήσω να μπής μέσα, έξακολούθησε ή Ζουανέττα, γιατί το καθήκον μου είνε να προφυλάξω τον πατέρα σου από μια σύγχυση πού μπορεί να τον σκοτώση...

— Καί το δικό μου καθήκον είνε να πάω κοντά σου σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή... και θά πάω!... Είνε δικαίωμά μου!...

— Το δικαίωμά σου αυτό το θυμήθηκες πολύ άργά...

— Το θυμήθηκα όταν μου άρεσε...

Και, λέγοντας αυτά τὰ λόγια, ή Φράγκα έσπρωξε με μεγάλη δύναμη την Ζουανέττα και την άπομάκρυνε από την πόρτα.

— Έλάτε, νουνά, είπε στη βαρώνη Γιάκομπσεν, ή όποια περίμενε πίσω από τη νέα κατάχλωμη και συγκέντρωνε όλη τη δύναμη της θελήσεώς της για να συγκρατηθή και να μη ριχτή πάνω σ' εκείνη πού είχε σκοτώσει το παιδί της και να την πνίξη.

Η βαρώνη πέτασε σιωπηλή και ήρεμη φαινομενικά. Το βλέμμα όμως πού έρριξε στη Ζουανέττα την έκανε ν' άνατριχίση σύγκορη.

— Ό! Ό! είπε ή τελευταία μέσα της. Τί ναίναθε πάλι αυτή για μένα... Το βλέμμα πού μου έρριξε έκρυβε πολλά πράγματα... Νομίζω πως έφτασε ή ώρα πού πρέπει να βάλω όλα τὰ δυνάτα μου.

Ξαπλωμένος στην πολυθρόνα του, από την όποια δέν σηκωνόταν πεία καθόλου, ο κόμης Χριστιανός ντε Ροσβέλ τελείωνε την άβλια ζωή του.

Θά ήταν τάχα δυνατόν, όπως είχε έλπίσει ή Παυλίνα, ν' άνατελή μιά λάμψη μετανοίας κατά την τελευταία του ώρα, πού θά τον έκανε να έξομολογήθ τὰ έγκλήματά του;

Δέν έπιτρεπόταν σχεδόν να έλπιση κανείς ένα τέτοιο πράγμα, αν έκρινε από την κατάσταση στην όποια βρισκόταν τη στιγμή πού ή βαρώνη και ή Φράγκα προχώρησαν πρόσ' αυτόν.

Φαίχτα άδυνατισμένος, με τὰ μάτια μισάνοιχτα, με το πρόσωπο πελιδνό, ο κόμης ντε Ροσβέλ άνέπνευε δύνατα και γρήγορα, βγάζοντας συγχρόνως πνιγμένους στεναγμούς.

Η Φράγκα πλησίασε κι' έσκυψε άπό πάνω του.

— Πατέρα, του είπε με φωνή γλυκειά, είμαι έγώ, ή κόρη σας ή Φράγκα. Μ' άναγνωρίζετε;

Η Ζουανέττα, από κάποια γωνία παρακολουθούσε τη σκηνή αυτή με στήθος λαχανιασμένο, με μάτια έξωγυμμένα.

Ο Χριστιανός δέν φάνηκε ν' άκούσε τη φωνή της κόρης του, γιατί το πρό-

Τὰ γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθή εις την όδον Γερμανού Παλαιών Πατρών 56' (έναντι πλατείας Κλαυθυμώνος) εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθύνωνται οι φίλοι άναγνώσταί μας, όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τας έκδοσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Άριθμός Τηλεφώνου 26-135

σώπό του, που δεν διέφερε καθόλου από πρόσωπο νεκρού, παρέμεινε απαθές.

— Δεν μ' ακούει, ψιθύρισε η Φράγκα με αποθάρρυνσι, απευθυνόμενη προς τη νουνά της.

— Έχε λίγη υπομονή, της απάντησε εκείνη. Πριν ξεψύχηση, θα μιλήσει. Θα μετανοήσει... Άλλοιώς δεν θα υπήρχε θεία δικαιοσύνη στον ουρανό... Σίγουρα δεν θα υπήρχε.

Τα λόγια αυτά έκαναν τη Ζουανέττα ν' ανασκίρτη πάλι. Γιατί τίποτε δεν θα μπορούσε να περιγράψει την αυστηρότητα του ύφους με το οποίο η Παυλίνα, προφέροντας αυτά τα λίγα λόγια, κύτταξε την Ζουανέττα.

«Τί να έμαθε;... Τί να έμαθε;... Θεέ μου!...» έλεγε μέσα της περίτρηξη ή κρεολή.

Με τη μεγάλη εξυπνάδα της, με τις σχέσεις της, με τα άφθονα χρήματα που διέθετε η βαρώνη, μπορούσε να είχε συγκεντρώσει πολύ σπουδαίες κι' εξαιρετικά επικίνδυνες γι' αυτήν πληροφορίες.

Ένω έκανε τις σκέψεις αυτές η Ζουανέττα, σταγόνες ιδρώτος ανάδελξαν σε κάθε ρίζα των μαλλιών της και, μη μπορώντας πειά να κρατηθεί, έπεσε σε μία πολυθρόνα που βρισκόταν στην άκρη του δωματίου, από την οποία όμως μπορούσε να παρακολουθή και ν' ακούει κάθε τι που γινόταν και λεγόταν γύρω από τον έτοιμοθάνατο.

Η Φράγκα κ' η βαρώνη, βοηθούμενες από τις καμαριέρες τόν μετέφεραν στο κρεβάτι του και έπειτα κάθησαν πλάι στο προσκέφαλό του.

Έτσι πέρασαν ώρες ολόκληρες, άργες, θανάσιμες, γεμάτες αγωνία.

Κανένας δεν σάλευε, κανένας δεν μιλούσε μέσα στο άπεραντο εκείνο δωμάτιο.

Σιωπή θανάτου βασιλευε που την διέκοπτε μόνο το τίκ-τάκ του εκκρεμούς και ο ρόγχος του έτοιμοθάνατου.

Έξαφνα ο κόμης κουνήθηκε λίγο στο κρεβάτι του.

«Η Φράγκα και η βαρώνη Γιάκομπσεν πεταχτηκαν άμέσως όρθιες.

Λόγια συγκεχυμένα, τών οποίων ήταν άδύνατο να καταλάβει κανείς το νόημα, έφευγαν από τα χείλη του Χριστιανού ντε Ροσθέλ.

Κατόπιν, άφου κατέβαλε επί μερικές στιγμές αγωνιώδεις προσπάθειες, κατάρθωσε ν' άρθρωσι ιονάχα τρεις συλλαβές: — Νά-δί-να!...

Η Ζουανέττα σηκώθηκε από τη θέσι της και ώρμησε προς το κρεβάτι...

Άμέσως όμως η βαρώνη Γιάκομπσεν την έσταμάτησε με μία τρομερή χειρονομία.

— Ναδίνα, ξαναείπε πιο καθαρά ο έτοιμοθάνατος. Πού είσαι;

— Τό βλέπετε; φώναξε η Ζουανέττα. Έμένα ζητάει... έμένα ζητάει πάντοτε... Δεν ζητάει ποτέ κανέναν άλλο... Α! τού κάκου κοπιάζετε!... Δεν θα τόν έμποδίσετε να με θέλει κοντά του και ν' αναγνωρίση την άφοσίωσί μου, την ίφοσίωσι της συντρόφου όλης του της ζωής.

— Σιωπή! έκανε με ύφος επιτακτικό η Παυλίνα. Λέτε φέματα!... Όπως πάντοτε, λέτε φέματα... Φύγετε από δω, ρας διατάσσω!... Ο κόμης προφέροντας το όνομα της Ναδίνας δεν καλεί έσας, γιατί το όνομα αυτό δεν είνε ούτε ή-ταν ποτέ δικό σας, Ζουανέττα, κόρη της μιγάδος Μαχό!...

Λευκή από τη λύσσα της, η Ζουανέττα αποτραβήχτηκε με μία γωνιά του δωματίου.

— Ναδίνα!... Ναδίνα!... ξαναείπε για τρίτη φορά ο Χριστιανός.

Η Παυλίνα έσκυψε πάνω άπ' το κρεβάτι του και τόν ρώτησε με φωνή βαθεία και άργη.

— Για ποιά Ναδίνα μιλάτε;

— Ναδίνα... σύζυγός μου! είπε πάλι ο έτοιμοθάνατος.

— Ναί, εξακολούθησε η βαρώνη Γιάκομπσεν, θέλετε τη Ναδίνα, τη σύζυγό σας, εκείνη που σάς έδωσε ο ευεργέτης σας δόν Ζοζέ, τη μητέρα της Τερέζας και της Φράγκας... Μά τί την κάνετε;

Θά έλεγε κανείς ότι μιά λάμψις λογικής φάνηκε στο

πρόσωπο του έτοιμοθάνατου που ήταν ως τη στιγμή εκείνη άπαθής.

— Τερέζα... Φράγκα... ψιθύρισε. Δυστυχισμένες μικρούλες...

— Κάνετε ένα έγκλημα φριχτό στη ζωή σας, εξακολουθώ η βαρώνη με την ίδια έπισημότητα. Χάρη στην καλοχθόνια επιδεισιότητα της συνενόχου σας, κατορθώσατε να ξεφύγετε από την ανθρώπινη δικαιοσύνη. Αλλά έφτασε η ώρα που θα σάς κρίνη ο Θεός...

»Πριν όμως παρουσιασθήτε στον υπέρτατον αυτόν δικαστή, ο οποίος τά ξέρει όλα, δεν θέλετε να εξασφαλίσετε την επείκειά του με το να εξομολογηθήτε τώρα τις αμαρτίες σας;

»Αφθονα δάκρυα κύλησαν στο πρόσωπο του έτοιμοθάνατου...

Είχε ακούσει! Είχε καταλάβει!

Η Ζουανέττα, στη γωνία όπου την είχε περιορίσει η βαρώνη της Παυλίνας, όρθια, άλλοιωμένη, με τις φλέβες του μετώπου της έξωγκωμένες, έμοιαζε με πανθηρά, έτοιμο να όρμηση κατά της λείας του...

— Ω! αν μπορούσε να πνίξη με τά χέρια της τόν παράλυτο εκείνον έχατόγνηρο, ο οποίος πριν παραδόση τη ψυχή του στο διάβολο θα την άπεκάλυπτε ίσως... Με κάθε ευχαρίστησι θα τό έκανε αυτό, πριν ο κόμης προφτάση να προφέρη λέξι.

— Μέγα και φριχτό το έγκλημά μου... ψιθύρισε τέλος με δυσκολία, άργα, ο κόμης ντε Ροσθέλ.

Η Φράγκα ανασκίρτησε ως τά βάθη της καρδιάς της ακούνοντας αυτές τις λέξεις.

Απλωμένος στην πολυθρόνα του, ο κόμης, τελείωνε την άθλια ζωή του...

έκτελεσι του φριχτού έγκλήματος...

Η Παυλίνα, άφου έρριξε ένα τρυφερό βλέμμα προς τη νέα που την είχαν άναστατώσει τά λόγια του κόμης, έπρόσθεσε:

— Ο Θεός, ο οποίος είνε ή προσωποποίησης της καλοσύνης, συγχωρεί πάντοτε. Θέλει όμως, ή μετάνοια να είνε πλήρης, ειλικρινής και να συντελή στην επανόρθωσι του έγκλήματος...

Ο Χριστιανός δεν άποκρίθηκε.

Φαίνόταν ότι δεν αισθανόταν τίποτε πειά κι' ότι ή ζωή θά τόν έγκατέλειπε σε λίγο...

Η Φράγκα, ή οποία τό αντίληφθηκε αυτό, θυμήθηκε σφινικά τά λόγια της νουνάς της, στην οποία είχε άπεράσει στη έμπιστοσύνη.

Πραγματικά, ή βαρώνη Γιάκομπσεν είχε τό προσάθημα ότι ή Ναδίνα, ή άληθινή Ναδίνα, ή λατρευτή της μητέρας, μπορούσε να είνε ακόμα ζωντανή.

Μονάχα όμως ο Χριστιανός ντε Ροσθέλ ήταν σε θέσι να φανερώσει σχετικώς την άλήθεια...

Κι' έξαφνα της ήρθε μιά έπιδα μεγάλη που θά μπορούσε και να την τρελλάνη με την άπεραντη ευτυχία, την οποία τόν έκανε να βλέπη μπροστά της...

»Αν ζούσε ή μητέρα της;... »Αν ήταν δυνατόν να την ξαναβίδη;

— Μπαμπά! Μπαμπά! ψιθύρισε τότε, ένώνοντας τά χέρια της. Σας έξορκίζω... πέστε μου, τί έγινε ή μαμά μου, ή δυστυχισμένη μου μαμά... »Ω! αν ζή... αν ζή, Θεέ μου! μου φαίνεται πως θα σάς συχωρέσω για ό,τι υπέφερα ως

τώρα...

Ακούοντας τη φωνή αυτή, την τόσο θερμή, την τόσο ίκετευτική, ο κόμης ντε Ροσθέλ άνοιξε τά μάτια του.

Κατέβαλε μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια, χωρίς να μπορεί νά τό κατορθώσει επί μερικές στιγμές.

Η φλέβες του προσώπου του έξωγκωνόντουσαν, κρύος ιδρώς άπλωνόταν στο μέτωπό του και τέλος, μέσα στους σπινούδες σπασμούς της αγωνίας του, ψιθύρισε:

— Πέθανε! Πέθανε!... »Ω! συγχωρήστε με!... Συγχωρήστε με!...

Κι' ο δυστυχισμένος εκείνος άμαρτωλός άπόμεινε άκίνητος για πάντα στο προσκέφαλό του, με τά μάτια μισόκλειστα, μην άναπνέοντας πειά.

Συγχρόνως ή Φράγκα έβγαλε μιά τρομερή κραυγή.

— Η μητέρα μου πέθανε! ξαναείπε. »Ω νουνά, καλά σάς τό έλεγα ότι δεν θα την ξαναβίδη πειά...

Η βαρώνη Γιάκομπσεν δεν άπάντησε. »Ενοιωθε τις δυσνάμεις της να την έγκαταλείπουν.

— Φράγκα, είπε σε λίγο στη νέα, αν έχης τό άπαιτούμενο θάρρος, κλείσε τά μάτια του πατέρα σου, όπως σου ο' αυτό τό θέμα. Πάω να βρώ τη Σίμπιλ.

Και βγήκε από τό δωμάτιο, ένω ή Φράγκα, θυσιάζοντας στην άπελπισία της, ούτε τά λόγια της άκούσε, ούτε πρόσεξε καν την αναχώρησί της.

Περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας πέρασε έτσι.

Έξαφνα, ένας άνάλα φρος θόρυβος άπέσπασε τη Φράγκα από τόν λήθαργό της.

Η Ζουανέττα είχε πλησιάσει στο κρεβάτι όπου κοιτόταν νεκρός ο κόμης Χριστιανός ντε Ροσθέλ.

— Φύγε από δω! φώναξε ή Φράγκα. Φύγε από δω!...

Και νά μη σε ξαναβίδη της τού οποίου έφερε τό όνομα, ώμολογούσε ότι είχε κάνει ένα μεγάλο και φριχτό έγκλημα...

»Θεέ! Τί τρομερή άποκάλυψι!...

Δεν είχε πέσει λοιπόν κι' ο πατέρας της όμμα της Ζουανέττας, όπως έπ' όλόν πολλόν καιρό ή σπαγή της την έκανε να πιστεύει...

»Ηταν συνενόχος και ίσως θεατής κατ' την

ή Ζουανέττα άνωρθώθηκε με θράσος.

Θά έλεγε κανείς ότι μόνο ή Παυλίνα μπορούσε να την παραλύη και να την έκμηδενίση με τά βλέμματά της, γιατί από τη στιγμή που ή βαρώνη είχε

έξω, όλ' ή ένεργητικότητα, όλη ή τόλη της Ζουανέττας είχαν ξαναγυρίσει.

— Άλλά είνε παράλογα όλ' αυτά! φώναξε. Είνε τρέλλα, καθάρη τρέλλα όσα μου λές... Πώς δίνεις προσοχή και σημασία σε τά λόγια ενός δυστυχισμένου ανθρώπου, ο οποίος, πριν από δυό χρόνια, δεν είχε τό λογισμό του;

— Α! σόπα! Σόπα, άθλεια! φώναξε ή Φράγκα.

— Όχι, δεν θα σωπάσω!... Τό ελπια πάντοτε και θά τό λέω ως την τελευταία μου στιγμή, γιατί αυτή μόνο είνε ή άλήθεια.

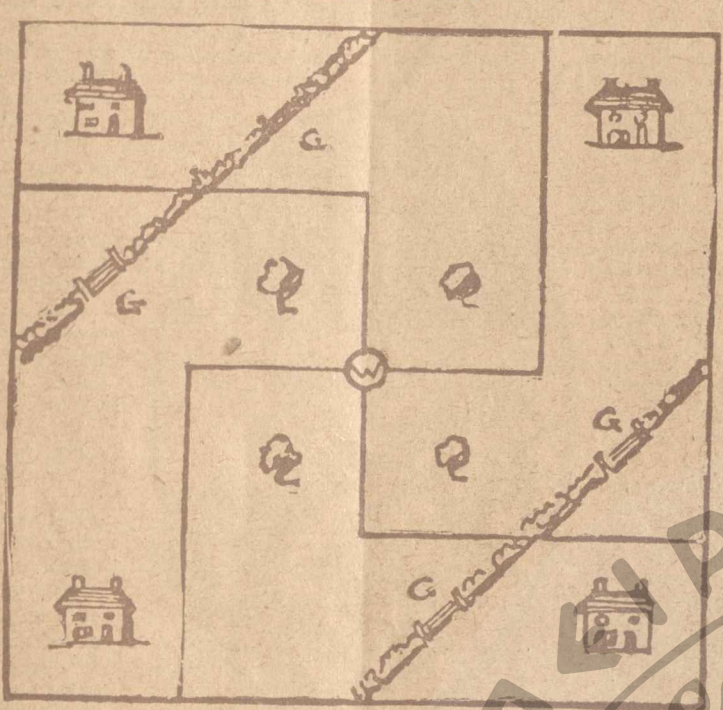
»Είμαι ή μητέρα σου, άκούς;

»Η Ζουανέττα, όταν πρό πολλών χρόνων έβιβε ζωή στο μικρό πλάσμα που βγήκε άπ' τά σπλάχνα της, δεν είχε νοιώσει σαν μητέρα καμμία συγκίνησι, καμμία ταραχή...

Είχε πέτρινη καρδιά και μόνο μίσος χωρούσε σ' αυτή, τό μίσος που από την νηπιακή της ηλικία της είχε έμπνεύσει ή μητέρα της ή Μαχό, έναντίον της νόμιμης κόρης τού πατέρα της, της Ναδίνας ντε Σάντα Κρουζ, ή οποία, καθώς της έλεγε, της είχε κλέψει τά πάντα, τόνόμά της, την περιουσία της και την κοινωνική της θέση.

— Θεέ μου! Θεέ μου! είπε ή Φράγκα. Άκούς αυτά τά

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Η λύσις του παιχνιδιού του δημοσιευθέντος στη σελίδα 48, του άπ' άριθμόν 11 (680) τεύχους του «Μπουκέτου». »Όπως βλέπετε, ή διαδρομή τού κτήματος γίνεται με τέσσερες γραμμές, ή οποίες παρίστανται τών άγκυλωτό σταυρό των Γερμανών έθνικοσοσιαλιστών.

ρομερά φέματα που προφέρονται με τόσο θράσος μπροστά στη νεκρική αυτή κλίνη;... Και δεν συντριβείς με τόν εραυνό σου αυτή την κακούργο...

Και ή Φράγκα ρίχνοντας ένα βλέμμα που άστραφτε πην Ζουανέττα, πρόσθεσε:

— »Υπομονή!... »Υπομονή!... »Όλα πληρώνονται σ' αυτό τόν κόσμο... Η ώρα της τιμωρίας σου έφτασε...

— Για ποιά τιμωρία μιλάς; έκανε ή Ζουανέττα. Δεν έχω πρόβη από καμμία τιμωρία... Δεν φοβάμαι ούτε σένα, ούτε κανέναν άλλο...

Η Φράγκα όμως εξακολούθησε:

— Σε όλη σας τη ζωή δεν είχατε παρά όρέξεις και πάθη ταπεινά και κανένα ευγενικό άίσθημα... Υπάρχει όμως ένα άίσθημα που κι' αυτά τά χειρότερα κτήνη τό έχουν...

Είν' άδύνατο να μην τό ανακαλύψετε στην καρδιά σας τό άίσθημα αυτό μιά από τις ήμέρες τούτες... Με τό άίσθημα αυτό ο Θεός θα σάς τιμωρήση για όλα τά έγκλήματά σας!

Σιγά-σιγά, όσο ή Φράγκα μιλούσε, ή άλαζονική έκφρασις της Ζουανέττας είχε εξαλειφθί από τό πρόσωπό της. Είχε άνορθώσει τώρα τό λεπτό κι' ένεργητικό κεφάλι

της, τά σκοτεινά της μάτια είχαν γίνει ακόμα πιο σκοτεινά, τά λεπτά ρουθούνια της διεστέλλοντο διαρκώς και τά χείλη της έπαλλαν...

Τί να ήθελε νά πη ή Φράγκα;

Μιά συγκίνησις που ποτέ της δεν την είχε αισθανθί ή Ζουανέττα, που ποτέ δεν πίστευε ότι ήταν δυνατόν νά την αισθανθί, έρχισε νά την πνίγη, νά την τρελλάνη σχεδόν...

— Δεν καταλαβαίνω τί λές, δοκίμασε νά ψιθυρίση.

— »Ω! ναι, της άποκρίθηκε ή Φράγκα, με καταλαβαίνεις πολύ καλά... Τό βλέπω από τη γλωμάδα τού προσώπου σου, άπ' τόν τρόπο τών βλεμμάτων σου κι' άπ' την τρομερή ταραχή που σε κυριεύει...

»Ω! άθλεια! Άθλεια! Τί έκανες;

»Υπέφερα βέβαια πολύ εξ αιτίας σου, αλλά τά μαρτύριά σου θα πέρασουν τά δικά μου όταν θα μάθω ποίος είν' εκείνος που κατηγορείται για τό τελευταίο σου έγκλημα...

Μόλις είπε τά λόγια αυτά, ή Φράγκα βγήκε έξω, ένω ή Ζουανέττα, έφρανη και μη καταλαβαίνοντας σχεδόν που βρίσκεται, σφριαζόταν σαν άψυχος, γυ-κος κοντά στο προσκέφα-

λο τού νεκρού, στην πολυθρόνα στην οποία καθόταν πρό λίγου ή κόρη του...

Για μιά στιγμή άπόμεινε έκμηδενισμένη...

Τί ήθελε τάχα νά πη ή νέα εκείνη κόρη, ή τόσο έρπηνη, ή οποία φαίνόταν προικισμένη με μιά υπεράνθρωπη δύναμη, χωρίς στην όποια αντίλαβαρόταν όλα τά πράγματα, και τά πιο μυστηριώδη και τά πιο κρυφά:

Μήπως έννοούσε τό γυιό της, τό παιδί που είχε άποκρίσει με τόν »Ολίβιε;

Άλλά τότε, γάρ σε ποίό άίσθημα ή Φράγκα είχε κατορθώσει νά μάθι την ύπαρξί του;

Η Ζουανέττα, όταν πρό πολλών χρόνων έβιβε ζωή στο μικρό πλάσμα που βγήκε άπ' τά σπλάχνα της, δεν είχε νοιώσει σαν μητέρα καμμία συγκίνησι, καμμία ταραχή...

Είχε πέτρινη καρδιά και μόνο μίσος χωρούσε σ' αυτή, τό μίσος που από την νηπιακή της ηλικία της είχε έμπνεύσει ή μητέρα της ή Μαχό, έναντίον της νόμιμης κόρης τού πατέρα της, της Ναδίνας ντε Σάντα Κρουζ, ή οποία, καθώς της έλεγε, της είχε κλέψει τά πάντα, τόνόμά της, την περιουσία της και την κοινωνική της θέση.

— Υπακούοντας στο μίσος της αυτό, ή Ζουανέττα είχε πεί-

σιές. Χρειάζεται τουλάχιστον ένα εκατομμύριο ακόμα για να συμπληρωθεί.

Στο 1873 έθεσαν τον πρώτο λίθο ενός μεγάρου, προωριμένου για τις εθνικές εκθέσεις που θα γίνονται κάθε τριάντα χρόνια. Θα ονομασθή Ζάππειον, από το όνομα ενός πλούσιου Έλληνα τραπεζίτη της Οδησσού, ο οποίος προσέφερε τ' αναγκαία κεφάλαια για την ίδρυσή του. Θα μείνη τάχα κι' αυτό, όπως τόσο άλλα, ήμιτελές;

Αν θέλη να δει κανείς μια απόδειξη της αδιαφορίας που δείχνουν ή διάφορες κυβερνήσεις για ό,τι δεν έχει σχέση με τις πολιτικές μηχανορραφίες και την κοινοβουλευτική διαφθορά, αρκεί να επισκεφθί τους διάφορους χώρους, όπου αποθέτουν τις αρχαιότητες που βρίσκονται κατά τις ανασκαφές.

Κομμάτια αγαλμάτων, ανάγλυφα, επιγραφές, βρίσκονται σωριασμένα χωρίς καμμία τάξη προς όλες τις διευθύνσεις, σε ναούς, σε αυλές, στις δημόσιες πλατείες, εκτεθειμένα στις κακοκαιρίες και γεμάτα σκόνη.

Ούτε μία πινακίδα, ούτε ένας αριθμός δεν δείχνει την προέλευσή τους. Λείψανα που θα μπορούσαν να διαφωτίσουν πολύ την αρχαιολογική επιστήμη, αν ήταν γνωστό από πού προέρχονται και σε ποιό μνημείο ανήκουν, κατάντησαν πέτρες χωρίς αξία, εξ αιτίας της ασυγχωρήτου αμελείας να μη τα καταγράφουν σε καταλόγους τη στιγμή της ανευρέσεώς τους.

Μια μεγάλη επιτύμβια στήλη που θρέθηκε τελευταία στις όχθες του Ιλισσού και που μπορεί να θεωρηθεί ως ένα από τα ωραιότερα δείγματα της ελληνικής τέχνης και να φιγουράρει πλαίσιό της μάρμαρα του Φειδία και την Αφροδίτη της Μήλου, βρίσκεται πεταμένη μέσα σε μια μάντρα της οδού Πατησίων, κοντά στο υπό οικοδόμηση Πολυτεχνείο. Αγάλματα, που ανακαλύφθηκαν μέσα στο μικρό ναό του Θεσίου, έχουν το κεφάλι τους στο Βαρβάκειο και τα χέρια τους στο Μουσείο της Ακρόπολης. Μετόπες βρίσκονται εδώ κι' εκεί αναποδογυρισμένες.

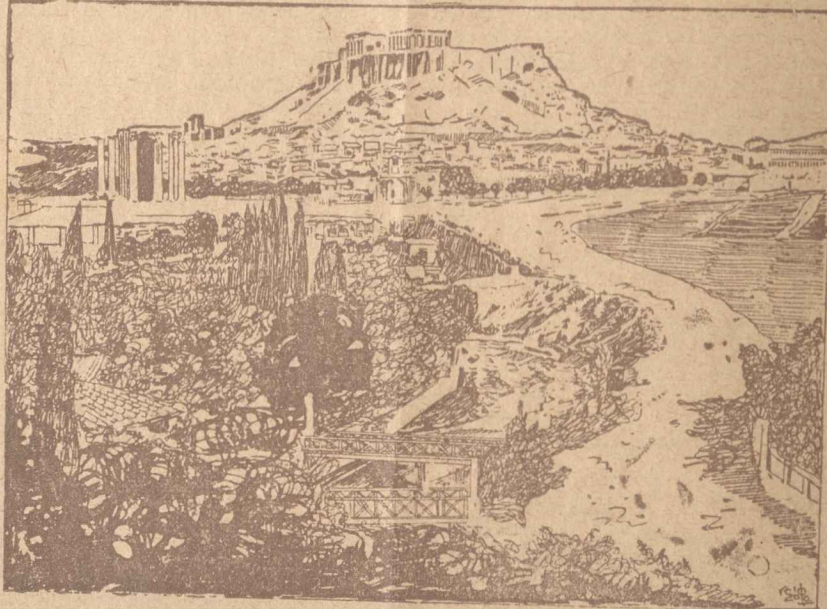
Ετσι ή ελληνικές αρχαιότητες παρουσιάζουν ένα θέαμα αποκαταστροφικό για τον καλλιτεχνικό ή το σοφό και χωρίς ενδιαφέρον για τον περιηγητή.

Ένα πράγμα που μου έκανε σχετικώς κατάπληξι, είναι πως ένας λαός τόσο ματαιόδοξος για ό,τι έχει σχέση με τον εαυτό του και με το παρελθόν του, δεν συγκέντρωσε ακόμα σε μια μόνο συλλογή, σοφά ταξιθετημένη και σχολιασμένη, και πολυτελώς εγκατεστημένη, αυτά τα ένδοξα ερείπια που θα θύμιζαν στον επισκέπτη ότι η ελληνική φυλή δεν έστερείτο πάντοτε του καλλιτεχνικού αισθητηρίου, του οποίου φαίνεται να στερούται έντελως σήμερα.

Κι' αυτά ακόμη τα αρχαία μνημεία θρήκαν οι σημερινοί Έλληνες τον τρόπο να τ' ασχημίζουν. Ο ναός του Θησέως, περιβαλλόμενος από ένα κιγκλίδωμα ξύλινο, θαμμένο κόκκινο, και με μια χλοισμένη πλατεία, όπου γυμνάζονται οι τυμπανιστάι κι' οι σαλπικταί της φρουράς, μοιάζει τώρα μ' επαρχιακό τελωνείο.

Αυτός ο ναός, ο τόσο μικρός, μ' τόσο αρμονικούς, φαινόταν μεγάλος άλλοτε μέσα στην έρημιά και τη γυμνοτητα που τον περιέβαλλε κι' έχασε την ποιήσιό του όταν τον γειτόνεψαν με τη χυδαία πραγματικότητα.

Η Ακρόπολις θα έπρεπε να μείνη, λόγω της θέσεώς της, άθικτη και άπαράβιαστη. Μά αυτοί ακριβώς που θα έπρεπε να την σεβασθούν, εξακολουθούν κάθε μέρα να την ασχημαίνουν και να την εξευτελίζουν, πετώντας πάνω απ' τα τείχη της τα χώματα και τα κάθε είδους συντρίμματα που θγαίνουν από τις ανασκαφές, ή όποιες γίνονται γύρω στον Παρθενώνα.

Αι Αθήναι και η Ακρόπολις
(Σκίτσος ξένου περιηγητού)

την ολόγυμνη γη.

Η Αττική, σ' όλες τις εποχές, ήταν ελάχιστο γόνιμο. Ο Στράβων την αποκαλούσε γη άχαριστη, ο Πίνδαρος άνηκε κι' ο Όμηρος πετρώδη.

Αυτό είναι ένα μοιραίο αποτέλεσμα της γεωλογικής κατασκευής και των πετρωμάτων που βρίσκονται στην επιφάνειά της. Παντού όπου υπάρχουν τέτοια πετρώματα, θλάσθησις είναι λιγιστή.

Μέσα στην κυρίως πόλι των Αθηνών απομένουν ελάχιστοι αρχαιότητες. Όλος ο κόσμος ξέρει, τουλάχιστον από τις τογραφίες, την Πύλη του Αδριανού, τους στύλους του Ιουλιανού Διός, το Ναό του Αιόλου, το Θέατρο του Διονυσίου κ.τ.λ. Μά αν όλοι οι τουρίσται χαζεύουν μπροστά σ' αυτά τα ερείπια, ελάχιστοι θαυμάζουν τις γοητευτικές ζωοεισές εκκλησίες που είναι σπαρμένες στην πόλι κι' ή οποίες είναι πραγματικά αξιοθαύμαστες.

Κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες, η διδασκαλία του ευαγγελίου δεν είχε μεγάλη επίδραση στην Ελλάδα και πολύ λίγες εκκλησίες χτιζόντουσαν σ' αυτή. Τό κατά Μανθάνον ευαγγέλιον, που γράφηκε στην ελληνική και διαδόθηκε το έτος 44 στην Ακαδημία, δεν εξέδρασε χαμιαί επιρροή στους Αθηναίους και ο Ιουλιανός έπεκαλείτο άκαδημική την Αθήνα στον Παρθενώνα. Χάρις όμως στον Ιουστινιανό οι ναοί παρεδόθησαν στη νέα θρησκεία.

(Ακολουθεί)

Όλ' αυτά κατακυλούν καταστρέφοντας τα τείχη και πέφτοντας κάτω, σχηματίζουν μεγάλους σωρούς που καταστρέφουν τον Έρσο Βράχο. Αυτό το υπέροχο θέαμα της Ακρόπολης με τις αυστηρές γραμμές του, που προκαλούσε άλλοτε τον θαυμασμό όλων όσων έρχόντουσαν στην Ελλάδα, δεν θα είχε σε λίγο καιρό παρά ένας λοφίσκος άγριος.

Μονάχα στο έσωτερικό της Ακρόπολης, μπροστά στην Παρθενώνα και τα Προπύλαια, μπορεί κανένας να νοιώσει ότι ξαναζή γύρω του, καθαρή και άσπιλη ή ελληνική χαϊότητας.

Σ' αυτόν τον γυμνό και άγριο θράχο, όπου δεν σπάνουν οι θόρυβοι της πόλεως, δεν ακούει κανείς παρά τις διατεταστικές κραυγές των άγριοπουλιών και δεν βλέπει παρά τον φλογισμένο ούρανό και τις βιολε έκορυφές του Υψηλού και του Πεντελικού, απέναντι στις μαρμάρινες κολώνες που φαίνονται σαν να θγαίνουν απ' το έδαφος.

Αυτό σ' κάνει να αισθάνεσαι μια απέραντη γαλήνη. Όλες ή ασχήμιες που σε σοκάρουν και σε έρεθίζουν, εξαφανίζονται εδώ, όπου βασιλεύει ή αρμονία. Έδώ μόνο ή βαρβαρότης κι' όχι ή ήλιθιότης προκαλεί καταστροφές. Οι στρατιώτες του Γιουσούφ Αγά καπνιστά τα έρείπια των τοίχων, των οποίων αγνοούσαν την αξία. Μοροζίνι κατέστρεψε τους ναούς κι' ο λόρδος Έλγιν, που άδικαιολόγητος απ' όλους, συνέτριψε τα μάρμαρα για να πάρη στην Άγγλία ό,τι του άρεσε.

Μά αυτές ή καταστροφές δεν άλλαζαν τη γενική έντύπωσι που απήνταται κανείς μπροστά στα ένδοξα αυτά ερείπια...

Αν αποσπάση κανείς το θέλημα του από τα ερείπια για να κυττάσει γύρω του, στον όριζόντα που τα δεσπόζει, το θέαμα δεν είναι λιγότερο συναρπαστικό.

Τα έπιθετα «χαρτομένο», «ώμορφο», «γοητευτικό», που ταυρίζουν τόσο πολύ στο Βόσπορο ή στην Ιωνία δεν πηγαίνουν καθόλου στην Ελλάδα κι' ακόμα λιγώτερο στην Αττική.

Υπάρχει εδώ ένα έδος ώμορφιάς που δεν αποκαλύπτεται σ' όλο τον κόσμο... Η ώμορφιά αυτή βρίσκεται μέσα στο φως, στις γραμμές στο σχήμα και στο γυμνά των θουνών.

Μπροστά στα πόδια σας δεν βλέπετε παρά

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Και τραβήχτηκε πίσω με φρίκη, με τα μάτια προσηλωμένα στο αξιολάτρευτο μικρό πλάσμα που χαμογελούσε άγγελικά.

—Ω κυρία! ρόγγαξε ο ιππότης, υπάρχει σ' όλ' αυτά ένα φριχτό μυστήριο...

—Ναι, ιππότη! απάντησε ή Έλλην. Ναι, μια άπαισία μοίρα θέλησε να γίνη ό,τι συνέβη... Άκούστε... Αυτό το παιδί... τη λατρευτή μου κόρη, ένα έγκληματικό χέρι μου την άρπαξε μόλις τό έφερα στον κόσμο. Θέλησαν να τ' χρησιμοποιήσουν για να σ' κάνουν να πιστέψετε αυτό που πιστώπατε, αλλοίμονο!... Έως έρετε τώρα το όνομα του άτιμου που τόληψε να χρησιμοποιήση αυτό το καταχθόνιο τέχνασμα.

—Ναι! Ναι! Κι' αν δεν τό ξέρω, τό μαντεύω! μούγκρισε ο ιππότης. —Ω! τους άτίμους! Τους άνάνδρους!...

—Η ιστορία μου ιππότη, είπε ή μίς Έλλην, είναι θλιβερή όσο κι' ή δική σας. Ένώ χρησιμοποιούσαν την κόρη μου για να εξευφάνουν αυτή την καταχθόνια σκευωρία έναντίον της λατρευτής σας σύζυγου, έμένα με κρατούσαν φυλακισμένη, έτοιμοθάνατη, στο πανδοχείο που είναι κοντά στο ποτάμι... Κι' εκεί θέλησαν να με δολοφονήσουν, να με δηλητηριάσουν...

—Φρίκη! Φρίκη!

—Κατάρθωσα όμως να σωθώ! Έφτασα, έξαντλημένη, σ' έναν πύργο, όπου κατέφυγα... Είδα μια γυναίκα που έκλαιγε... Ήταν ή σύζυγός σας!... Θέλησα να την παρηγορήσω και τό θεό θαύμα έγινε τότε: Η Μαρία είχε σώσει την κόρη μου!... Η Μαρία μ' ώδηγησε κοντά της...

—Τελειώνειτε!... Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος με την εγκληματική ψυχή που θέλησε να σ' αποσπάση τό παιδί σας;

—Είνε ο άνθρωπος, του οποίου φέρω τό όνομα... Ο σύζυγός μου!

—Μά αυτός ο άνθρωπος έχει καρδιά τίγρεως;

—Κρίνατε και μόνος σας, ιππότη!... Όνομάζετε ο σ' ό,τι τό σ' ό μ' ερ σ' ε τ!

Ο ιππότης σκέπασε τό πρόσωπό του με τα δυό του χέρια.

Ήταν τρομαγμένος, γεμάτος φρίκη...

Και συγχρόνως αισθανόταν έναν απέραντο θαυμασμό γι' αυτή την αλλόκοτη μοίρα που τα θέλησε έτσι ώστε να σωθί από τη λαιδή Σόμερσετ την ίδια!

—Κυρία, είπε τέλος όταν ή ταραχή του γαλήνεψε κάπως, έκανα έναντίον του δούκός έναν τρομερό κι' έπίσημο όρκο... Αυτός συντρίψε τη ζωή μου, αυτός σκότωσε τό παιδί μου, αυτός έκαψε τό σπίτι μου, αυτός έγινε αίτια να σκοτωθί ή λατρευτή μου σύζυγος... Έ, λοιπόν, πέστε μια λέξι, κυρία, σεις που είστε κόρη του λόρδου Μέρου και σύζυγος του φριχτού αυτού ανθρώπου και θα ξεχάσω τον όρκο μου... θα τον συχαρώσω!...

Έπακολούθησε μια στιγμή έπίσημης σιωπής...

Η Έλλην δεν μίλησε...

—Γύμνασε τα χέρια της προς τον ούρανό κι' έπειτα χαμήλωσε τα μάτια της.

—Θε, ψιθύρισε ο Βάλτερ, καταδίκασες λοιπόν τον άτιμο Σόμερσετ, αφού εκείνη που θα μπορούσε να τον σώζη παπαινεί αυτή τη στιγμή. Σ' γιούρα τα έγκλημάτα του θα έκαναν τον ούρανό και τη γη ν' ανακατήση, αφού αυτός ο άγγελος της καλωσύνης δεν αφήνει να βγί άπ' τό στόμα της ο λόγος της συγγνώμης.

—Ιππότη, έανάψε ή Έλλην έπειτ' από μερικές στιγμές κατά τις οποίες έπεδίωσε να γαληνέυση την ταραχή του πνεύματός της, θέλω να σ' αποχαίρητσω.

—Φεύγετε!...

—Ναι! Τώρα που σωθήκατε, τώρα που βρισκόσαστε εδώ για να υπερασπίσετε τη Μαρία, θα ξαναγυρίσω εγώ στο Λονδίνο, κοντά στον πατέρα μου... Μά ποτέ δεν θα λησμονήσω εκείνην που είναι για μένα περισσότερο από αδελφή... Και ή πιο γλυκειά μου έλπίδα θα είναι να την ξαναδώ μια μέρα, θεραπευμένη...

—Γιατί δεν μένετε μαζί μας;... Γιατί δεν έρχεστε μαζί μας στο καταφύγιο, όπου ή πολυαγαπημένη μου σύζυγος θα ξαναβρί ίσως τη γαλήνη και όπου, άσφαλώς, ή στοργή σας θα της είναι τόσο πολύτιμη!

—Ο πατέρας μου είναι τόσο γέρος, ιππότη!...

Ο Βάλτερ υποκλίθηκε με τα μάτια του υγρά από δάκρυα.

—Ω! έκανε, πέστε στον ευγενικό αυτόν γέροντα ότι υπάρχει στη Σκωτία μια καρδιά που χτυπάει γι' αυτόν... Ένας άντρας που θα ήταν ευτυχής την ήμερα κατά την οποία θα μπορούσε να σκοτωθί γι' αυτόν...

Η Έλλην άπόθεσε τό παιδί της στο λίκνο του και προχώρησε προς τη Μαρία για να την σφίξη στην άγκαλιά της, γιατί εκείνη τη στιγμή ο κυνηγός Χάλμπρεχτ, ο σύζυγος της Μίτzi, σταματούσε μπροστά στην πόρτα με τό άμαξι που θα έπαιρνε τον ιππότη, τη σύζυγό του, τη Μαρία και την Τιμπί.

Μά την ίδια στιγμή, ένας καθαλάρης κατακουκισμένος στάθηκε μπρός στην καλύβα, πέζεψε και φάνηκε σαν να ζητάει κατείον...

Μόλις είδε την Έλλην που τον κυττάζε γεμάτη άγωνία, αυτός ο καθαλάρης, ο οποίος φορούσε άγλική στολή, προχώρησε προς αυτήν.

—Μυλαίδη, είπε άποκλινόμενος, έρχομαι να έκτελέσω μια άδινερή άποστολή... Έρχομαι από τό Λονδίνο και σ' ζητώ πρό όχτώ ήμερών στα περτώρα του Μελρόζ... Τέλος έμαθα πως είστε εδώ και ήρθα...

Η Έλλην άφανή άκουσε τον άνθρωπο... τον άγγελο της δυστυχίας...

—Ο σεβάσιμος λόρδος αρχιδίκατης, ο πατέρας σας, εξακολουθώ εκείνος, μου ανέθεσε ναρθώ να σ' έρω... Άς τός μου υπέδειξε τό Μελρόζ... Ω μυλαίδη! μια ποτή γαλήν δυστυχία σας βρήκε!

—Ο πατέρας μου! Ο πατέρας μου! ρόγγαξε ή Έλλην.

—Συνέληθη... καθάρισε από τό αίματά του ως λάσδου αρχιδίκατος και φυλακίστηκε στον πύργο του Λονδίνου!... Και θα δικάστ' ως ένοχος πρόδοσίας... Ο λόρδος Σόμερσετ, ο αντικαταστάτης του, θα διευθύνη τη δίκη...

Η Έλλην δεν μπόρεσε ν' άκούση περισσότερα. Σαράνι σπικε μονοκόμματα μπροστά στο λίκνο της μικρής Μαρίας.

—Αθιέ! φώναξε ο Βάλτερ άρπάζοντας τον άγγελιαφόρο από τό λαϊμό, δεν μπορούσε να της αναγγείλ' με περισσότερες προφυλάξεις την τρομερή δυστυχία.

Ο άγγελιαφόρος μισσηνιμένος προσπάθησε να δικαιολογήθ' λέγοντας ότι είχε τρέξει τόσο πολύ που είχε χάσει τό μυαλό του.

Κι' ενώ ή Τιμπί κι' ή Μίτzi προσπαθούσαν να συνεφέρουν τη Μαργαρίτα, ο άγγελιαφόρος διηγήθηκε στον Βάλτερ ότι ο λόρδος Μέρου είχε κατορθώσει να τ' αναθέσει αυτή την άποστολή τη στιγμή που τον έκλειναν στον πύργο του Λονδίνου.

—Έταν έφυγα από την πρωτεύουσα, εξακολούθησε, ή δίκη του είχε άρχισεί... Ο λόρδος αρχιδίκατης θα καταδικαστή εις θάνατον γιατί φυγάδευσε τον Σκωτικό Ιππότη Βάλτερ ντ' Αβενέλι... Ωμολόγησε μόνος του την πράξι του. Άσφαλώς τώρα θα έχη έκτελεσθή...

Ο Βάλτερ χλώνισε τρομερά.

Με μια σπασμωδική κίνηση, σκέπασε τα μάτια του με τα χέρια του και με δυσκολία μπόρεσε να συγκρατήση τους

λυγμούς του.

— "Ω! στέναξε. Καταδικάστηκε!... Θανατώθηκε!... Για μένα!... Και τόν καταδίκασε ο Σόμερσετ... Πάλι ο Σόμερσετ! Πάντα ο Σόμερσετ παρουσιάζεται στις ώρες της καταστροφής.

Τότε συλλογίστηκε τη δυστυχισμένη "Ελλην κι' έλαβε την απόφασή να την πάρη μαζί του... να ζητήσει να την παρηγορήσει, αν αυτό ήταν δυνατόν...

Και τα βλέμματά του έπεσαν στο νήπιο που βρισκόταν στο λίκνο... Πλησίασε, άπλωσε επίσημα το χέρι του και πρόσφερε με σιγανή φωνή:

— Δυστυχισμένη μικρούλα!... Έγώ θα γίνω πατέρας σου!... Έκείνος του οποίου φέρεις το όνομα είν' ένας εγκληματίας!... Θα τιμωρηθώ... Και η πρώτη του τιμωρία είναι ότι δεν θά'χει πια το δικαίωμα να σε διεκδικήσει για κόρη του, άγγελέ μου!... Ναι, εγώ ο Βάλτερ ντ' Αθενέλ, ο χτυπημένος, ο έκμηδενισμένος από τον Σόμερσετ, υιοθετώ το παιδί σου...

Χάρης στις στοργικές φροντίδες της Τίμπι, η "Ελλην συνήλθε τέλος από τη λιποθυμία της. Μά, αλλοίμονο! Θά' ήταν ίσως καλύτερο γι' αυτή τη δυστυχισμένη να παραταθή ο λήθαργός της μέχρι θανάτου.

Η άπελπισία αυτής που ώνομαζόταν λαΐδη Σόμερσετ ήταν απέραντη.

Ο πατέρας της βρισκόταν στη φυλακή, θά' δικαζόταν, θά' καταδικαζόταν...

Και από ποιόν, μεγάλε Θεέ;

Από αυτόν του οποίου ήταν σύζυγος, από τον άνθρωπο που είχε αγαπήσει άλλοτε και που τώρα τον μισούσε σαν το πνεύμα του κακού.

— Κυρία, της είπε ο Ιππότης με φωνή σιγανή, σε πόνους όπως ο δικός σας... όπως ο δικός μας... δεν υπάρχει παρηγορία... Μά ευаре στηθίτε να μ' ακούσετε... "Ωρίστηκε να γίνω πατέρας για το φτωχό κι' άθωο παιδί σας που κοιμάται μέσα σ' αυτό το λίκνο... "Όσο για σας, αφού είστε κιόλας άδελφή εκείνης στην οποία έχω αφιερώσει τη ζωή μου, γενήτε και δική μου... "Ας μη χωριστούμε πια... "Ας αλληλοστηριχτούμε μέσα στη δυστυχία, κι' ίσως, μία μέρα, η ίδια άγνία της έλπίδας να λάμψη για όλους μας...

Η κόρη του λόρδου Μέρσου, ολολύνοντας, έσφιξε το χέρι του Ιππότου.

Έπειτ' από μία ώρα, η "Ελλην βρισκόταν στην ίδια σχεδόν κατάσταση με τη λαΐδη ντ' Αθενέλ, τόσο το χτύπημα ήταν τρομερό γι' αυτήν... η μικρούλα Μαργαρίτα... ή Μαρία κι' ο Βάλτεο... αυτά τα πλάσματα τα τόσο σκληρά δοκιμασμένα, ανέβαιναν μαζί στο άμαξι που ώδηγούσε ο Χάλμπρεχτ, κοντά στον οποίο είχε καθήσει η Τίμπι.

...Έκούσιοι εξόριστοι, φεύγοντας από τη χώρα όπου τόσα πένθη και καταστροφές είχαν σωριαστή, πήγαιναν... άργά, θλιβερά!...

Και βλέποντάς τους κανείς στους ανθισμένους δρόμους της Σκωτίας, ανάμεσα από τη βελουδένια χλόη, ανάμεσα από την ευτυχισμένη φύση, κάτω από το θερμό φιλημά του ήλιου, θά' τους έπαιρνε για μία πένθιμη πομπή που περνούσε!...

II.

Ο ΟΜΗΡΟΣ ΤΟΥ ΧΑΡΡΥΣ

— "Ε, μούτσο του διαβόλου, έλα δώ!

Κι' ο άρχιπειρατής Χάρρυς, στυλωμένος καλά στα δυό του πόδια για ν' αντισταθή στο σάλο της θάλασσας, περίμενε μία στιγμή. "Έπειτα πάλι, το κτήνος με την ανθρώπινη μορφή έσκυψε πάνω από τη μπουκατόρτα και η φωνή του ούρλιαξε, μέσ' απ' τα σφυρίγματα του ανέμου στα σχοινιά:

— Μ' άκου;... "Η θέλεις νάρθω εκεί να σου ξεριζώσω τ' αυτιά!... Λέγε!...

"Ένα παιδί καταπληκτικά αδύνατο, ντυμένο με κομψά λια που άφηναν να φαίνονται η σάρκες του, παρουσιάζονταν τότε... Με μεγάλη δυσκολία σκαρφάωσε στα αιδεμένα σκαλοπάτια που ώδηγούσαν στη γέφυρα.

Και, πιασμένο με τα δυό του άναμικά χέρια από μία άκρη σχοινιού, με τη φτωχή του όψη όπου διαβάζονταν μία τρομαχτική έγκαρτερση, γυρισμένο προς τόν δήμιό του με τούς ώμους γυμνούς, σημαδεμένο από τα τρομερά χτυπήματα του μαστιγίου, ψιθύρισε:

— "Ηρθα... Υποφέρω... Δεν μπόρεσα νάρθω γρηγορότερα.

Βρισκόμαστε και πάλι στο πειρατικό «Φόρφαιρτ». Καμιά άκτη δεν φαίνεται πουθενά. Τα σκοτεινά νερά φουσκώνουν και τα τεράστια κύματα τρέχουν άφοβήματα, ξεμαλλιασμένα... "Η τρικυμία μουγκρίζει. "Ο άφροδιστικός χαρακώνας από πελδνές άστράπες...

Σαν καρυδότσουφλο πάνω στην άπέραντη θάλασσα που ούρλιαζε μανιασμένη, το κουρσάικο ύψωνεται και πέφτει με τα κύματα, μα κρατάει καλά...

Οι ναύτες έχουν καταφύγει στο άμπάρι. Μονάχα οι άντρες της υπηρεσίας, γαντζωμένοι από τα σχοινιά, περιμένουν τις διαταγές του καπετάνιου.

Και, στη μέση της γέφυρας, ο Χάρρυς, δόλθος, σπνέται σαν ν' άψηφάη τα στοιχεία της φύσεως... "Αναπνέει με θόρυβο κι' η όψις του η ξαναμμένη άπ' το ποτό συναγώνιζεται σε φρίκη με τόν τρομερόν άνεμο.

Το πλοίο στενάζει... Κύματα σαράνουν τη γέφυρα από τη μιά άκρη στην άλλη... Μία άστραπή πιά πιατεί από τις άλλες, πατώνει τα βάθη του ουρανού. "Ο κεραυνός πέφτει με πάταγο... "Η θάλασσα φαίνεται σά να λιώνη για μία στιγμή κάτω απ' τη δύναμη των ηλεκτρικών έκκενώσεων του ουρανού... ο άνεμος πέφτει έξαφνα... "Έπειτα, σαν να πήρε άνάσα, η πελώρια πνοή του χυμίζει στο «Φόρφαιρτ»...

Το πλοίο γέρνει, σηκώνεται, βυθίζεται, στριφογυρίζει κι' έπειτα πάλι παίρνει τόν δρόμο του με μία τρελή όρμη, ενώ μία κραυγή τρόμου εφεύγει από τα στήθη των ναυτών.

Μά ο Χάρρυς μένει αδιάφορος και λείε στον μικρό του σκαθό:

— Βλέπεις τόν τιμονιέρη, *κεϊ κάτω, μούτσο;

Το παιδί γυρίζει τα μάτια του προς την πρόμη του πλοίου και βλέπει έναν γέρο ναυτικό που, τυλιγμένος στο χοντρό μανδύα του, έχει γαντζωθή με τα δυό του χέρια από τόν τιμόνι.

Κάτι άπαντάει αδύνατα, μα η φωνή του χάνεται μέσα στο θόρυβο των στοιχείων της φύσεως.

— Πιό δυνατά! μουγκρίζει ο Χάρρυς. Δεν σ' άκούω!...

— Βλέπω τόν τιμονιέρη! άπαντάει ο μικρός λαχανισμένος.

— "Ωραία... Αυτός ο γέρο λυκος, για να μη χάση τόν κουράγιο του, ρουφάει κάτι που σίγουρα θά'νε καλό... Πήγαινε να τού πής να μού δανείση τη μπουτίλια του... Δυσώ κι' εγώ!...

Και τόν γέλιο του κτήνους άνηχεί πιά άγριο...

Νά πάη ως τόν τιμόνι και να ξαναγυρίση!... Νά διασχίση τη γέφυρα σ' όλο της τόν μήκος!... Μά αυτό είνε θάνατος!... Χειρότερο από δολοφονία!...

Τρελλός από τόν μίσος κι' από τόν τζίν, ο κουρσάρος εχνάει εκείνη τη στιγμή ότι είχε αποφασίσει να μη σκοτώσει το παιδί, να τόν κρατήσει για να παρατείνη την έκδική του επί πολύν καιρό... Νομίζει πως κάνει τώρα ένα άμωφο άστείο.

Γιά σκεφθήτε: Νά στείλη αυτό τόν τόσο αδύνατο παιδί που μόλις στέκεται στα πόδια του, να διασχίση αυτή τη γέφυρα που γέρνει απότομα πότε από τη μία μεριά και πότε από την άλλη, όπου σε κάθε στιγμή συντρίβονται τα

τεράστια κύματα, όπου κανένας από τούς ναύτες του δεν θά' το μούσε να ριφοκινδυνεύση.

Και γελάει με τη σκέψη ότι θά' δη τόν δυστυχισμένο μικρό να χάνεται σαν άχυρο στην άρριμένη θάλασσα.

— Μ' άκουσε, έ; ξαναφωνάζει, ιειά σου, ντ' Αθενέλ...

Το παιδί ρίχνει ένα τρομαγμένο βλέμμα στη γέφυρα που είνε πιά επικίνδυνη από ένα πεδίο μάχης, όπου σφυρίζουν χιλιάδες σφαίρες.

"Έπειτα τα μάτια του γυρίζουν ίκετευτικά στον άδυσώπητο κακούργο.

— Θά' πās; κάνει εκείνος σαρκαστικά. "Ανάνδρε!... Δειλέ!... "Α! είσαι από γενιά ανάνδρων!... Τρέμεις, έ;... Φοβάσαι; Πήγαινε, μούτσο της δυστυχίας!

— "Έλεος!... Μη με στέλενετε!

— Δεν πās, έ;

— "Ω!... Είνε... ο θάνατος!

"Ο Χάρρυς ύψώνει ένα μαστίγιο... "Η λουρίδα σφυρίζει...

— Πήγαινε! Πήγαινε! στενάζει τόν παιδί. Πήγαινε, άφέντη!

«Αφέντη...» Ναι, αλλίμονο!... "Ετσι ο "Ιουλιανός ντ' Αθενέλ άποκαλεί τόν δήμιό του! "Ο άτιμος κατώρθωσε να συντρίψη την περηφάνεια τού μικρού φτωχού πλάσματος... Τι μαρτύρια και τα χτυπήματα έκμηδενισαν πια τόν ήθικό τού γιοιού της δουκίσσης Μαρίας τού Μελρόζ και τού ιππότου Βάλτερ ντ' Αθενέλ...

"Έπειτα από τη μάχη με τόν γαλλικό πλοίο, μετά την τρομαχτική σκηνή της σφαγής, ο "Ιουλιανός έχασε την πρώτη του γενναϊότητα. Μία ταραχή άλλόκοτη άναστάτωσε τόν μυαλό του.

"Η μνήμη του έσθυσε έντελώς... Δεν θυμάται πια ούτε τ' ονόμα του, ούτε τη χώρα που γεννήθηκε... Είν' αλήθεια πως και που μερικές λιγυστές άναμνήσεις περνούν σαν ίσκια από τόν μυαλό του... Μά, όλη την άλλη ώρα, νομίζει πως έχει πολλά χρόνια που ζή σ' αυτό τόν καράβι και πως ο καπετάνιος είνε ο άφέντης του...

Τα μαρτύρια που ύπέρρε, η πέννα μας άρνείται να τα περιγράψω, ο μητέρες!...

Μία μέρα, ο Γάλλος εύπατριδής που είχαν συλλάβει οι κουρσάροι, ο μόνος που επέζησε από τόν πλοίο που είχε βυθιστεί τόν «Φόρφαιρτ», θέλησε να ρωτήσει τόν παιδί για να μάθη ποιά ήταν.

Τόν προσκάλεσε στην καμπίνα του και ζήτησε να τόν παρηγορήσει, να τού δώση κουράγιο.

— Πως σε λένε, παιδί μου;

— Δεν ξέρω... Δεν ξέρω πια!...

— Γιατί βρίσκεσαι εδώ;... Γιατί σε κακομεταχειρίζονται τόσο;

Μά ο "Ιουλιανός μνημά με μία κίνησι τρόμου άπάντησε:

"Από την ήμερα εκείνη, ο Γάλλος εύπατριδής είχε προτατεύσει έπανειλημένως τόν μικρό έναντιόν των κτηνωδών τού Χάρρυς... "Ο κουρσάρος προσποιόταν ότι ύποχωρεί στις μεσολαβήσεις του... Τα πλούσια λούτρα που έλιπε απ' τόν Γάλλο, τόν ύποχρέωναν να τού πέρεται με κάποιο σεθασιού... Μά ο "Ιουλιανός πλήρωνε άκριβώς κατόπιν τις μεσολαβήσεις αυτές.

... "Εκτός από τόν Γάλλο εύπατριδή, ύπρχε στο

καράβι και κάποιος άλλος που λυπόταν τόν μικρό μάρτυρα.

"Ήταν ο ναύτης Τζόε, ο γίγας.

Είχε ένδιαφερόν γι' αυτό τόν παιδί τόν τόσο ώμορφο, τόν τόσο μικρό, τόν τόσο λεπτό, που αποτελούσε μία ολοζώντανη αντίθεσι μ' αυτόν... Εύχαριστιόταν να τόν κυττάζη... Μά φύλαγε για τόν έαυτό του τα αίσθήματα που γεννιόντουσαν στην καρδιά του και τόν εξαφνιάσαν... Ποτέ ο Τζόε δεν είχε αγαπήσει κανέναν στον κόσμο... "Ήταν κατάλληλκτος που ένοιωθε να χτυπήσει η καρδιά του μ' ένα αίσθημα που δεν τόν είχε ξανααισθανθή.

"Όταν έλαβε τη διαταγή να μαστιγώση τόν μικρό "Ιουλιανό, έξετέλεσε όπως πάντα — τόν είδαμε, αλλοίμονο! — τη θέλησι τού καπετάνιου, δηλαδή τού ανθρώπου που, μέσα στο πνεύμα του, είχε δικαίωμα ζωής και θανάτου σε όσους βρισκόντουσαν άπάνω στο «Φόρφαιρτ»...

Μά τη νύχτα που έπακολούθησε, δεν μπόρεσε να κλείση μάτι...

Και ο Τζόε βρέθηκε τότε σ' ένα τρομερό δίλημμα: ή να μην ύπακούση στον καπετάνιο του ή να βασανίση τόν παιδί.

Μά νίκησε η νεογέννητη στοργή του για τόν παιδί!

— Πήγαινε, άφέντη!... Πήγαινε!

"Ο "Ιουλιανός είχε προφέρει αυτά τα γεμάτα άγωνία λόγια, που τά πήρε ο άνεμος.

"Ο Χάρρυς κατάλαβε μάλλον παρά άκουσε.

"Απλώσε τόν χέρι του προς τόν τιμονιέρη και ξανάπε:

— Πήγαινε λοιπόν, δειλέ! Θέλω να σε δώ να χορεύης λίγο στη γέφυρα.

Τότε, τόν παιδί θέλησε να έκτελέση την τρομαχτική διαταγή...

Παράτησε τόν σχοινί από τόν οποίο ήταν πιασμένο...

"Ένα δυνατό τίναγμα τράνταξε τόν καράβι και κύλισε τόν "Ιουλιανό ως την κουπαστή...

Τόν μετωπό του μάτωσε...

"Ο μικρός ντ' Αθενέλ, σ' αυτή την ύστατη στιγμή της φριχτής πάλης, επικατέστηκε τόν κουράγιο της φτωχής μικρής του καρδιάς, όλες τις δυνάμεις τού σκατεμένου σώματος του... "Ο άμεσος κίνδυνος τόν έκανε ν' άνορθωθεί με μία δυνατή προσπάθεια και, λαχανισμένος, έχωσε τόν νύχια του στο έδαφος της κουπαστής για να συγκρατηθή.

"Η άπέραντη βουή τού τρικυμιάς τόν έτάλιζε... Έπαζε δολιχόρος... "Ερρίξε γύρω του ένα βλέμμα άγωνίας και σκέφτηκε ότι, σπηριζόμενος στην κουπαστή, θά' μπορούσε να στήση ίσως ως τόν τιμονιέρη.

Μά η φωνή τού Χάρρυς σβόλαξε μία άλλη διαταγή:

— "Όχι! "Όχι από την κουπαστή!... Από τή μέση της γέφυρας!... "Ακούς;

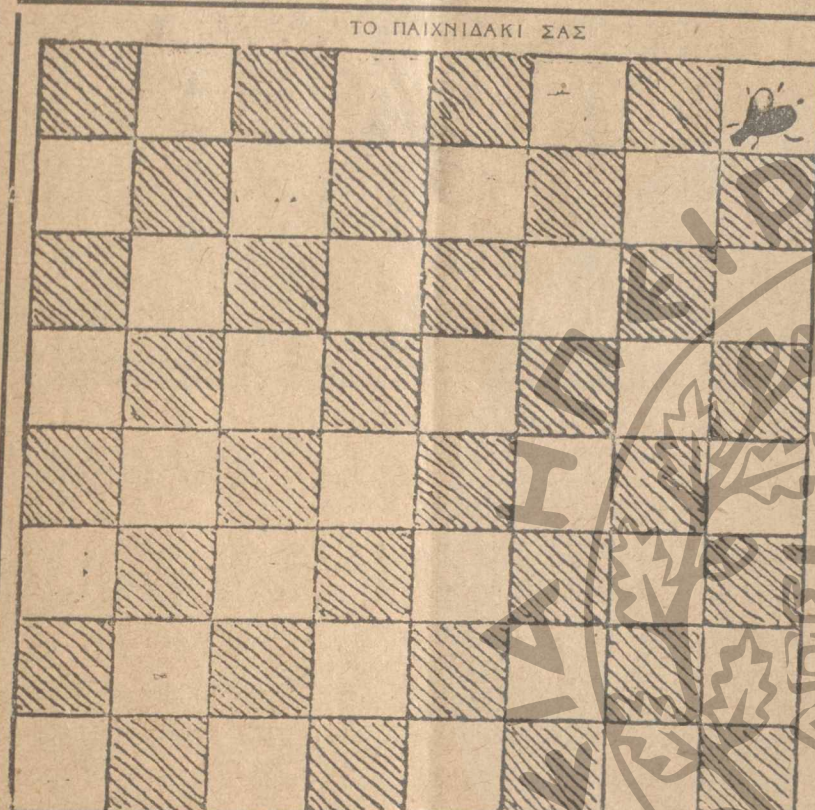
Φρίκη!... Τόν βδελυρό τέρας σιέδισε καθρή δολοφονία...

Γιά μία στιγμή, ο "Ιουλιανός έβρινε πιασμένος από έναν αιδερένιο κρίκο...

Σ' αυτή την τοσηση στιγμή, κάτι έτελεσε άπσώδωκτο νύηκε μέσε στο μυαλό του... "Ο πέπλος που σκέπαζε τή μνήμη του ξεακρίωνε...

Πήγαινε, πιασμένο... πιάσμο κι' άφιολύπητο...

"Ένα γαϊόγυλο έκστάσεως φάνηκε στα

Στό σημερινό μας παιχνιδάκι, τόν κυριώτερο ρόλο παίζει μία μύγα. Αυτή η μύγα καθήσε στο άπάνω άριστερά λευκό τετράγωνό τού σκακιού, όπως βλέπετε στην εικόνα μας. Κι' από κεί, περπατώντας σιγά-σιγά, έγινκε απ' τόν κάτω δεξιό λευκό τετράγωνάκι.

Σημειώστε όμως, ότι κατά τόν άλλόκοτο αυτόν περίπατό της έμπαινε μόνον στα λευκά τετράγωνα, χωρίς ούτε μία φορά να διασχίση ένα μαύρο. Επίσης ποτε δεν πέρασε δύο φορές απ' την ίδια γωνία τού κάθε λευκού τετραγώνου.

Μπορείτε να έρθετε, χαλαρώνοντας με τόν μυαλό σας, την πορεία που άκολούθησε η μύγα άπάνω σ' αυτό τόν σκάκι;

Γιά να σας διευκολύνου: ε γάπως οίς λέμε ότι θά' έγίητε στο κάτω δεξιό λευκό τετράγωνο, νάρχοντε 17 συννύ-ένες και διασταυρούμενες γραμμές.

Το παιχνίδι σας

χειλή του 'Ιουλιανού...

Ξανάβλεπε μία γυναίκα αξιολάτρευτα ωραία, ξανάβλεπε έναν άντρα με μάτια τρυφερά που του έγνεφε... κι' έναν άλλον άντρα σιδερόφραχτο που τον κύτταζε θλιμμένα...

Κ' ήταν σ' ένα ήλιόλουστο τοπίο, ανθισμένο, κοντ' σ' έναν μεγάλο πύργο...

Ο πατέρας του!... Η μητέρα του!... Ο Κρίστι ντέ Κλάινθιλ...

Επειτα, μονομιάς, ή γοητευτική όπτασία εξαφανίστηκε... Δεν έβλεπε πια παρά τον ώκεανό, ο οποίος θα τον καταβρόχθιζε σε λίγο.

Γύρισε το κεφάλι και είδε τον κουσάρο που τον απειλούσε... Φριχτή πραγματικότητα!...

Ο Χάρρυς άφριζε... σάλευε το μαστίγιό του... Δεν μπορούσε όμως να φτάσει τον 'Ιουλιανό κι' ο κουσάρος δεν του μούσε να ριψκινδυνεύσει να πάει ως αυτόν.

Τέλος, έπειτ' από μι' απειλητική χειρονομία που του έκανε, ο μικρός μάρτυς αποφάσισε να προχωρήσει... Έκλιγε τα μάτια του, ψιθύρισε μία προσευχή και προσπάθησε να πάει ως τη μέση της γεφύρας ενώ σ' ατία του άνηχοσε πένθιμα ή φωνή του καπετάνιου.

Μά μόλις παράτησε τον σιδερένιο κρίκο, τινάχτηκε σ' ανσφαίρα ως τη μέση της γεφύρας... Κύλησε δεξιά, αναπήδησε, ανασίστητος, άριστερά... πληγωμένος, ματωμένος!...

Ένα τεράστιο κύμα ξέσπασε εκείνη τη στιγμή στο καράβι.

Το νερό ξεχύθηκε, χείμαρρος μανιασμένος...

Γι' αυτού! Καλό ταξίδι! φώναξε ο κουσάρος.

Μά την ίδια στιγμή ένας άντρας ήρακλείων διαστάσεων βρέθηκε κι' ένα καταπληκτικό πηδημα ως τον 'Ιουλιανό.

Ήταν ο Τζόε, ο οποίος είχε παρακολουθήσει τη σκηνή αυτή κι' είχε όρμησει για να σώσει τον μικρό!

Αρπάξε τον 'Ιουλιανό και, άκουμπώντας στην κουραστή, με το παιδί σφιγμένο πάνω στο πλάτυ του στήθος, περίμενε να περάσει το κύμα, ενώ, κατάπληκτος, άφρίζοντας από λύσσα, με τη γροθιά σφιγμένη, ο Χάρρυς θλαστήμωσε φριχτά.

Κατόπιν, μ' ένα νέο πηδημα, ο Τζόε πήγε ως μι' μπουκαπόρτα και την πέρασε, κρατώντας πάντα το πολύτιμο φορτίο του. Ο Χάρρυς ώρμησε ξοπίσω του.

Αθλιέ! ούρλιαζε. Παράτα άμέσως τον μούτσο γιατί αλλιώς είσαι χαμένος!

Αντί για κάθε άλλη άπάντησι, ο Τζόε άρπαξε έναν πελώριο σιδερένιο λουστό.

Οι δυο άντρες κυττάχτηκαν κι' άνχητρήθηκαν με τα βλέμματά τους.

Ένα ρίγος πέρασε από τους ναύτες που παρακολουθούσαν τη σκηνή αυτή.

Ο κουσάρος άπόμεινε για μι' στιγμή άκίνητος από την κατάπληξί του. Ήταν ή πρώτη φορά που ένας ναύτης του μούσε, όχι μόνο να του αντιμιλήσει, μά και να τον άψηφηση...

Υψωσε το πιστόλι του και σημάδεψε τον Τζόε...

Ένας πυροβολισμός άντήχησε... Μά με τον σάλο του πλοίου το χέρι του Χάρρυς κουνήθηκε... κι' ή σφαίρα δεν πέτυχε στο στόχο της...

Ο κουσάρος έβγαλε ένα μουγκρητό μανίας... Συγχρόνως ο Τζόε άπόθεσε το παιδί κι' ύψωσε τον σιδερένιο λουστό, έτοιμος για όλα...

Μά την ίδια στιγμή, ένας ναύτης άνέβηκε πελιδνός σ' το κύτος και φώναξε:

Κατετάνιο!... Μπαίνουν νερά στο καράβι!... Βουλιάζουμε!

— Πηγαίνω, άφέντη!... Πηγαίνω!

— Κατάραι! μούγκρισε ο κουσάρος. Τζόε, θά κανούσουμε άργότερα τους λογαριασμούς μας!... Όλος ο κόσμος στις άντλίες...

Οι ναύτες ώρμησαν προς τις άντλίες.

Ο Τζόε έτρεξε προς την καμπίνα του Γάλλου εμπορεύου, κρατώντας στην άγκαλιά του τον μικρό 'Ιουλιανό.

— Πάρτε το παιδί! του έπλε. Για το Θεό, φυλάγτε το!

Ο Γάλλος γέμισε τα δυο πιστόλια του και του άπάντησε:

— Άς έρθη ο Χάρρυς να το πάρη!... Άν το τολμήσ' αυτό, είνε χαμένος άνθρωπος!...

— Όραία! έκανε ο Τζόε. Μη βγίτε από την καμπίνα σας, ό,τι κι' άν συμβή, ό,τι κι' άν άκούσετε... Άν άπάντησ' αλήθεια κίνδυνος, θάρθω εγώ να σας πάρω!

Και ο Τζόε ώρμησε προς τη σιδερένια σκάλα που άνογούσε στο άμπάρι...

Έν τώ μεταξύ, ή άντλίες λειτουργούσαν. Καθώς τις νουθεύαριζαν δυνατά χέρια, δούλευαν γρήγορα... Μά ήταν φανερό πως δεν θά μπορούσαν ν' άδειάσουν το νερό που έμπαινε στο καράβι από κάποιο άνοιγμα.

— Το άνοιγμα είνε μεγάλο; ρώτησε ο Χάρρυς.

— Πολύ μεγάλο! άπάντησε ο ναύτης που είχε άπάντησει ότι το καράβι έκανε νερά. Στις βάρκες, συντρόφα!

— Κανένας άς μ'ήν κινηθή! πρόσταξε ο Χάρρυς.

Και τέτοια ήταν ή επίδρασις του κουσάρου σ' όλους αυτούς τους ναύτες, όστε, παρ' όλο τον τρομαχτικό κίνδυνο που έίχε γρεχάν, άπόμειναν στις θέσεις τους...

— Όσο για σένα, άπό βιάζεσαι να παρατηρήσεις το καράβι; πήγαινε!

Και ο Χάρρυς, προνοώντας προς το ναύτη που είχε φωνάξει: «Στις βάρκες!», τον άσπάζει τον σήκωσε στα ψηλά χέρια του, τον κούνησε ως στιγμή στο κενό και το πέταξε στην ύγρη άβυσσο...

Ο δυστυχισμένος έβγαλε μι' κραυγή σπασματική και χάθηκε μέσα στα κύματα...

— Τραβάτε νερό, σήνι έ άλλοι! έξακολουθούσε ο Χάρρυς σάν να μ'ήν έχε συμβή τίποτε.

Οι ναύτες μανουβράριζαν με τη δύναμη που έδει ή άπελπισία.

— Το νερό λιγότερα! ρώτησε ο πειρατής.

— Όχι, καπετάνιο! ψώνεται ολοένα...

Ψιθύρισε ο Χάρρυς.

— Τό καράβι μου είνε χαμένο! Καί, χωρίς να θέλη, γύρισε το βλέμμα του προς τις βάρκες.

— Το νερό άνεβαίνει διαρκώς! άκούστηκαν πάλι φωνές από κάτω. Βουλιάζουμε, καπετάνιο!

Ο Χάρρυς έτοιμαζόταν να δώσει την ύστατη διαταγή: «Στις βάρκες! Όποιος μπορεί, άς σωθή!»

Μά την ίδια στιγμή, άντήχησε μι' τρελλή κραυγή γόρως, βγαλμένη από τους ναύτες που μανουβράριζαν τις άντλίες...

Δεν έμπαινε πια νερό στο καράβι!... Τι είχε συμβή τάχα!...

Η θύελλα γαλήνευε πια... Ο άνεμος είχε πέσει έσπασκά, όπως πέφτουν ή λαίλαπες που άρχίζουν και τελειώνουν χωρίς να ξέρη κανένας τό γιατί... Η θάλασσα έσπασει παρνε τη συνηθισμένη της όψη κι' ο ήλιος είχε βγή πάλι.

— Σωθήκαμε! Ξαναφώναξε ο Χάρρυς. Μά πώς, δέκα ναύτες ώρμησαν προς το άμπάρι για να δούν ποιά θαύμα τους είχε σώσει.

Μά τραθήχηκαν άπότομα...

Ένας άνθρωπος που έσταζε δλόκληρος από νερά, με τα χέρια καταματωμένα, έβγαίνει τη στιγμή αυτή έσπασκά, όπως πέφτουν ή λαίλαπες που άρχίζουν και τελειώνουν χωρίς να ξέρη κανένας τό γιατί... Η θάλασσα έσπασει παρνε τη συνηθισμένη της όψη κι' ο ήλιος είχε βγή πάλι.

Ο 3ος τόμος της «Οίκογενείας» με τό άριστουργηματικό μυθιστόρημα του Μ. Πρεβώ «Τό 'Ημερολόγιο μι'ας παντρεμένης» ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ & ΠΕΙΡΑΙΑ ΤΗΝ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ

Τό δεύτερο τεύχος της Οίκογενείας έγινε άνάγκαστο είς τας Αθήνας και τον Πειραιά. Είς τας έπαρχίας οι άναγνώσται μας δύνανται να τό προμηθευδούν από τα κατά τόπους Υποπρακτορεία.

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

(Άρθρο του διασημού γραφολόγου ΓΚΑΡΝΙΕ)

Η γραφολογία είναι μία επιστήμη, η οποία με την μελέτη του γραφικού χαρακτήρος αναλύει τον χαρακτήρα του ανθρώπου. Έχει μάλιστα τόσο προοδεύσει τελευταία, ώστε σε πολλά ευρωπαϊκά δικαστήρια είναι διαρισμένοι πεπειραμένοι γραφολόγοι οι οποίοι μελετούν και αναλύουν το γράμμα των διαφόρων κατηγορουμένων.

Η γραφολογία είναι μία επιστήμη θετική και δεν έχει καμιά σχέση με τις διάφορες μαγείες και μαντείες.

Ο γραφικός χαρακτήρ κάθε ανθρώπου είναι ο καθρέφτης της ψυχικής του καταστάσεως.

Σε κάθε κίνηση του έγκεφάλου ανταποκρίνεται και μία κίνηση του σώματος. Έτσι και το γράμμα είναι κίνησης του έγκεφάλου εν πρώτοις απ' όλα.

Απόδειξις ότι οι νεώτεροι νευρολόγοι και φρενολόγοι, για να μπορέσουν να διαγνώσουν πιδ εβκόλα την πάθησι ενός πελάτου των, ζητούν πρώτα απ' όλα ένα δείγμα του γραμμάτος των, για να το εξετάσουν και να το αναλύσουν, όπως οι μικροβιολόγοι αναλύουν το αίμα!

Αλλά για να μπορέση να διαγνώση κανείς τέλεια τον ψυχικό χαρακτήρα ενός ανθρώπου από τον γραφικό του χαρακτήρα, πρέπει να έχη ένα δείγμα γραμμάτος του όχι τις στιγμής, αλλά αρκετά χειρόγραφα του, γραμμένα σε διάφορες εποχές και να τα εξετάση με προσοχή, παραβάλλοντάς τα ένα με τ' άλλο. Έτσι μόνο μπορούμε να μελετήσουμε την ψυχική του εξέλιξη.

Αλλά και η εξέταση ενός μόνο χειρογράφου, κάτι πάντα μπορεί ν' αποκαλύψη για τον χαρακτήρα, τις κλίσεις και τα γούστα ενός ατόμου.

Αρκεί μόνο το χειρόγραφο να είναι γραμμένο από έναν άνθρωπο, ο οποίος όταν το έγραφε βρισκόταν στη συνηθισμένη του ψυχική κατάσταση.

Γιατί αν, παραδείγματος χάριν, ήταν θυμωμένος ή ταραγμένος τη στιγμή που έγραφε, τότε το γράμμα του θα είχε έντελως διαφορετικό από το συνηθισμένο του γράμμα.

Θα σας αποκαλύψουμε εδώ μερικά μυστικά της γραφολογίας, ώστε να μπορείτε να κρίνετε ένα άτομο από το γράμμα του. Πάντως πρέπει να ξέρετε, ότι το γράμμα δεν καθορίζει απόλυτως τον χαρακτήρα ενός ατόμου, αλλά φανερώνει τη φυσική του ψυχική υπόσταση, δηλαδή φανερώνει όχι την πολιτισμένη ύψι του ανθρώπου αλλά την ένστικτώδη μπορούμε να πούμε ύψι του.

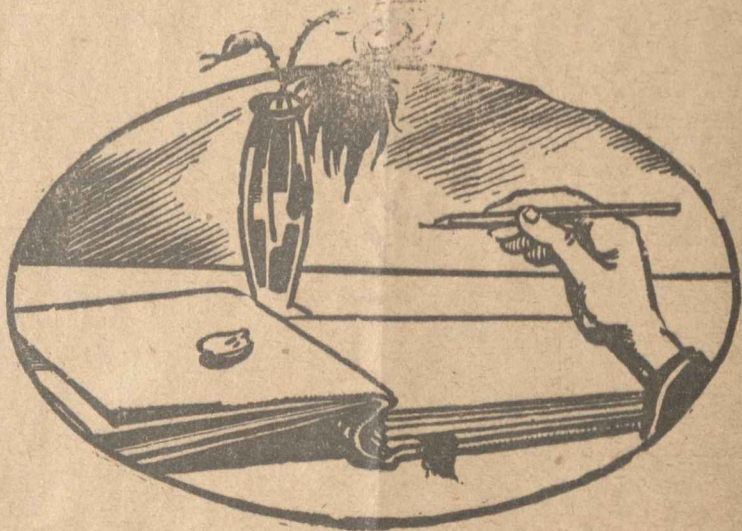
Με άλλους λόγους, η γραφολογία αποκαλύπτει τον αληθινό άνθρωπο και όχι αυτόν που έπλασε η ανατροφή και ο πολιτισμός.

Δεν είναι ανάγκη να γνωρίζη κανείς πολλές γλώσσες για να μπορέση να μελετήση κάθε γράμμα. Ένας γραφολόγος, ο οποίος γνωρίζει μόνο τη μητρική του γλώσσα, μπορεί να εξετάση χειρόγραφα γραμμένα σε όλες τις γλώσσες του κόσμου.

Πρώτ' απ' όλα, ο γραφολόγος θα εξετάση τη γενική εντύπωση που δίνει ένα χειρόγραφο κι' έπειτα θα μελετήση τις λεπτομέρειες, και τις πιο μικρές ακόμα.

Το άρμονικό γράμμα, με τα ίσια και μεγάλα γράμματα, χωρίς γυριστές ούρες, το γράμμα τέλος που εύχρηστοί και με γούστο καλό. Το πολύ απλό γράμμα, χωρίς καθόλου στολίδια και ούρες, το γράμμα που μοιάζει παιδικό, φανερώνει απλότητα και αγαθότητα.

Σύνολον γραμμάτος, δυσάρεστο στο μάτι, ακατάστατο, βαρύ, μουντζουρωμένο, με τα κεφαλαία κακοσχηματισμένα, με τα μικρά γράμματα δυσανάλογα το ένα με το άλλο

λο και χονδρογραμμένα, φανερώνει ηλιθιότητα και χυδαιότητα.

Αλλά και το πολύ επιμελημένο γράμμα, ή υπερβολική καλλιγραφία με τα δήθεν καλλιτεχνικά και στολισμένα κεφαλαία, αποκαλύπτει βλακεία.

Τα χωρίς διαταγμό χαραγμένα γράμματα, με γραμμές έντονες και μακρές και ή απλή και σταθερή υπογραφή, φανερώνουν θάρρος και γενναιότητα.

Αντιθέτως, ένα γράμμα διστακτικό και όχι έντονο, λεπτό, με γράμματα ευανάγνωστα αλλά άραχνοειδή, ένα γράμμα άστοχο, μπορούμε να πούμε, φανερώνει δειλία και μεγάλη μετριοφροσύνη, όταν προπάντων συνοδεύεται από μία υπογραφή, σχεδόν αδιόρατη.

Τα πολύ γυρτά γράμματα και τα κομμά, χωρίς όμως επιτήδευσι, φανερώνουν λεπτότητα κι' ευγένεια.

Τα μεγάλα και έντονα γράμματα, τα ίσα στο ύψος, τα χαραγμένα με δύναμι, και ή λέξεις που ενώνονται σφιχτά, προδίδουν πείσμα. Και αν ή υπογραφή έχη δύο γραμμές πολύ ίσιες και δυνατές, τότε σημαίνει ότι το πείσμα είναι εξαιρετικό κι' επικίνδυνο.

Μην έχετε έμπιστοσύνη στους ανθρώπους, οι οποίοι στην αρχή γράφουν με γράμματα μεγάλα και στο τέλος με γράμματα πολύ λεπτά και μικρά. Είναι ανειλικρινείς, καχύποπτοι, κρυφοί.

Αντιθέτως, όσοι γράφουν στην αρχή με γράμματα ευανάγνωστα αλλά σχετικά μικρά και με γράμματα πιο μεγάλα στο τέλος, είναι ειλικρινείς και διαφανείς. Οι μελαγχολικοί και οι απαισιόδοχοι έχουν γράμμα άνωμαλο, ή γραμμές ανεβαίνουν και κατεβαίνουν.

Οι αισιόδοχοι γράφουν κανονικά, με γράμματα μεγάλα και καθαρά. Οι προνοητικοί έχουν γράμμα σχεδόν ορθό, αλλά συνήθως να βάζουν τελείες σχεδόν παντού, όπως και στην υπογραφή τους.

Το γράμμα των εγωιστών είναι γεμάτο άγκιστροειδείς γραμμές. Οι κακοί και οι σκληροί άνθρωποι γράφουν όπως οι εγωιστά, αλλά το γράμμα τους είναι μάλλον χονδρό και τα γράμματα

γενικώς γέρνουν προς τα πίσω.

Το γράμμα των καλών κι' ευαίσθητων ανθρώπων είναι γυρτό, δηλαδή ή γραμμές του γέρνουν προς τα κάτω, τα γράμματα συχνά είναι μακρύα το ένα από το άλλο και το α και το ο είναι ανοιχτά επάνω.

Το γράμμα των ευθύμων ανθρώπων είναι μάλλον γυρτό, με γραμμές καμπύλες και ή υπογραφή τους είναι μικρή και πάντα σχεδόν ελαφρά χαραγμένη.

Οι ειρωνες και αυτοί που κατακρίνουν τα πάντα, γράφουν με γράμματα και με λέξεις ακόμα ένωμένες μεταξύ τους.

Οι ύποκριται και οι διπλωμάται γράφουν με πολύ μικρά γράμματα, δυσανάγνωστα.

Οι κολάκες έχουν γράμμα χυδαίο, ή γραμμές ανεβαίνουν σαν να έρπουν προς τα επάνω και ή λέξεις είναι δυσανάγνωστες.

Το τεχνητό, το προσποιημένο γράμμα με τις μικρές γυριστές γραμμές στο τέλος των λέξεων και την υπογραφή με την περιτριγυρισμένη από γραμμές ή οποίες μοιάζουν με μπερδεμένες κλωστές, φανερώνει φιλαρέσκεια, ματαιοδοξία και φλυαρία.

Το γράμμα των δειλών έχει γραμμές άτακτες, γράμματα άνια, σχεδόν άτελείωτα και συχνά λείπουν ή στίξεις και οι τόνοι.

Το γράμμα των δραστηρίων και Ικανών, είναι πολύ γρήγορο και συχνά δυσανάγνωστο. Ο Μέγας Ναπολέων έγραφε τόσο γρήγορα, ώστε ήταν αδύνατο να διαβασή το γράμμα του. Δεν μπορούσε να ξεχωρίση κανείς ούτε ένα γράμμα.

Το γράμμα των αψηχημένων, των ελαφρόμυαλων και των ακαταστάτων είναι αμελές, με γράμματα κακοσχηματισμένα και συχνά ή στίξεις και οι τόνοι είναι βαλμένοι πολύ παρακάτω από το γράμμα για το οποίο προορίζονται.

Οι σταθεροί γράφουν με γράμματα ίσια, του αὐτοῦ μεγέθους το ένα με το άλλο και ή υπογραφή τους είναι ευθεία και ευανάγνωστη.

Μεγάλα γράμματα, ανάκατεμένα με μικρά και ψηλά κεφαλαία, γράμμα εν γένει τεχνητό και υπογραφή με γράμματα δυσανάλογα, χτυπητή, φανταχτερή, φανερώνουν περιφάνεια.

Η φιλοδοξία διακρίνεται πρό πάντων από τη λοξή υπογραφή, ή οποία πάει προς τα επάνω.

Το γράμμα που ανεβαίνει συχνά επάνω από τις γραμμές και παρουσιάζει γράμματα άτελείωτα και λέξεις δυσανάγνωστες στο τέλος και άτακτες γραμμές, προδίδει θυμό. Ο ένθουςιασμός προδίδεται από το ίδιο ταραγμένο γράμμα, όπως και ο θυμός, αλλά και από μία κατάχρησι θαυμαστικών και παράξενων ούραν στο τέλος των γραμμάτων.

Το γράμμα των οίκονόμων, είναι σφιγμένο, μπορεί να πη κανείς, με γράμματα απλά, κοντά το ένα στο άλλο και αφήνει πολύ λίγο άσπρο περιθώριο στο χαρτί.

Το γράμμα των φιλαργύρων είναι στριμωγμένο, μπορούμε να πούμε, τα γράμματα και ή λέξεις είναι ένωμένα, ή γραμμές απέχουν πολύ λίγο ή μία από την άλλη και δεν υπάρχει καθόλου άσπρο περιθώριο. Απειναντίας οι σπάταλοι γράφουν πολύ άρα, αφήνουν πολύ άσπρο περιθώριο και ή γραμμές είναι πολύ άραιες και σύντομες.

Γράμμα με γράμματα μακρύα, καλογραμμένα, αλλά ξηρά, χωρίς στολίδια, χαραγμένα με πένα ελαφρή, ή οποία μόλις ακουμπάει στο χαρτί, φανερώνει σεμνότητα.

Γράμματα χονδρά, σαν γραμμένα με μελανή πολύ πυκνή, με το α και το ο μαύρα και με γράμματα πολύ γυρτά, προδίδουν φιληδονία.

Τα πολύ στολισμένα γράμματα και προπάντων τα εξεζητημένα κεφαλαία, προδίδουν προσποίηση.

Γράμμα πολύ επιμελημένο, με γράμματα σαν χυμένα σε καλούπι, χωρίς ατομικότητα, με στίξεις και τόνους βαλμένους ακριβέστατα, φανερώνει μέτριο πνεύμα.

Τι ιδιόρρυθμο γράμμα, με τα παραδόξο σχήματος γράμματα, φανερώνουν έκκεντρικότητα ή θεατρισμό.

Γράμμα πιο παράδοξο κι' από το προηγούμενο, με πιο υπερβολική ακόμα ιδιόρρυθμη, με γράμματα έντελως διατεταγμένα, προδίδουν τάσι στην παραφροσύνη.

Υπογραφή πολύ εξωφρενική, πολύ ιδιόρρυθμη, φανερώνει επίσης ανισορροπία.

Υπογραφή υπέρ το δέον απλή, χωρίς το παραμικρό στολίδι, χωρίς καμιά γραμμή, φανερώνει άνθρωπο ή έντελως άσημαντο, ή... μεγαλοφυή! Έτσι υπογράφουν συνήθως οι βασιλείς, οι μεγάλοι ποιητά και συγγραφείς, τα παιδιά και οι... βλάκες.

Μία τελεία, ή μία μικρή μόνο γραμμή βαλμένη μετά την υπογραφή, σημαίνει προνοητικότητα και κάποτε κχυπομία.

Υπογραφή, ή οποία υπογραμμίζεται με μία μόνο γραμμή, σημαίνει ήρεμία και όρθες σκέψεις.

Υπογραφή με γραμμή ή οποία περιβάλλει το όνομα, φανερώνει εγωισμό. Γραμμή στρογγυλή κάτω από την υπογραφή, φανερώνει πνεύμα διπλωματικό, φαντασία, σκοπιμότητα.

Υπογραφή με γραμμή άραχνοειδή, φανερώνει χαρά και συχνά τυραννικό και πνεύμα έμπορικό.

Υπογραφή ή οποία διευθύνεται προς τα πάνω σημαίνει εγωισμό, φιλοδοξία.

Υπογραφή ή οποία πέφτει προς τα κάτω, φανερώνει αδυναμία χαρακτήρος.

Αν ή τελεία στο γράμμα είναι καλά σχεδιασμένη και στρογγυλή, αυτό σημαίνει όρθη κρίσι και σταθερότητα.

Αν μόλις φαίνονται, σημαίνει αδυναμία

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Ο ήλιος μεσουρανή τόσο, οι μεγάλοι φράχτες δεν ρίχνουν πεία ίσκιο. Τα κοπάδια λαχανιασμένα, πλάγιασαν στ' λιβάδι. και κοιμούνται βαρεία.

Τα πουλιά, κρυμμένα κάτω από τα φύλλα, προσμένουν να διαβή το μεσημέρι. Ο άπέραντος κάμπος με τα χρυσωμένα στάχια βυθίστηκε σε λήθαργο.

Είπε ή στιγμή που όλοι όσοι ίδρωσαν δουλεύοντας από το πρωί, αναπαύονται. Μόνο ο τζίτζικας κι' ο κορυδαλός άνεμίζουν τις φτερούγες τους ο ένας μέσα στα δέντρα, ο άλλος στον αϊθέρα, και τραγουδούν τη ζωή, τη ζωή που ποτέ δεν κοιμάται.

Η θάλασσα είν' άκίνητη, μά κάτω από τους βράχους, τ' άσπρα κρόσια του άφροῦ, που ποτέ δεν ήσυχάζουν, τραγουδούν και λένε πως όπως ή ζωή, το ίδιο το πέλαγο ποτέ δεν κοιμάται.

Ναρκαωμένοι από τη ζέση οι θεριστάδες αποκοιμήθηκαν κάτω από τον ίσκιο της ψηλής θημωνιάς. Μακρύτερα, ή γυναίκες είναι μαζωμένες κάτω από τον ίσκιο ενός δέντρου και κοιμούνται μ' έναν ύπνο πιο ελαφρύ.

Μιά απ' αυτές που κάθεται παράμερα, με το κεφάλι αποκουμπισμένο στην ολοπράσινη ανθορία, φαίνεται σαν να δνειρεύεται με τα μάτια κλειστά, κάποια άσύλληπτη χαρά, κρεμασμένη στον χρυσωμένο αϊθέρα, ανάμεσα στη γή και στον ούρανο.

Ένας κρότος και μία πνοή ακούγεται προς το φράχτη. Η μισοκοιμισμένη ανοίγει τα μάτια, χωρίς να κουνηθή, και κυττάει.

Το ξέρει καλά το πρόσωπο που γέρνει προς αυτή, πάνω από τα δοκάρια. Τα ξέρει καλά τα μάτια που της πήραν την ψυχή της, τη βέλση της, όλο το έγω της: Τα γαλανά μάτια του άρραβωνιαστικού της.

Χωρισμένοι από την απόσταση, όπου ο πυρωμένος άερας ανεβαίνει στον ούρανο σά φλόγα, κυττάζονται άκίνητοι και αισθάνονται κ' οι δύο τους μία χαρά, ίση με την ένταση του φωτός που πλημμυρίζει τη γή. Ύστερα, άργά, ή νέα σηκώνεται και πηγαίνει σε κείνον που την περιμένει. Εκείνος ανοίγει την άγκαλιά του και τη σηκώνει πάνω απ' το φράχτη. Τίποτε δεν ταραχτηκε στον ήσυχο κάμπο, κι' εκείνοι που κοιμούνται, ούτε σαλεύουν από τη θέσι τους.

Πόσο το μονοπάτι που ακολουδούν φαίνεται στενό και σκοτεινό, ύστερα από τον άπέραντο και φωτεινό κάμπο! Κατεβαίνουν στην κοιλάδα, ύστερα ανεβαίνουν τον αντίθετο ανήφορο. Ν' ανεβαίνουν ή να κατεβαίνουν; Τι τους νοιάζει; Δεν είναι μαζύ; Δεν θα πάνε μαζί τώρα ως το στενό τέμα της ζωής; Οι δρόμοι θα είναι γι' αυτούς ποτέ στρατοί και ποτέ άνωμαλοι, όπως το μονοπάτι που ανεβαίνουν με κόπο. Αλλά θα έχουν πάντα, όπως τώρα, τα χέρια τους ένωμένα, τα μάτια τους ένωμένα και θα βλέπουν στην ψυχή ο ένας του άλλου. Η ευτυχία τους κρατεί βαθύς.

Αύριο, λέει εκείνος, αφήνοντας πιδ δυνατά το χέρι της που δεν τρέμει μέσα στο δικό του!

Αύριο! του αποκρίνεται εκείνη.

Ανέβηκαν στην κορυφή της ανθορίας και το μονοπάτι δεν τους δίνει πεία ίσκιο. Βρίσκονται μπροστά στο δικό τους χωράφι που μένει ακόμα άθεριστο. Τα χρυσωμένα στάχια απλώνονται άπέραντα. Πίσω ή γαλάζια κι' άπέραντη θάλασσα. Απάνω ο ούρανος...

Κυττάζουν το χτήμα τους. Από τώρα και στο εξής μαζί θα το σπέρνουν και θα το θερίζουν αυτό το χωράφι των πατέρων τους, που τώρα είναι δικό τους. Και από όλο αυτό το πυρωμένο χώμα ανεβαίνει στον ήλιο μία άραία ευωδία ώριμου σιταριού.

Η ζωή τους ανήκει μαζί με τη δύναμι και τη νιότη. Χωρίς παράφορα όνειρα, χωρίς τρελλές έλπίδες, στο σεβασμό του καθήκοντος και την αγάπη της εργασίας, πάνε άργά, ευτυχώς και σοβαροί, κάτω από τον μεσημεριώτικο ήλιο.

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΝΤΙ

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

“Έκανα τη γνωριμία του μικρού αυτού ανθρώπακου ξνα πρωί, στο περιβόλι.

Λίγο πιο χαμηλός από το φράχτη και λίγο πιο ψηλός από τη μεγάλη γλάστρα της ορτανσίας, ήταν ένας νεαρός κύριος εξη χρονών. Για την ώρα, ήταν μεταμορφωμένος σε γέρο. Έγγλεζο: θέλω να πω ότι φορούσε κοστούμι του γκόλφ. Αυτό το κοστούμι όμως —που αλλάζει την ανατομία των ανθρώπων και τους κατεβάζει τα γόνατα στη μέση της κνήμης και πιο κάτω— πήγαινε παραπολύ άσχημα στον μικρό. “Ανάμεσα από τα σπόρ αυτά ρούχα, κάτω από ένα πελώριο κασκέτο χωμένο ως τ’ αυτιά, πρόσβαλλε ένα προσώπακι αδύνατο με δυο μάτια μαύρα, υπέροχα και θλιμμένα —μάτια καμωμένα για να σκόθουν πάνω από ένα βιθλίο ή για να μένουν ασάλευτα κυττάζοντας μέσα στο κενό ποιος ξέρει ποιά θέαμα όνειρώδες.

Περιφερόταν μέσα στον κήπο άργα, με τα χέρια του μέσα στις τσέπες της φουσκωτής κιλόττας, του, με το γέισσο του κασκέτου του κατεβασμένον προς τη γη, σπρώχνοντας χωρίς κέφι με το πόδι του την άμμο.

Ξαφνιάστηκε όταν βρέθηκε ξαφνικά απέναντί μου. “Ημουν εκεί στη σκιά μιας πορτοκαλιάς, κοντά στα τριαντάφυλλα που θα με μεθούσαν με τ’ άρώματά τους, αν κάποιος γείτονας δεν έκαιγε την ώρα εκείνη μερικά βρωμόχорта.

Μόλις με είδε στάθηκε.

—Καλημέρα! του είπα χαμογελώντας.

Μου άπαντησε μ’ ένα καλημέρα, τόσο ψιθυριστό. Ήστε μόλις το άκουσα, και τράβηξε άμέσως προς την άλλη μεριά του κήπου, κυττάζοντας με μόνο με την άκρη του ματιού.

Τις επόμενες ημέρες, δεν κουνήθηκε καθόλου από εκεί, κι’ ούτε ήρθε πειά προς το μέρος μου. Τον έβλεπα όταν πήγαινα στην αγαπημένη μου θέσι στον κήπο, κοντά στα ρόδα. Καθόταν κάτω απ’ τον ευκάλυπτο, στο χώμα, κι’ έπαιζε...

“Επαίξε; Υπάρχουν παιδιά που κάνουν μόνο πώς παίζουν. Όταν μου νοίκιασε αυτό το σπίτι, η ιδιοκτήτρια μου είχε πη μ’ ένα απομεινάδι αστικής υπερηφάνειας:

—Το σπίτι είναι πολύ μεγάλο για μένα... Τα παιδιά μου έρχονται πολύ σπάνια εδώ. Πάντως, δεν έρχονται ποτέ αυτή την εποχή... Και πλήττω πολύ μόνη μου...

Είχε λοιπόν αποφασίσει να το νοικιάση. “Εκείνη θα κοιτούσε σ’ ένα περίπτερο που ήταν στο βάθος του κήπου.

—Μα δεν θα σάς άνησυχώ, επρόσθεσε. Δεν θα αντιλαμβάνοσαστε καν την παρουσία μου... Θα έχετε όλο τον κήπο στη διάθεσή σας.

Και πραγματικά, ήταν πολύ διακριτική και δεν κουνιόταν καθόλου από τον λαχανόκηπο της που αποτελούσε συνέχεια του κήπου. “Ήταν μία γυναικούλα λίγο παχειά, με χοντρά πόδια. “Εβαζε την πολυθρόνα της —μια από τις πολυθρόνες αυτές που φτιάχνουν με λυγαριές οι ατσιγγανοί— στο χώμα, μπροστά στο περίπτερό της, κι’ έμενε εκεί, κουνώντας τα χέρια της: όταν δεν κεντούσε, ξεκκόκιζε ένα κομπολόι, πράγμα που την έκανε πάλι να φαίνεται πώς κεντάει. Είχε ένα πρόσωπο καταρτιδωμένο: κι’ αυτό το πρόσωπο, όταν το είδα, μ’ έκανε να συλλογιστώ κάτι κομμάτια χαρτιών —όπως είναι το πίσω μέρος των φακέλων που τους βρίσκουμε προχειρούς— στα όποια κρατάμε ένα σωρό σημειώσεις φύρδη μίγδην. Και, αυτές ή ρυτίδες ήταν ή σημειώσεις της ζωής της, γενικής φύσεως βέβαια, αλλά ευανάγνωστες. Διάβαζε κανείς σ’ αυτές τις συμφορές και τις δυστυχίες της ζωής της: ένα παιδί σκοτωμένο στον πόλεμο... μία κόρη που έχεσσε τη μητέρα της... περιουσία χαμένη... πλάι σε άλλες σημειώσεις λιγότερο καθαρές για έναν ξένο...

Αυτό το μικρό παιδί ήταν έγγονός της. Και ήταν μία ακόμα από τις ρυτίδες της.

Γιατί είχε φτάσει εκεί, στο σπίτι της γιαγιάς του, ξαφνικά,

κά, δλομόναχο, χωρίς τους γονείς του, το έμαθα σε λίγο, χωρίς να θέλω μάλιστα. Τα λόγια σ’ αυτά τα μέρη είναι σαν τις μυίγες: δεν ξέρει κανείς από πού έρχονται, νομίζει πως γεννιούνται μόνα τους, σε τριγυρίζουν, βουίζουν, μπαίνουν παντού, καθονται άπάνω σου και σε τσιμπού. “Όταν η γυναίκα που μου έκανε τις δουλειές, άνοιξε την πόρτα της τραπεζαρίας, έμπαιναν ένα σωρό μαζύ της κι’ αν σταματούσα κοντά στον κηπουρό για μία στιγμή, ένα άλλο σμήνος με περιστοιχίζε.

“Ευαθεί έτοι γιατί ο μικρός Χριστιανός —αυτό ήταν το νημα του παιδιού— βρισκόταν εκεί, κοντά στη γιαγιά του, οι γονείς του ήταν στη φυλακή.

Ναι, κ’ οι δυο, ο πατέρας του κ’ η μητέρα του.

Την αρχή την είχε κάνει ο πατέρας του. “Ήταν τραπεζίτης ο πατέρας του. Κάθε πρωί έφευγε για την Τραπεζή του στις οχτώ ακριβώς. Μα ένα πρωί δεν έφυγε. “Αιτιώτως, τρεις κύριοι πήγαν στο σπίτι για να τον ιδούν κι’ έμειναν πολλήν ώρα μαζύ του. “Επειτα έφαζαν σ’ όλα τα δωμάτια. Είχε ο καθένας ένα χαρτοφύλακα κάτω από τη μασχάλη του. “Όταν έμπαιναν σε κανένα δωμάτιο, έβγαζαν όλα τα συρτάρια κ’ οι χαρτοφύλακες τους γέμιζαν με λοένα. Πήγαν και σ’ αυτήν ακόμα την κάμαρη, όπου η μαμά βρισκόταν ακόμα πλαγισμένη. “Η μαμά είχε φωνέξει πολύ. “Ο Χριστιανός την άκουσε να ξεφωνίζει μ’ απελπισία:

Κι’ εγώ τί θα γίνω;

Κι’ άκουσε κατόπιν τον πατέρα του που της άπαντούσε ακόμα πιο δυνατά:

—Θα μ’ αφήσης ήσυχο;

“Υστερα, ο πατέρας του έφυγε μαζύ με τους τρεις κύριους. “Ο Χριστιανός είχε κρυφτή στο διάδρομο που έβγαζε στην είσοδο (δεν ήξερε κι’ ο ίδιος γιατί είχε κρυφτή) κ’ είδε τον πατέρα του και τους τρεις κύριους να κάνουν εγγύμειες μπροστά στην άνοιχτη πόρτα:

—Προσάστε λοιπόν!

—Πρώτα έσεις...

—Σας παρακαλώ...

“Η μαμά τους είχε ακολουθήσει ως εκεί. Φορούσε το πενιούρα της. Το μακιγιάζ της ήταν σε κακά χάλια και τα μαλλιά της αναστατωμένα. Μια από τις κόκκινες μπούκλες της της έπεσε στο μέτωπο και την ανασήκωσε διαρκώς με χέρι νευρικό... Τη στιγμή που ο μπαμπάς έτοιμαζόταν να βγεί έξω, του είπε:

—Δεν θα φιλήσης τον Χριστιανό;

“Εκείνος στάθηκε μία στιγμή δισταχτικός κι’ έπειτα της άπάντησε:

—“Οχι... όχι αυτή τη στιγμή...

Και τράβηξε την πόρτα πίσω τους. Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε. “Ο πατέρας του ήταν στη φυλακή πάλι από ένα χρόνο! “Ήταν άπιστευτο! Και όμως ήξερε ένα σωρό πολιτικούς. “Αλλά φαίνεται πως δεν ήξερε αυτός που έπρεπε.

“Όσο για τη μαμά, το πράγμα ήταν πρόσφατο. Μόλις λίγες ημέρες είχαν περάσει.

“Εν’ απόγευμα, ο Χριστιανός ήταν μόνος στην κάμαρή του, όπως όλες τις ημέρες άλλωστε, γιατί η μαμά του έβγαине κάθε απόγευμα. “Επαίξε κυττάζοντας μία φορτηγό σφαίρα της ύδρογειού, όταν ξαφνιά άκουσε την πόρτα άνοιξη απότομα.

“Ήταν παράδοξο, γιατί η μαμά του ξαναγύριζε συνήθως στις έσπες και στις οχτώ πολλές φορές. Και όμως ήταν αυτή. Πήγε κατ’ ευθείαν στην κάμαρη του Χριστιανού. Μια μικρός είχε την εντύπωση ότι κ’ η ίδια δεν ήξερε γιατί είχε πάει εκεί: τον κυττάζε κατάματα με τα μάτια της άνοιχτα, έβγαλε το καπέλλο της. Μια από τις κόκκι-

νες μπούκλες της της έπεσε στο μέτωπο. “Εφερε μηχανικά και νευρικά το χέρι της στα μάγουλά της, στα μάτια της. Το μακιγιάζ της ήταν σε κακά χάλια.

Κι’ ο Χριστιανός είδε ξαφνικά πως έμοιαζε μ’ αυτή τη μαμά που είχε δη την ημέρα που ο πατέρας του είχε φύγει με τους τρεις κύριους. Τότε, χωρίς να ξέρη το γιατί, η καρδιά του σφίχτηκε.

“Η μαμά του έμεινε έτσι μία στιγμή κυττάζοντάς τον χωρίς να λή τίποτε, κι’ έπειτα βγήκε από την κάμαρη απότομα όπως είχε μπει.

“Ο Χριστιανός δεν κουνήθηκε καθόλου. “Αφογκραζόταν. “Άκουσε τη φωνή της στην αρχή μπερδεμένη κι’ έπειτα καθαρώτερη. Την άκουγε να τηλεφωνή κάτω στο σαλόνι. Μισάνοιξε την πόρτα και μερικά λόγια της έφτασαν ως τ’ αυτιά του:

—Μάλιστα, κύριε αστυνόμε... τον σκότωσα πρό όλγλου στο σπίτι του, όδός Στρατηγού Φουά... “Ήθελε να παντρευτή... Τον ίκέτευσα... Τον αγαπούσα τόσο... “Εγινε μία σκληρή φριχτή... “Ήταν άδυσώπητος... “Εχασα τα μυαλά μου... Δεν ξέρω ούτ’ εγώ πώς έγινε αυτό...

Είπε ακόμα μερικά λόγια πιο σιγανά, λόγια που ο Χριστιανός δεν τα άκουσε και που φαινόταν σαν πνιγμένα από τα δάκρυα. Ξεχώρισε ώστόσο δυο τρεις λέξεις ακόμα:

—Τότε, έρχομαι... έρχομαι...

“Επειτα τίποτε πειά. Κατάλαβε ότι η μαμά του θα ξαναγύριζε στην κάμαρή του κι’ έσπρωξε τη μισάνοιχτη πόρτα. Πραγματικά, ξαναγύρισε σε λίγο. Πήγαινε για να πάρη το καπέλλο της που το είχε πετάξει πρό όλγλου.

Είχε πάντα μάτια τρελλής. Μα, ξαφνικά, ξανάγιναν δυνατά. Είχε δη, είχε αναγνωρίσει το παιδί της. Το πήρε στην άγκαλιά της, το έσφιξε, το φιλούσε στα μαλλιά.

—Παιδί μου... παιδί μου... τραύλιζε.

Καί’ άρχισε να προσφέρη λέξεις ανακόλουθες. Μα ξαφνικά, ένα κουδούνισμα άκούστηκε στην πόρτα που την έκανε ν’ ανορθωθή. Φίλησε τον Χριστιανό για τελευταία φορά και βγήκε από την κάμαρη. Και ο μικρός άκουσε σχεδόν άμέσως την πόρτα της εισόδου να ξανακλείνη.

Τα λόγια είναι, είπα, σαν τις μυίγες. Και στο Παρίσι είναι μυίγες. “Εδώ, πάντως, υπάρχουν πολλές. Και σίγουρα μερικές απ’ αυτές θα είχαν πετάξει ως τ’ αυτιά του μικρού. Δεν ήξερε βέβαια ότι ο πατέρας του βρισκόταν στη φυλακή γιατί είχε καταχραστή ξένα κεφάλαια κ’ η μητέρα του γιατί είχε σκοτώσει τον έραστή της, μα ήξερε σίγουρα ότι βρισκόταν κ’ οι δυο στη φυλακή.

—“Ο μικρός δεν όπωσιάζεται τίποτε, με βεβαίωση η “Αντζελίνα, η γυναίκα που μου έκανε τις δουλειές.

Μα καθώς την άκουσα σε λίγο στον κήπο να κάνει μία σχετική συζήτηση με τον κηπουρό και καθώς είχαν κ’ οι δυο δυνατές φωνές που άνηχούσαν μακριά, σκέφτηκα πως αν ο μικρός δεν όπωσιάζόταν τίποτε πριν από μία στιγμή, τώρα όπωσιάζόταν σίγουρα κάτι.

“Ήταν καθισμένος εκεί πέρα, κάτω από τον ευκάλυπτο, πάνω στο χώμα, και δεν είχε σηκώσει το κεφάλι του.

...Μου έγινε πολύ συμπαθητικός αυτός ο μικρός.

—Παιδί μου!... Παιδί μου!... τραύλιζε.

Την άλλη μέρα, καθώς διάβαζα περπατώντας, προσποίθηκα ότι ήμουν πολύ απορροφημένος από το διάβασμά μου, προσπέρασα τη συνηθισμένη μου θέσι, εξακολούθησα το δρόμο μου στη δεντροστοιχία και βρέθηκα έξαφνα μπρος στο περίπτερο.

«Μικρός έπαιζε κ' ή γιαγιά του κεντούσε. Χαιρέτησα και ζήτησα συγγνώμη — με πολλά λόγια για να τους κάνω να μου προσφέρουν μια καρέκλα.

Μιλούσα στον μικρό περισσότερο απ' όσο μιλούσα στη γιαγιά του (κι' εκείνη δεν μου μνησικακούσε καθόλου!). Δεν ήταν άγριος, μά δειλός. Δεν μου χαμογέλουσε ακόμα, μά με άκουγε, κυττάζοντάς με στα μάτια. Είχα τη συναίσθηση, πράγμα που μ' ευχαρίστησε, ότι αυτό το μικρό πουλί δεν θάργυσε νάρθη να φάη από το χέρι μου.

Δεν είχε πράγμα δύσκολο ν' αγαπηθώ κανείς από τα παιδιά: πρέπει να τους φέρεται σαν σε όμοιους του, όχι όμως να σκύβει ως αυτά, μά να τ' ανυψώνω ως τον εαυτό του. Τα παιδιά δεν θέλουν να τα θεωρούν παιδιά.

Πέρασα εκεί ένα μεγάλο μέρος του απογεύματος. 'Η γιαγιά μου χαμογέλουσε, με ντροπή συγχρόνως και μ' ευγνωμοσύνη.

Και το χαμόγελό της μου έλεγε:

«Α! τ'α ξέρετε;... Φυσικά... Και νοιώθετε οίκτο για το μικρό... Ευχαριστώ...»

Ξαναγύρισα στο ίδιο μέρος την άλλη μέρα. Την μεθεπόμενη, ήρθε ή σειρά του Χριστιανού νάρθη να με βρή... Μου φάνηκε ότι θα γινόμαστε φίλοι. Όταν ένα παιδί απαντά στις ερωτήσεις σας, δεν είναι φίλος σας. Δεν είναι ακόμα φίλος σας όταν αυτό σας ρωτά. Δεν είναι παρὰ μόνον όταν κουβεντιάζετε πραγματικά σαν δυο ίσοι...

Δεν είχαμε φτάσει ακόμα στο σημείο αυτό. 'Ο Χριστιανός ήταν ένα παιδί χωρίς όρμη — είχε χάσει το φτωχό την όρμη του — μά με υποδεχόταν πάντα χωρίς δυσανεμία.

Καθόμουν κοντά στη γιαγιά του κι' εκείνη, προς χάριν μου, παρατούσε τις βελόνες του κεντήματος για να ξαναπάρη το κομπολόι της. Το παιδί έπαιζε στα πόδια μας με τα παλιά έργαλεία του κηπουρού.

Δεν λέγαμε, ή ηλικιωμένη κυρία κι' εγώ, παρὰ λόγια απλά, μά αυτά δεν είχαν σημασία, γιατί στην πραγματικότητα, στο βάθος, συνεχίζαμε μια μυστική συνομιλία.

Ένας βλέμμα, ένας στεναγμός, να ή εξομολογήσεις που μου έκανε.

Και τις μάντευα...

Μου έλεγε οίγουρα πως ο γαμπρός της δεν ήταν κλέφτης, μά είχε παρασυρθώ, ότι έπρεπε χωρίς άλλο ή δυστυχισμένη της κόρη να είχε τρελλαθώ για να κάνει ένα τόσο μεγάλο έγκλημα έπειτ' από τόσο μεγάλο σφάλμα κι' ότι αυτό το φτωχό παιδί... Ω! αυτό το δυστυχισμένο παιδί!

Μια μέρα, ή φτωχή κυρία αναστέναζε δυνατά, ξεχνώντας πως ο μικρός ήταν λίγο πιο πέρα...

— Αυτό το φτωχό παιδί... «Ω! έχω μια μεγάλη τύχη εξ αιτίας του... φαντασθήτε, το περασμένο καλοκαίρι που ήταν πάλι εδώ, το άφησα μια μέρα ολόκληρη νηστεία με ξερό ψωμί και το έκλεισα στην αποθήκη των εργαλείων, για' διασκέδαζε κόποντας μερικά φύλλα από τις όρνθισιες...»

«Ω! σήμερα θα έπρεπε να κάνει ένα πολύ μεγάλο παραπτώμα για να βρω το κουράγιο να το τιμωρήσω. Την μεθεπόμενη ακριώς βρισκόμαστε κ' οι τρεις στις ίδιες θέσεις και φλυαρούσα με τη γρηά κυρία, όταν έξαφνα ένοιωσα κάτι να μ' άγγιζε το πόδι.

Κύτταξα κι' έβγαλα ένα ξεφωνητό.

— «Ω!

Ήταν ο Χριστιανός!

Είχε πάρει το ψαλλίδι από το καλάθι των εργοχείρων της γιαγιάς του και διασκέδαζε κόποντας σε ίσιες λουρίδες, σαν κρόσια, το κάτω μέρος του πανταλονιού του.

Η δυστυχισμένη γρηά κυρία καταστενοχωρήθηκε κι' άγανάκτησε.

— «Ω! είπε. Κι' εγώ που έλεγα προχτές... Μά είσαι τρελό, δυστυχισμένο παιδί!... Δεν καταλαβαίνω. Δεν έκανε ποτ' ένα τέτοιο πράγμα... Νά κόψη το πανταλόνι σας...

Μά θάπρεπε... Χριστιανέ, γονάτισε και ζήτησε άμέσως συγγνώμη από τον κύριο...»

«Ο μικρός όμως κύριε άότομα το ψαλλίδι του καταγής και σταύρωσε τα χέρια του...»

— «Όχι! είπε με σταθερό τόνο.

— Πώς «όχι»; Έκανε ή γρηά κυρία αναπηδώντας. Θά γονάτισες άμέσως και θα πής στον κύριο ότι μετανόησες...»

— «Όχι! την διέκοψε εκείνος. Δεν θά γονατίσω!... «Όχι, ξέν μετανόη!...»

— «Όχι, είπες; «Όχι!... «Ω Θεέ μου!...»

Μια ξαφνική όργη είχε πλημμυρίσει τη γρηά κυρία, ξ-

νας απ' τους θυμούς εκείνους των μεσημβρινών άθρόων που νεννιούνται μονομιάς και που παρασύρουν και λυγίζουν τα πάντα, όπως ο μαίετρος.

— «Όχι!... Έκανε. Κι' εγώ που μετανόησα γιατί σ' έβαλα νηστεία τις περασμένες διακοπές μέσα στην αποθήκη των εργαλείων!... «Ε! τώρα θά δής, θά δής, μικρέ μου φίλε... Θά σε κλείσω άμέσως στο μαύρο κελλί! Στο μαύρο κελλί!... Και δεν θά βγής απ' αυτό παρὰ για να ζήτησης συγγνώμη από τον κύριο... Ναι, νεαρέ μου... ναι!

Και αρπάζοντας τον Χριστιανό από το χέρι, τον τράβηξε προς μια σκοτεινή αποθήκη που την έλεγαν μαύρο κελλί. Εκείνος την άφησε να τον τραβά, χωρίς να φέρη καμμία αντίσταση.

Μετά ένα τέταρτο της ώρας βρισκόμουν μπροστά σ' «φυλακή» του μικρού.

Ομολογώ πως ήμουν στενοχωρημένος. «Όχι έξ αιτίας του παντελονιού μου. Μά δεν ξέρω τίποτε το πιο δύσκολο από το να βλέπεις να σε μισή ένα παιδί.

Το «μαύρο κελλί» βρισκόταν πλάι στην καρθωνοποθήκη. Τό φως έμπαινε σ' αυτό μέσ' απ' τις χαραμάδες της πόρτας. Έτσι, με δυσκολία διέκρινα μέσα τον Χριστιανό. Ήταν ξαπλωμένος καταγής, ανάμεσα σ' ένα ποτιστήρι κι' ένα παλιό κόσκινο.

— Χριστιανέ... Έκανα με γλυκειά φωνή.

Δεν άπάντησε.

— «Επαίξες που έκοβες με το ψαλλίδι το παντελόνι μου;»

— «Όχι... όχι... μου άπάντησε με έναν τόνο άλλωστα.

— Με μισείς λοιπόν τόσο; τον ξαναρώτησα.

— Αυτή τη φορά, ή άπάντησής του άκούστηκε από το σκοτάδι με κάποια όρμη:

— «Ω! όχι!... όχι!...»

— Τότε;

Αυτή τη φορά δεν μου άπάντησε τίποτε.

— «Άκουσε, το έλεπα. «Ας το ξεχάσουμε αυτό που έγινε...»

Δεν σου ζητάω τίποτε εγώ... Θά πής όμως στη γιαγιά σου ότι μου ζήτησες συγγνώμη και θάρρη να σ' έλευθερώσει.

Εκείνος σηκώθηκε τότε μ' ένα πήδημα, άρμυσε προς την πόρτα και μου φώναξε με φωνή θερμή, με τόνο έκτεντικό:

— «Ω! όχι, κύριε!... Δεν θέλω!... Σας παρακαλώ!

Μην πής τίποτε στη γιαγιά! Δεν θέλω!... Δεν θέλω να σ' έλευθερώσει...»

— «Ω!... Γιατί; Έκανα κατάπληκτος.

Άκουσα τότε το λαχάνισμά του μέσ' στο σκοτάδι κι' έπειτα τη σιγανή του φωνή να ψιθυρίζει:

— Θέλω να μείνω στη φυλακή... κι' εγώ... κι' γώ...

Επανέλαβε δυο - τρεις φορές ακόμα άγρια: «Κι' εγώ... Κι' εγώ!...» κι' έπειτα σάπασε...

Μά είχα καταλάβει πια...

Εκδηλώνει κανείς όπως μπορεί την αγάπη του...

Και ο μικρός Χριστιανός ήθελε να μείνη στη φυλακή, όπως ο μπαμπάς του κι' ή μαμά του...

ΑΝΤΡΕ ΜΙΥΡΑΜΠΩ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΣΧΑΚΗ

Μια φορά ο 'Ιγνάτιος Μοσχάκης κηρύττων από το βήθωνος της 'Αγίας Ειρήνης, είπε κατά λάθος ότι ο 'Ιησούς Χριστός έθρεψε εν τη έρήμω... πέντε ανθρώπους με πέντε χιλιάδας άρτων!

— Αυτό, πάτερ μου, αναφωνεί εις των άκροατών, ο Μ. Κατοίμπαλης, ήμπορούσα να το κάμω και εγώ.

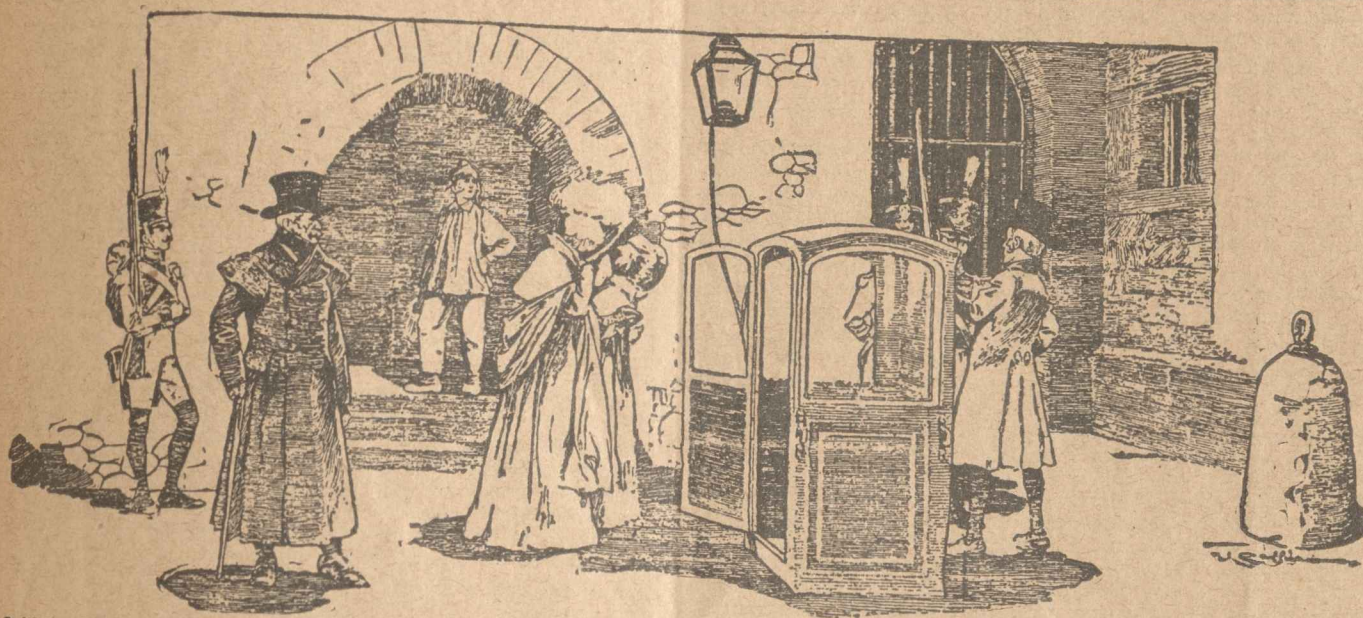
Ο Μοσχάκης ένοιώσας το σφάλμα του δεν άπεκρίθη, άλλ' έπερίμενε κατάλληλον περίστασιον διά να τον έκδικηθή.

Τό επόμενο έτος, ότε πάλιν έκήρυττεν επί του αυτού θέματος, έπρόσεξε και είπε το σωστό. Δηλαδή ότι, «με πέντε άρτους ο 'Ιησούς έθρεψε πέντε χιλιάδας ανθρώπων εν τη έρήμω». Στραφείς δε συγχρόνως προς τον Κατοίμπαλη, τού φωνάζει:

— «Ε, λοιπόν, κύρ Μιχαήλ, μπορούσες να το κάμης και σ' αυτό;

Τετραπέρατος όμως κι' ο Κατοίμπαλης τού λέει:

— Μάλιστα, πάτερ μου, θά τους έθρεφα με τα περιουσιακά τα περυσινά!...

Ο ΗΡΩΔΗΣ ΜΙΑΣ ΑΦΩΣΙΩΜΕΝΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΛΑ ΒΑΛΕΤ

(Το θλιβερό τέλος της γενναιόψυχης γυναίκας του.)

Έρχονται στη ζωή άρισμένων ανθρώπων στιγμές τραγικές, που κάνουν το άτομο να δείχνει, σ' όλη του την έκταση, το μεγαλείο ή την κατάπτωση της ψυχής του. Οι Ισχυροί χαρακτηρίζονται δοκιμάζονται στις κρίσιμες μονάχα περιστάσεις. Μια τέτοια περίπτωση έκανε την κυρία ντε λα Βαλέτ να καταλάβει έξέχουσα θέσι στο πάνθεον των ήρωων γυναικών. Τη δραματική Ιστορία και την μεγάλη αιδωσία της εξαιρετικής αυτής γυναίκας θά σάς άφηγηθούμε σήμερα.

Η Αιμιλία Λουίζα ντε Μπωαρναί, κόμησης ντε λα Βαλέτ, ήταν άνεσις της 'Ιωσηφίνας Βοναπάρτη, της πρώτης συζύγου του μεγάλου Κορσικανού.

Μετά τη δεύτερα παλινόρθωσι, όταν οι θοναπαρτιστάι κατεδύκοντο άλύπητα, όχι μόνο μέσα στη Γαλλία άλλα και στο έξωτερικό, ο άντρας της Αιμιλίας, ο κόμης ντε λα Βαλέτ, σκέφτηκε να πάρη τη γυναίκα του και να πάνε στην Άμερική, όπου θά εύρισκαν ασφαλές άσυλο. Την τελευταία όμως στιγμή τους πρόδωσε κάποιος και ή άστυνομία τους συνέλαβε στη Χάαρη, στις 18 'Ιουλίου 1815, ενώ ήσαν έτοιμοι ν' ανέβουν στο καράβι που θά τους μετέφερε στον Νέο Κόσμο.

Και, ύστερ' από λίγους μήνες — που τους πέρασε, φυσικά, στη φυλακή, με αφάνταστες κακουχίες — ο κόμης ντε λα Βαλέτ ώδηγείτο ενώπιον του κακοιργιοδικείου του Σηκουάνα, με την κατηγορία ότι κατέλαβε το ταχυδρομικό μέγαρο των Παρισίων, κατά την έπιστροφή του Ναπολέοντος απ' την Έλβα. Όπως ήταν επόμενο, οι δικασταί έπρεπε να τιμωρήσουν άυστηρά ένα τέτοιο «έγκλημα». Και στις 21 Νοεμβρίου, ο κόμης ντε λα Βαλέτ καταδικαζόταν σε θάνατο. Υπέγραψε ώστόσο για τους τύπους μάλλον μια αίτηση άπονομής χάριτος, άν και δεν είχε καμμία έλπίδα ότι θά τού χάριζαν τη ζωή. Και πραγματικά, ή αίτησίς του άπεριρίφθη.

Και τότε ή γυναίκα του, ή κυρία ντε λα Βαλέτ, αποφάσισε να κινήση γή και ούρανό για να σώση τον λατρευτό της σύζυγο. Στην αρχή, σκέφτηκε να παρουσιάσθι ενώπιον του βασιλέως, του Λουδοβίκου ΙΗ', και να τον παρακαλήση να δώση αυτός προσωπικώς χάρι στον θανατοπινίτη. Είχε άκούσει να λέγονται τόσα πολλά για την καλαισθητή και την μεγαθυμία του άγαθού αυτού βασιλέως, ώστε ήταν βεβαία ότι διάθεμά της θά είχε εύχάριστο αποτέλεσμα. Εζήτησε, λοιπόν άκράδasi από τον βασιλέα. Ό δούξ ντε Ρισελιέ της υποσχέθηκε να μιλήση στη δούκισσα της Άγγουλέμης, να την κάνει να ενδιαφερθή για τον κόμη ντε λα Βαλέτ και να της υποβάλη την ιδέα να μεσολάβησθι και αυτή στον άνακτα υπέρ του καταδίκου.

Συγχρόνως, ένας πασίχυρος αλκικός, ο όποιος είχε παλούς προσωπικούς δεσμούς με τον κόμητα, ανέλαβε να

ώδηγήση την κυρία ντε λα Βαλέτ σ' άνάκτορα του Κερμαμεικού. Η κόμηση άρχισε να έλπίση ότι δεν θά γινόταν ή έκτέλεσις του άγαπημένου της συζύγου...

Την ήμέρα, όμως, της άκροάσεως, το αύλαρχείο έξέδωσε διαταγή να μήν έπιτραπή σε καμμία γυναίκα ή είσοδος σ' άνάκτορα. Πρέπει να σημειωθή ότι την έντολή αυτή την έδωσε μόνη της ή δούκισσα της Άγγουλέμης! Η έρεπε τόσο καλός ήταν ο βασιλεύς και φοβήθηκε μήπως συγκινηθή από τα δάκρυα της κομήσης και χάριση τη ζωή τού ντε λα Βαλέτ. Και το έκαμε αυτό γιατί την τελευταία στιγμή πολλοί φίλοι της της είχαν συστήσει να φανή άνηλεής απέναντι όλων των θοναπαρτιστών.

Όστόσο, ο αλκικός που είπαμε παραπάνω, ανέλαβε την βαρεία εθύνη να παραβιάση τη διαταγή της δούκισσης. Και είληγαγε κρυφά την κόμηση σ' ένα σαλόνι απ' το όπο: θά περνούσανε ο Λουδοβίκος ΙΗ' και ή δούκισσα της Άγγουλέμης για να πάνε να παρακολουθήσουν τη λειτουργία στο παρεκκλήσιό των άνακτόρων.

Μόλις φάνηκε στο σαλόνι ο Λουδοβίκος, ή κόμηση έπεσε στα πόδια τού, τού έδωσε μια άναφορά και τού είπε με φωνή που έτρεψε από συγκίνηση:

— Μεγαλειότατε! Διαβάσατε σάς καθικετεύω, την άναφορά αυτή και λυπηθήτε τη ζωή τού άνδρός μου και τη δική μου!...

Η δούκισσα γύρισε άλλου το κεφάλι της, με ώργισμένη κίνησι. Μά ο βασιλεύς διάβασε την άναφορά, με μεγάλη προσοχή, ως το τέλος. Από την έκφρασι της φυσιογνωμίας του ήταν εύκολο να καταλάβη κανείς τί είδους πάλη γινόταν στην καρδιά τού καλού αυτού μονάρχου. Τέλος, ο βασιλεύς έρριξε στη γονατισμένη κόμηση ένα βλέμμα που σήμαινε καθαρά:

— Θα ήθελα πολύ να σάς βοηθήσω, μά δεν μπορώ... Δεν βλέπετε πόση καταφορά υπάρχει σ' όλη τη Γαλλία έναντι των θοναπαρτιστών; Τί θά πής ο λαός μου όταν μάθι ότι έδωσα χάρι σ' έναν από τους πιο φανατικούς όπαδούς τού Ναπολέοντος;...

Η κόμηση καταλάβε καλά τί σήμαινε το βλέμμα αυτό τού Λουδοβίκου... Και άφησε το κεφάλι της να πέση στο στήθος της... Δεν έπρεπε πια να περιμένη χάρι απ' τον βασιλέα... Και ή έκτέλεσις τού συζύγου της επρόκειτο να γίνη την επομένη!...

Όστόσο, ή κυρία ντε λα Βαλέτ δεν έχασε το θάρρος της. Ήταν άποφασισμένη να σώση τον άντρα της με κάθε τρόπο, με κάθε θυσία. Η άπελπίσια έδωσε φερά στη φαντασία της. Και, μέσα σε λίγες ώρες, συνέλαβε και κατέστρωσε ένα τολμηρό σχέδιο άποδράσεως τού άγαπημένου της από τις φυλακές της Κονσιερζέρν. Τό άπόγευμα συνεν-

Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

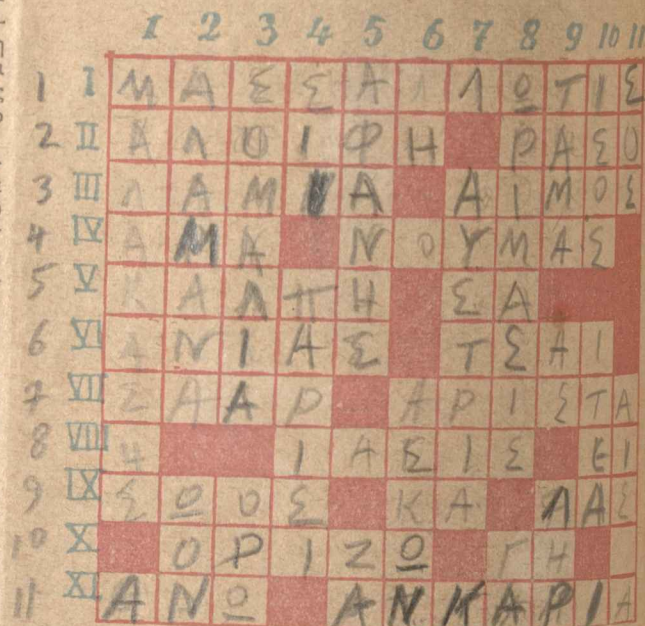
Κατά τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, τα «Σταυρολέξα» έχουν περ-
λεκτικώς τον κόσμο στην Ευρώπη. Κάθε έφημερίς, κάθε περιοδικό έχει τη
στήλη των Σταυρολεξών του, εκδίδονται μάλιστα και ειδικά περιο-
δικά με σταυρολέξα.

Όχι μόνον οι μικροί, αλλά και οι μεγάλοι, προπάντων οι μεγάλοι, κα-
ταλύνονται με τη λύση τους και, για να λάβετε μια ιδέα της δύναμης
των Σταυρολεξών, αρκεί να σάς αναφέρουμε ότι ο νέος Βασιλιάς της
Αγγλίας, διάσημοι συγγραφείς, όπως ο Μπέρναρ Σώ και ο Τριστάν Μπε-
νάρ, είναι φανατικοί διασώτες των και περιούν τις ώρες της σκέψης τους
συνθέτοντας και λύνοντας σταυρολέξα.

Στην Ελλάδα, η μόδα των Σταυρολεξών εισήχθη τελευταίως και από
την έφημερίδα όσο και τα περιοδικά δημοσιεύουν τακτικά. Δυστυχώς όμως
τα Σταυρολέξα αυτά, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, είναι κυριολεκτικώς της
κακής ώρας πρόχειρα και εύκολα φτιαγμένα, με λείψεις εξήγησις, πα-
ραμορφωμένες, ανόρθωτες και, πολλές φορές, ανούρθωτες, και δεν βί-
νουν στον αναγνώστη την τέρψη που πρέπει να δίνει ένα Σταυρολέξο.

Το «Μπουκέτο», εγκαταλείποντας σήμερα τακτική στήλη Σταυρολεξών, ε-
λθοσε να διορθώσει το κακό αυτό και να δώσει στους αναγνώστες του
Σταυρολέξα τέλεια και άρτια, των οποίων η λύση θα αποτε-
λή για τους αναγνώστες του την πιο τερπνή πνευματική τους ασχολία.

Και ιδού, προς απόδειξιν, το πρώτο μας Σταυρολέξο:

Η λέξις που ζητούνται στο παραπάνω σταυρολέξο είναι η εξής:
Ορίζονται: 1. Ειθυσταίει τους Γάλλους. 2. Αρριπ-
είται στα αποστήματα και στις πληγές. Δεν κάνει τον παπ... 3. Έλ-
νική πόλις. 4. Σύνδεσμος. Ρωμαίος νομοθέτης. 5. Δείκτης της
μηνούς. 6. Αντινομία (πληθ.). 7. Προσέρεται σε κομμάτια εν-
τερών. 8. Γερμανική επαρχία, εξ αιτίας της οποίας εκκρίνεται η
είσηνη. 9. Θρίαμβος του καλού μαθητού. 10. Η θεραπεία. 11. Άρ-
αίος. 12. ... και αβασίς. Γράμμα του Αλφράδου. Γενικός Γάλλος
στρατάρχης. 13. Ρήμα. Πλαστής. 14. Τοπικόν επίρρημα. Σε κ...
να ντοκουμέντο.

Καθ' εἶδος: 1. Έλλην ποιητής. 2. Τοποθεσία θαλασσιῆς ἀπὸ τοῦ
21 — Τρώεται κατὰ διαφορὰς τρόπους. 3. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς. Ρω-
μαϊκὸν μετὰ κάποια αἰσθησίν. 4. Τρία γράμματα ἀπὸ τῆς λέξεως Σινική. Μετὰ
την πρωτοφύση. 5. Λέγεται καὶ ἔτσι ὁ Ἀγνώστης Στρατάρχης. Τὰ ὅσα
ἔλθουν χωρὶς. 6. Ἀμερικανὸς στρατηγός. Μετὰ τὴν ἰσχυρὰν τῆς
θαλασσοπόρευσης. 7. Κράτος. 8. Ὅταν οἱ κερπάρηδες τῆς γῆς ἐκινῶνται... ὁ
Ζαντίνος ἐθόγγος. 9. Εὐλαβὴς ἀνάστημα. Σύνδεσμος. Σαξονικὸς ὀ-
ρως. 10. Ὁμοίος. Δένδρον. 11. Ἀντινομία. Βουὸν Ἀλλαντικῆς
σοῦ.

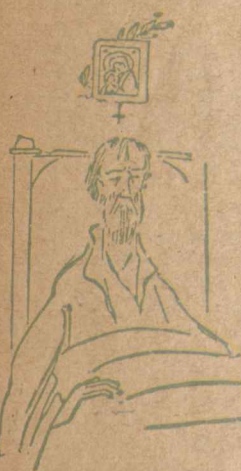
Η λύσις θα δημοσιευθῇ στὸ προσεγές.

ἐκείνη δὲν τὸν ἀνεγνώριζε! Τὸ θολωμένο μυαλό της ἐν-
διατηροῦσε πειὰ καμμιὰ εἰκόνα, καμμιὰ ἀνάμνησι ἀπὸ τὰ
περασμένα! Καὶ ὅμως ἔζησε τρελλὴ τριανταετρία ἀκόμη
χρόνια!... Ὁ ἄντρας της πέθανε εἰκοσι χρόνια πρὸ τῆς
ζούγου του. Μόλις τῆς ἀνεκοίνωσαν τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπώ-
μένου της συζύγου, χάριν τοῦ ὁποῦ θυσίασθηκε ἡ
ραφροσύνη της ἦταν ἀποτέλεσμα τῶν ἰσχυρῶν συγκι-
σεων ποὺ δοκίμασε κατὰ τὴν ἀπόδρασί του ἀπὸ τὴ φυ-
κὴ — ἡ τραγικὴ κ. ντὲ λά Βαλέτ ἄρχισε νὰ γελάει καὶ νὰ
τραγουδᾷ, σὰν νὰ τῆς εἶπαι καμμιὰ εὐχάριστη εἰδήση!

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΝΕΙ ΑΠΟΚΡΗΣ

Σαπλωμένος στο κρεβάτι, έσθυνεν ο γέρος, άργά και
ήσυχα και μαλακά, σάν δικαίος.

Σαπλωμένος στο κρεβάτι ο
παππούς...

Ήταν άρρωστος από καιρό
και τόν είχαν συνηθίσει πειά στο
σπίτι και δέν φανταζόντουσαν τὸ
τέλος του γοργό. Πονούσαν, βέ-
βαια, συμπαθοῦσαν, μά κύττα-
ζαν και τις δουλειές οί άντρες
και ή γυναίκες, τή λάτρα τοῦ
σπιτιοῦ.

Αποκρῆς ήμέρες, ήμέρες τοῦ
χρόνου χωριστές.
Έξω άκουγόντουσαν κουδού-
νια μασκαράδων, θόρυθος χα-
ράς, ζωῆς ποῦ έρχεται, σάν μα-
κρυνό θούσμα έντόμων, ποῦ φέρ-
νουνε τήν άνοιξη. Μέσα στο σπίτι
θόρυθος παιτικῶν και σκευῶν
χαλκωματένιων, τετζερέδων και
ταπιῶν γιά τις έτοιμασίες τῆς
γιορτῆς, τίκνες θουτύρων και
κρεάτων τσιγαρισματα, και πιη-
των μοσχοβολίες. Θόρυθος νοικο-
κυρσούνης, σάν μουσική τῆς ά-
ποκριάτικης γιορτῆς.

Ήσυχος, ο γέρος τὰ παρακο-
λουθοῦσε όλα από τήν άκρη του, με τὰ μάτια ποῦ δέν θλέ-
παν πλέον καθαρά, με τή φαντασία ποῦ έβλεπε πὸ μακριά,
σέ άλλα χρόνια και περασμένες χαρωπές άποκρῆς, με τήν
ἀνάμνησι ποῦ ζωντανέυε κόσμο δικό του, ολόκληρο, στά
μάτια τῆς ψυχῆς του...

Τά έβλεπε, τὰ άκουγε, τὰ μυριζόταν, τὰ φανταζόταν και
τὰ χαιρόταν, και μιά ζωῆ ολόκληρη ζωντανέυε μπροστά
του, δίπλα στο κρεβάτι του, θαρρεῖς.
* * *

Σάββατο βράδυ, τὰ παιδιά θέλανε νὰ «ντυθοῦνε».
Καὶ κατεβᾶσαν τις παλιές τις φορεσιές, ποῦ δέν φοροῦ-
σαν πειά οί νεοί παρά μονάχα γιά τὰ Καρναβάλια, φορε-
σιές παπποῦδων και πατέρων και βαβᾶδων τῆς οίκογενείας,
ποῦ τις ξεσκόνιζαν και τις ξεραχνιάζανε κάθε τέτοια έποχή,
ἀπὸ τὸ θαρὺ, τὸν ολόχρονο τὸν ὕπνο, ποῦ κοιμόντουσαν ἀ-
πάνω στή σοφίτα με όλα τ' άλλα τὰ λημονημένα πράγμα-
τα, ποῦ τ' ἀποστράτευσε ή πρόοδος τοῦ κόσμου και ή νέες
ἀνάγκες και ἀντιλήψεις τῆς ζωῆς.

Καὶ ἦσαν φέρμελες χρυσές και ἦσαν φουστανέλλες παλ-
λκαριῶν κοντές και ἦσαν σκούφιες μεταξωτές τῶν νέων
τοῦ παλιοῦ καιροῦ και κεντητὰ μενταγιόλεκα, ὄλο με με-
ταξωτὸ γαϊτάνι, και ἦσαν ζώνες ποῦ ζῶναν μ' ὅσες λυγερές,
και ἦσαν άσημικά άνδρῶν και γυναικῶν κοστοῦμια, ἀνα-
καιρινά, με τὰ πλατεῖα φου-
στάνια τὰ μεταξωτά, με τις
σφιγμένες τις μέσες τις δαχτυλι-
δωτές και τὰ πλατεῖα, λευκά,
μεταξωτά και ταντελλένια τὰ
μανίκια.

Κ' ἦσαν κάπες από τσόχα,
με πόδρα κατακόκκινη, σάν
πύρινος άέρας ποῦ καίγανε
καρδιές, και ἦσαν κοντογού-
νια γιά χυτὰ κορμιά, και ἦσαν
τραχηλιές ὄλο άνθόκορσσια
και ποῦλιες, και ἦσαν σκέπες
με σῦγια ολομέταξη πλεχτή
και φέσια κατακόκκινα, σάν
άνθη τῆς άνοιξέως, σάν ἔ-
θη τῆς Λαμπρῆς...

Κ' ἦσαν κάπες από τσόχο,
στά του, σωριασμένα, τοῦ μι-
λοῦσαν μέσα στήν ψυχῇ, τοῦ
σφιγγαν με μιά γλῦκα τήν
καρδιά του ἀπαλά, και τοῦ ἀ-
νασταίνανε στο νου ἕνα δικό
του, καταδικό του κόσμο, ποῦ
πέρασε και πάει και τὸν άφη-
σε ἐδῶ κάτω μοναχόν, σ' άν-
θρώπους ποῦ, ὄσο και άν εἶνε

Να τὸ κοινοῦνι της και τὸ με-
ταξωτὸ, τὸ κλαδὸ φουστάνι!

δική του γέννα, δέν τοὺς έννοεῖ, και ὄσο και άν εἶνε ὁ κορ-
μός τους και ή ρίζα τους, φαίνονται ὡσάν νὰ τὸν ξεχάσανε
και ὅτε τὸν θυμοῦνται πλέον,
σάν κάτι ξένο ἀπ' αὐτοὺς και
μακρινόν...

Καὶ σάν ντυῆκαν ὄλοι μπρο-
στά του γιά νὰ θυοῦν στήν πό-
λι, πόσο, Θεέ μου, ή στολές άλ-
λάζανε τὰ πρόσωπα, πόσο πλη-
σιάζαν έποχές ποῦ εἶνε μακρι-
νές, και μακρινές πολὺ, και πό-
σο γεφυρώσαν καταστάσεις, τό-
σο ἀντίθετες κι' άνόμοιες!...

Νά στήν έγγονούλα του τῇ
Χρῦσω — Σούλα τῇ λέγαν ση-
μερα — πῶς τοῦ φάνηκε πῶς
εἶδε τῇ φτωγῇ τήν ἀδελφῇ τοῦ
τῇ Λενιώ, ποῦ πέθαν' άρραθῶ-
νιασμένη, και πόσο, στόν Χρή-
στο τὸ έγγόνι του, τοῦ φάνηκε
πῶς έβλεπε τὸν έαυτό του, ὅ-
ταν νέος σάν κι' αὐτός, γερὸς
ὡσάν τὸ έλατο και δυνατός σάν
τὸ τσελίκι, πηδοῦσε κάμπους
και θουνά, έχοντας τις φουστα-
νέλλες γιά φτερά του...

— Ὡχ Θεέ μου, τ' εἶν' αὐτό!

Μήπως νειρεύεται ὁ γέρος;

Ὅλη ή γενεά κ' ή έποχή του εἶνε ολοζώντανη ἐκεῖ μπρο-
στά του, με γέλια και με χρώματα, με ὀρεξί και με φωνές
χαράς.

Νά τος, και τοῦτος, ὁ ἴδιος με τοὺς άλλους, με αἷμα ποῦ
θράζει, σάν νεοάνοιχτο δυνατό κρασί, ἀπὸ τῇ νεότητι και τήν
ὀρεξί, τοιμάζεται νὰ μῇ έμπρός σὶν δικῶν του τήν παρέα
και νὰ πᾶνε στά σπύτια τὰ συγγενικά γιά νὰ γιορτάσουν
τις άποκρῆς τῶν, ὅπως συνηθίζεται.

Δίπλα του εἶνε ή γυναίκα του. Κορίτσι, παντρεμένη, δέν
θυμάται!... Ὅλα αὐτά τὸν ζάλισαν. Μά νά, τὸ θαυμάζω
τὸ κοντογούνι της, τὸ κλαδὸτὸ λαδί μεταξωτὸ της τὸ φοῦ-
στάνι και τὸ νεανικό τὸ πρόσωπο με τὰ κατεβασμένα ματια
ἀπὸ τὸ σέβας, και τ' ἀναμμένα μάγουλα ἀπὸ τήν ντροπή!...

— Αἰντε, παιδιά, εἰμπρός!

Καὶ κίνησαν νὰ πᾶνε στόν παπποῦ. Κί' αὐτός πάει μπρο-
στά και τραγουδᾷ.

— Πέστε ἕνα τραγούδι, ὀρε παιδιά, νάχετε τὴν εὐχή μου,
άλλά τραγοῦδι τῆς απο-
κρῆς.

Οἱ νεοί θελήσανε νὰ τὸν
εὐχαριστήσουν και γύρω
γύρω στο κρεβάτι τοῦ ντυ-
μένοι τις παλιές στολές άρ-
χίσαν νὰ τραγουδᾷ:

Καρναβάλι, τρελλό,
κολομπίνα
τὸ χεῖλάκι σου,
δὸς' νὰ φιλήσω!

Ὁ γέρος σήκωσε ἀδύνα-
μα τὸ χέρι του.

— Ὅχι αὐτό, ὀχι αὐτό,
κανένα παλιὸ νὰ πῇτε!

Ἄλλὰ παλιὸ τραγούδι

δέν έγνώριζαν.

— Σταθῆτε νὰ τὸ πῶ ἐγώ:

— Εἰδὲ ποῦ μαζεῦθηκαμε

χίλια καλά στο σπίτι!

Ἄλλὰ ή γλῶσσα δέν τὸν

βοηθοῦσε πειά και τραῦλιζε

ή φωνή του. Μέσα ὅμως στο

μυαλό του, τὸ τραγοῦδι δοῦ-

λευε, και τῷλεγε και τῷλε-

νε και νόμιζε πῶς τὸ άκού-

νε και νόμιζε πῶς τὸ άκού-

νε και νόμιζε πῶς τὸ άκού-

νε και νόμιζε πῶς τὸ άκού-

νε και νόμιζε πῶς τὸ άκού-

νε και νόμιζε πῶς τὸ άκού-

νε και νόμιζε πῶς τὸ άκού-

νε και νόμιζε πῶς τὸ άκού-

νε και νόμιζε πῶς τὸ άκού-

νε και νόμιζε πῶς τὸ άκού-

νε και νόμιζε πῶς τὸ άκού-

νε και νόμιζε πῶς τὸ άκού-

Καὶ μέσα στο σπίτι θόρυθος
παιτικῶν και τετζερέδων.

Καὶ πόσο στο έγγόνι του, τοῦ φά-
νηκε πῶς έβλεπε τὸν έαυτό του...

κ' οι άλλοι.

"Αλλά οι άλλοι, είχαν φύγει πειά!...

"Εξώ, του δρόμου ή θούη κ' ή ίαχη του πλήθους, τούς καλούσε!... Παληά τραγούδια θα καθίσουνε να λέν!...

"Όταν γυρίσανε, τὰ ξημερώματα, άφησαν τὰ κοστούμια τους γύρω-γύρω στού παππού την κάμαρη και πέσανε να κοιμηθούνε.

Και τότε εκείνα πήρανε ζωή, σάν να σηκωθήκαν οι παλαιοί που τὰ φορούσαν και τὰ ντύθηκαν για να γιορτάσουν και αυτοί μυστικές αποκρηές, αποκρηές δικές των, γιορτές πεθαμένων και χαρές, μέσα στα κατασκόταδα της νύχτας, από της φαντασίας μόνον τὰ φώτα όρατοί.

Και τριγύρισαν όλοι τόν παππού και τόν σηκώναν να χορεύουν...

Και τού είπαν όλα τὰ παληά τραγούδια τού δικού των τού καιρού, που δίωσαν για να τ' άκούση, και τού άναστήσαν όρες και χαρές, και τού παρουσίασαν κόσμο, που από καιρό τόν έχασε, και όσο κι' άν επάσχισε και όσο κι' άν έζητήσει τέτοιον πειά δεν μπόρεσε να ξανασυναντήσει!...

Κ' ήρθαν οι γονείς του, ή γυναίκα του, τὰ άσέρφια του, τὰ άγουροχαμένα τὰ παιδιά του, ή κόρες του, κοντζά μου νύμφες, που φύγανε άνύμφευτες, οι συγγενείς κι' άνηψιοί που πέσανε στον πόλεμο, και πλήθος οι φίλοι οι παλαιοί, οι καλοί και άλησμόνητοι!...

Και για πρώτη φορά απόκαμε από της γιορτής τη θράσι ο παππούς και ζήτησε να ξαναπέση στο κρεβάτι να ήσυχάση λίγο, να ξεκουρασθή.

Και της ψυχής του τὰ φαντάσματα τόν πήρανε στα χέρια τους, να τόν έναποθέσουν...

Τό πρωί τόν θρήκαν τόν παππού νεκρό!

Νεκρόν, μέσα στα παληά τὰ άδειανά και τὰ κιτρινωμένα τὰ κοστούμια τού παλιού καιρού, που τὰ φορέσανε για μασκαράδες οι άπόγονοί του...

— Πέθανε, είπαν όλοι λυπημένοι, ο παππούς!

Μά ο παππούς δεν πέθανε!

Τόν πήρανε μαζί τους ή άναμνήσεις των παλιών γιορτών, των άνακαιρινών Από- κρεώ και της ψυχής του τὰ φαντάσματα, που θγήκαν μέσα από τὰ παληά τὰ ρούχα τους, τὰ ρούχα που κατέθασαν για να μασκαρευτούνε οι άπόγονοί τους.

"Έφυγε ο παππούς με τό δικό του κόσμο, με τούς ήχους, τὰ τραγούδια, τὰ χρώματα και τούς χορούς της δικής του της γιορτής και της δικής του της έποχής, μιάς άποκρηάς δικής του, σάν όταν κινούσανε όλοι μαζί να πάνε χαρωποί και πηδηχτοί στο σπίτι τού πιο σεβαστού για να γιορτάσουν τις άποκρηές τους...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΑΛΑΙ ΠΟΤΕ

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

Οι λησται του παλαιού καιρού ποτέ δεν συνελάμβαναν τους φτωχούς, όπως οι σημερινοί. "Όταν έλήστευαν ένα ταξιδιώτη, είχαν την φιλανθρωπία να τού αφήνουν όσα χρήματα του χρειαζόντουσαν για να φτάση στον πλησιέστερο σταθμό. Οι άδελφοί Μπελασκότσια, στην Κορσική, είκοσι φορές διακινδύνευσαν τό κεφάλι τους για να εκδικηθούν τούς γονείς των. Ένώ οι σημερινοί λησται, με τας δήθεν φιλοσοφικές θεωρίας των, τὰ αυτοκίνητά των και τις επιστημονικές μεθόδους των, είναι φρικτοί έγωϊστοί και άγριοι, ιδίως οι γκάγκστερς της Άμερικής.

Τόν ΙΗ' αιώνα, μάλιστα, ο περίφημος Καπετάν Φουσέκης και ο Μαντρέν, λησται όνομαστοί, συνεδύαζαν την χάριν μετα της γενναιοψυχίας. "Ο Μαντρέν έπροσάτενε τούς χωρικούς κατά της φορολογίας. "Ο Φουσέκης έφερε πάνω μια ήμερα τὰ κοσμήματα μιάς μαρκησίας που ήταν άταρτηρήρη δια την άπόλειά των...

Τέλος, ο Βαναρός ληστής Βόλφ Βαρυστάιν έφημιζέτο για την Ιππευτική δεινότητά του. Στους γάμους του Βυργράβου της Βυρτεμβέργης, όπου κατώρθωσε να γίνει δεκτός μεταμφιεσμένος, έξετέλεσεν άσκήσεις Ιππευτικής τόσοσ έκπληκτικά, ώστε ο ίδιος ο αυτοκράτωρ Κάρολος Δ' έπληρώσε και τόν συνεχάρη. Προδοθείς όμως υπό τού Έβραίου Ζάκκλιν, κατεδικάσθη εις τό μαρτύριο τού τροχού.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΦΛΗΓΤΑ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

ΜΠΟΞΑΔΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ

(Έστάλησαν υπό τού κ. ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ)

Έτοιμάζονται πά έξης ύλικά: Μιά σηκαταριά άρνιού γιρίς τὰ πλεμόνια και με μερικά γλυκαδία, ένα φλυτζάνι του καφέ ρύζι μισοθραμένο, δύο φλυτζανάκια κρεμμυδι φιλ, ένα φλυτζάνι θούτυρο, 2 φλυτζάνια γαλέττα φιλ, ένα φλυτζάνι άνιθο, 1 φλυτζάνι μαιντανό, 2 αυγά, άλατοπίπερο άρκετό. Έπίσης δέ 2—3 μ π ό λ ι ε ς ή μισζάδες άρνιού που να μην είναι σχισμένες πολύ.

Ανακατεύονται όλα τὰ ύλικά στην σηκαταριά, την ή ποία κόβουν φιλά-φιλά και κοπανιστά με μαχαίρι, ή τὰ περνούν από χοντρή μηχανή τού κιμά. Κόβουν και την μπόλα σε κομμάτια όσο ένα μικρό μαντήλι σχεδόν και άν έχη καμιά τρύπα, της θάζουν από μέσα ένα μικρό μπάλωμα, άν είναι δέ πολύ ψιλές και φ έ γ γ ο υ ν τότε θάζουν από μέσα και άλλο κομμάτι στο μέρος που είναι φιλή για να άντέχη και μη σπάξη στο ψήσιμο. Απλώνουν δέ την μπόλα για να την γεμίσουν μέσα σ' ένα πιάτο και άφου θάλουν

έως μια χούφτα γέμισι, διπλώνουν τις άκρες έτσι, ώστε να καθάληση ή μία άκρη την άλλη και γίνη σαν στρογγυλή μεγάλη γαλέττα. Τότε άναποδογυρίζουν τό πιάτο προσεκτικά στο ταψί και ούτω γεμίζονται όλες και ψήνονται στο φούρνο ραντισμένες λίγο άπ' επάνω με λάδι ή θούτυρο, λίγη ρήγανη και ζουμι λεμονιού.

ΒΩΔΙΝΟ ΤΗΣ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑΣ

Παίρνουμε ένα κομμάτι ψαχνό θαυνό άπό μπουτι ή κόντρα φιλέτο ξεκοκκαλισμένο και τό φτιάχνουμε στην κατσαρόλα κοκκινιστό, προσθέτοντες διάφορα χορταρικά: καρότα, σέλινο, κρεμμύδι, μαιντανό, άσπρο, Κατόπιν δέ άφου κοκκινισή, σβένεται με άσπρο κρασί και ντομάτα άρκετή. Άμα δέ σβένει, προσθέτουμε στο γουδι 1 έως 2 δόντια σκόδα και μια φούχτα βασιλικό, να γίνουν σαν άλοιφή. Περνούν τότε από τρυπητό την σάλτσα τού κρέατος και την ξαναθάλουν στην κατσαρόλα και άνακατεύουν τό βασιλικό να πάρη μια θράσι.

ΣΗΚΩΤΑΚΙΑ ΜΕ ΑΥΓΑ

Βάζουμε στο τηγάνι να ξανθήση καλά ένα μεγάλο κρεμμύδι φιλοκομμένο με άρκετό θούτυρο ή έλεκτό λάδι. Έχουμε τότε τὰ σηκωτάκια κομμένα φιλέ-φιλέ φέτες και τὰ προσθέτουμε να τηγανισθούν. Κατόπιν ρίχνουμε και άρκετα ντομάτα μπελτέ άναλυμένη ή φρέσκιας ντομάτες κομμένες ψιλές, άλατοπίπερο άρκετό και λίγη ρήγανη. Άφου θράση ή σάλτσα, έχουμε χτυπημένα, όπως για όμελέττα, τὰ αυγά με άλατοπίπερο, και τὰ ρίχνουμε στο τηγάνι, χωρίς όμως να τὰ άνακατέψουμε. Τὰ αφήνουμε έτσι να σιγοψηθούν σε σιγανή φωτιά μέχρις ότου πήξουν τὰ αυγά. Τότε παρκαλίζουμε άπ' επάνω λίγο μαιντανό φιλό και λίγη ρήγανη. Έπειδή δέ πάντα καλλά αυτή ή όμελέττα στο τηγάνι, τὰ σερβίρουμε με φτυαράκι ή μεγάλη κουτάλα, ώστε να θυμώση σε μεγάλα κομμάτια κάθε μερίς. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΡΑΚΑΝΤ Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

"Ο Ρακάντ, σύγχρονος τού Ρισελιέ, ήταν περίφημος για την άγαθότητά του, αλλά και την άφηρημάδα του. Την ήμερα που θα έγένετο δεκτός στην Άκαδημία, έλο τό Παρίσι μαζεύτεκε για ν' άκούση τό λόγο, τον όποιο θα άπήγγελλε.

— "Ο Ρακάντ άνέθη πραγματικά επί τό θέματος και άναούρας άπ' την τσέπη του ένα χαρτί κατ'εσχισμένο, είπε:

— Κύριοι, έσκόπουν να σάς άναγνώσω την δημιογία μου. "Αλλ' ή μεγάλη μου σκέψη τού κυνηγιού την έμάσησε παίζουσα. "Ιδού αυτή, κλέξατε έξ αυτής δ,τι δυνήθηκε, διότι ούτε άπέε την έξέρω, ούτε έχω αντίγραφο.

Και κατέθεσε την άγόρευσι επί τού θέματος.

(Άρθρο τού παρισινού ρεπόρτερ κ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ ΖΑΚΟΜΠ)

Ποιός θα μπόρεση ν' άμφισβητήσει ότι ο Μωρίς Σεβαλιέ είναι ο άγαπημένος των θεών;... Και όμως, ο καυμένος ο Μωρίς έπαυε από καιρό να είναι νέος... "Αρα τό κέφι του πρέπει να θεωρηθή ως ένα άνεκτίμητο δώρο τού καλού Θεού.

Τόν είδα προχθές σ' ένα παρισινό βουλεβάρτο.

— Καλημέρα, Μωρίς! Τι γίνεσαι;

— Είμαι πολύ καλά! Καλημέρα, μόλις άνοιξω τὰ μάτια μου, πιστεύω πως είμαι καλύτερα άπ' ό,τι ήμουν χθές... Αυτό είναι τό μεγάλο μυστικό της άισιοδοξίας μου! Και ή συνταγή αυτή μπορώ να σού την άνακοινώσω έντελώς δαρεάν!...

— Μερσί! Πώς τό έπαθες και είσαι μόνος;

"Ο Μωρίς άνοίξε διάπλατα τὰ χέρια του, με κίνηση άπορίας. Με τη χειρονομία αυτή, σταμάτησε δλη ή κίνηση τού κεντρικού βουλεβάρτου.

— Έγώ μόνος; άνεφώνησε. "Αστείεύεσαι, παιδί μου! "Εγώ δεν μένω ποτέ μόνος! "Όπου σταθώ κι' όπου βρεθώ, περιτοιχίζομαι από φίλους... Τούς βλέπεις όλους αυτούς τούς άγνώστους, που με κυττάζουν τώρα με τόση άγάπη; "Ε, λοιπόν! Όλοι είναι φίλοι μου, έπιστήθιοι φίλοι μου, έτοιμοι να κάνουν τη μεγαλύτερη θυσία προς χάριν μου!... Θέλεις να βεβαιωθή;

— "Όχι, όχι, σε πιστεύω! άποκρίθηκα.

"Ήξερα πως ο Μωρίς είναι ίκανός να κάνει και την πιο μεγάλη τρέλλα σε στιγμές ένθουσιασμού —μά και τότε δεν είναι ένθουσιασμένος ο διαβολάνθρωπος αυτός;— και προσπάθησα να τόν σταματήσω στον κατήφορο, των επι- κινδύνων αισθηματικών του έκδηλώσεων. Κατά βάθος, όμως, άνεγνώριζα και ο ίδιος ότι οι διαβάτες φαινόταν- σαν έτοιμοι, άπ' τὰ βλέμματα που έβριχναν στον Μωρίς, να ριχτούν και να τόν άγκαλιάσουν.

Τόν παρέσυρα σ' ένα άπόκεντρο μπάρ. Μιλήσαμε λίγο για τὰ περασμένα, για τούς μαρτυρικούς μήνες που περάσαμε μαζί, κατά την διάρκεια τού πολέμου, τρυπωμέ- νοι σαν τυφλοπόντικες σ' ένα χαράκωμα. "Ο Μωρίς μ' άκούει και μου μιλούσε με τό χαμόγελο πάντοτε στα χείλη. "Ωστόσο, ένας έλαφρός πέπλος μελαγχολίας είχε σκεπάσει τό πρόσωπό του: τού θυμίσα, χωρίς να τό θέλω, τη μεγάλη τραγωδία της ζωής του. Πόσοι από κείνους που τόν θαυμάζουν και τόν άγαπούν γνωρίζουν ότι ο εύθυμος αυτός τύπος, ή προσωποποίησις τού κεφιού και της άμεριμνσίας, έχει στα στήθη του, δίπλα στην καρδιά του, ένα θραύσμα όδίδος;

Οι γιατροί δεν τολμούν ν' άφαιρέσουν τό σίδερο αυτό, γιατί τὰ εργαλεία τους μπορούν ν' άγγίζουν, με μία άνεπαίσθητη κίνη- σι, την καρδιά. Και συνέστησαν στον Μωρίς να μη κινείται, να μη συγκινείται, να μη χορεύει, γιατί άν τό θραύσμα μετακινηθή έστο και κατά λίγα χιλιοστά, θ' άγγιξη την καρ- δια και ο θάνατος θα είναι άκαριαός. "Και όμως ο Μωρίς χορεύει, πηδά, τραγουδά με τό θάνατο στα στήθη, κυριολεκτικώς και μεταφορικώς!... Ποιά λόγια μπορούν να εκφράσουν τό μαρτύριό του, την διαρκή άγωνία του;

"Αλλ' ο Σεβαλιέ δεν είναι από τούς άνθρώπους εκείνους που αφήνουν την άπογο-

ήτευσι να τούς καταβάλει...

Με μία προσπάθεια, έδιωξε από τό νού του τούς θλιβε- ρούς διαλογισμούς.

— "Ας μη μιλάμε για τὰ περασμένα, μου είπε, άφου ή ζωή βρίσκεται στο αύριο... Και είμαι τόσο εύχαριστήμε- νος από τη ζωή μου!... Ξαναθρίσκομαι στο άγαπημένο μου Παρίσι... Και μου φαίνεται ότι τη φορά αυτή δεν πρό- κείται να τό εγκαταλείψω πειά... "Εξ άλλου, έχω άναλά-θει τόσες ύποχρεώσεις, ώστε θα χρειαστή να περάση πο- λός καιρός για να τις εκπληρώσω όλες...

— "Υποχρεώσεις καλλιτεχνικής φύσεως, δεν είν' έτσι;

— "Ω! άπεναντίας! "Υποχρεώσεις μάλλον κοσμικές...

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε...

— Θα σού έξηγήσω άμέσως. Παρεκλήθην —και δέχτηκα φυσικά— να προεδρεύω σ' ένα σωρό φιλανθρωπικές συ- κεντρώσεις και τελετές, να εγκαινιάσω, ούτε κι' έγώ δεν θυμάμαι πόσα ιδιωτικά ιδρύματα, να λάθω μέρος κι' έγώ δεν ξέρω σε πόσες γιορτές, έκδρομές κτλ., κτλ. "Όλοι, βλέπεις, με θεωρούν άνθρωπο της ήμέρας και πιστεύουν ότι ή παρουσία μου είναι άπαραίτητη σε κάθε έκδήλωσι κοινωνικής δράσεως...

— Και δεν έχουν άδικο...

— Δεν ξέρω άν έχουν δίκιο ή άδικο. "Εκείνο όμως που ξέρω θετικά είναι ότι όλες αυτές ή ύποχρεώσεις δεν μου αφήνουν καιρό να κυττάζω και τη δική μου δουλειά...

— Άφου ή κοσμικές σου ύποχρεώσεις είναι τόσες πολ- λές, φαντάζομαι πόσες θα είναι και ή καλλιτεχνικές!...

"Ο Μωρίς έπιασε τό κεφάλι του με τὰ δυό του χέρια.

— Μή μου τις θυμίζεις, σε παρακαλώ! άνεφώνησε. "Α- νέθεσα την εργασία αυτή σ' έναν γραμματέα μου και τού έδωσα πλήρη έξουσιοδότησι να ρυθμίση τη ζωή μου όπως θέλει αυτός! Δεν μπορώ να γίνη διαφορετικά! "Ο γραμματέας μου μου φέρνει κάθε πρωί στο κρεβάτι μου έναν πίνακα με τις εργασίες που πρόκειται να κάνω κατά την διάρκεια της ήμέρας... Και κανονίζω άνάλογα την πο- ρεία μου...

Και ο Σεβαλιέ προσέθεσε χαμογελώντας μελαγχολικά:

— Και όμως, θα ήταν τόσο εύχρηστο να ζή κανείς χωρίς να κάνει τίποτα... "Α! είναι τρυφερό να είσαι διάσημος! Μ' εύχαριστεί βέβαια να βλέπω γύρω μου ανθρώπους που με κυττάζουν με άγάπη... Μά όταν ή άγάπη αυτή δημιουργη βαρείες ύποχρεώσεις, τότε αρχίζει να γίνεται λίγο ένοχλητική...

Προσπάθησα κατόπιν να μεταφέρω τη συ- ζήτησι σε άλλο έπίπεδο.

— Ποιά είναι, Μωρίς, τὰ μελλοντικά σου άγέδια; τόν ρώτησα.

— Τὰ καλλιτεχνικά; — Πρώτα θα μου μιλήσης για τὰ καλλι- τεχνικά και ύστερα για τὰ καθαρώς άτο- μικά...

— Είσαι πολύ άπαιτητικός, βλέπω! "Ας είναι, δεν μπορώ να χυλώσω τό χατίρι ενός παλιού συμπατριώτου... "Όσον άφοσα τὰ καλλιτεχνικά μου σχέδια, δεν γνωρίζω τί- ποτα. Σού είπα ότι δέ ζητώματα αυτά τὰ κανονίζει ο γραμματέας μου. "Ο έταίρος αυτός συνεργάτης μου είχε την καλωσύνη να με πληροφορήση ότι μου έκτιαν προτάσεις (Συνέχεια στη σελίδα 53)

"Ο Μωρίς Σεβαλιέ (Σκίτσο παρισινής έφημερίδος)

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

*Ο διάσημος Γάλλος καλλιτέχνης του κινηματογράφου Ζάν Μαρρά, όπως εμφανίζεται σ' ένα νέο φιλμ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

*Η χαριτωμένη Ντορίς Νόλαν, ένα νέο αστρο του Χόλλυγουντ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΠΟΥ ΗΜΟΥΝ ΕΝΑ ΜΗΔΕΝ

[*Άρθρο της Ζαννέτ Μάκ Δονάλδ.]

Θυμούνται τό σπίτι μου στη Φιλαδέλφεια, τόν καιρό πού ήμουν μικρή.
Ήταν ένα γερό σπίτι, χτισμένο από κόκκινα τούβλα, δογκώδες, με τρία πατώματα.

Ή μικρή μου ηλικία πέρασε μέσα σέ μιά ασυμμετρική, ή όποια τρέλλαινε τόσο έμένα, όσο και τίς άλλες δυο αδελφούλες μου. Ή ανατροφή μας ήταν σχολαστικά σωφώνη με τούς θρησκευτικούς κανόνες. Όύτε οι γονείς μας, ούτε οι άλλοι ένοικιασται αούτης τής πολυκατοικίας, μάς άφηναν νά τραγουδοϋμε, ή νά χορευοϋμε, ή νά παίζουμε πιάνο τίς Κυριακές. Εϋτυχώς όμως, ή άλλες έξι ήμέρες τής εβδομάδος ήσαν τελείως στη διάθεσή μας... Ξεθυμώναμε λοιπόν στά γερά, δλόκληρη τήν άλλη εβδομάδα. Ή αδελφή μου Έλσι, παιδοϋλα άκόμα, ήταν μιά λαμπρή πιανίστρια. Ή άλλη μου αδελφή Μπλόσσαμ, ήταν μιά έκλεκτή χορεύτρια. Όσο γιά μένα, πού ήμουν ή μικρότερη — μόλις τριών χρόνων, τότε — ήμουν λίγο απ' όλα!

Άκριβώς τότε, πρίν κλείσω καλά-καλά τά τρία μου χρόνια, έκανα τήν πρώτη μου εμφάνισι στα σανίδια τής σκηνής. Καί ίδου πώς: Ή αδελφός μου έπρόκειτο νά παίξουν κάποιο παιδικό έργο, σέ μιά φιλανθρωπική παραστάσι του θεάτρου τής συνοικίας μας. Με πήραν λοιπόν μαζί τους, με έβγαλαν στη σκηνή σχεδόν «με τό ζόρο, γιά ν' απαγγείλω ένα ποιήμα του σχολείου.

Τό άπηγγείλα, δειλά στην άρχή, αλλά με άπεριγραπτη θρασύτητα στα τελευταία!

Τό αποτέλεσμα ήταν, ότι ή αίθουσα τραντάχτηκε απ' τά γέλια κι' απ' τά χειροκροτήματα τών θεατών, πρῶτον τὸ όποιο μου καλοάρεσε όσο δέν φαντάζεσθε...

Γιά δεύτερη φορά εμφανίστηκε μπρός σέ κουνό, όταν ήμουν πειά πέντε χρόνων. Τότε, με πήρε μαζί τής ή μητέρας μου, καθώς πήγαινε στη Χορευτική Σχολή γιά νά πάρη τήν αδελφή μου Μπλόσσαμ. Ένώ λοιπόν περιμέναμε στο σαλόνι τήν αδελφή μου, τήν είδαμε νάρχεται μαζί με τή διδασκάλισά της, κατά τό τέλος πειά του μωθίματος.

Ή διδασκάλισσα με θρήκε πολύ νόστιμη, κι' άρχισε νά μου χαϊδεύη τά μαλλιά λέγοντας:

— Μπράβο!... Τί ωραίο κοριτάκι!... Μπράβο!

— Έχει κι' ωραία φωνή, έπίσης! Είπε ή αδελφή μου, καμαρώνοντας γιά μένα.

— Μά τότε... νά μάς τραγουδήσης κάτι! έπέμεινε πολλές φορές ή διδασκάλισσα. Ό,τι ξέρεις!... Ό,τι ξέρεις, μικρούλα μου!

Ή θρασύτης, φαίνεται, ήταν τό κυριώτερο... προτέρημα τής παιδικής μου ηλικίας! Γιατί άμέσως, και χωρίς νά με πολυπαρακαλέσουν, άρχισα νά τραγουδάω κάποιο λαϊκό τραγούδι.

Ή διδασκάλισσα ένθουσιάστηκε, και παρακάλεσε ή μητέρα μου νά με άφήση νά τραγουδήσω κάτι κατά τήν προουχείς έτήσιες έξετάσεις τής Σχολής. Ήταν πολλές και έκλεκτός κόσμος κατά τό θράδυ εκείνο, κι' ή έπιτυχία μου γέμισε από υπερηφάνεια κι' από αυτόπεποιθησή τήν ψυχή μου.

Τό επόμενο έτος, έξι ετών πειά, άρχισα νά φοιτώ κι' εγώ στη Χορευτική Σχολή. Άλλά, συγχρόνως, έπαισα και μαθήματα ωδικής. Κατά τό τέλος του έτους, ό διευθυντής μας ώργάνωσε έναν μικρό θίασο από μαθητάς του και μαθητριάς του, μεταξύ τών όποιων εγώ «φιγουράριζα» ως πρωταγωνίστρια. Δώσαμε δυο-τρεις παραστάσεις στη Φιλαδέλφεια, έκάναμε και μιά «τουρνέ» στις κοντινότερες πόλεις, κι' ό μὲν κόσμος έμεινε κατενύχθων

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Έ κείνη.— Βλέπεις, αγάπη μου, τήν άνοιξι όλα τά δέντρα έχουν καινούργια φορεσιά.

Έ κείνος.— Ναι, αλλά τήν φτιάχνουν μόνα τους.

Μεταξύ συζύγων:

— Άπό τήν άλλη δδομάδα πού είπα κάτι στη γυναίκα μου και τής κακοφάνηκε, δέν μου μιλεί πειά.

— Γιά όνομα του Θεού! Πές μου άμέσως τί τής είπες!

— Πόσο κοστίζει τό φουστανάκι τής κουκλίτσας μου; ρώτησε ή μικρή τόν έμπορο μετά τήν αγορά.

— Ένα φιλάκι, είπεν ό έμπορος, ό όποιος ήταν φίλος του σπιτιού.

— Ή μαμά θα πληρώση! άπάντησε ή μικρή κι' έφυγε.

Μεταξύ μαθητών:

— Δέν τόν εκτιμώ καθόλου αυτόν τόν καθηγητή τών Λατινικών.

— Τό παρετήρησα προχθές πού σέ εξήταζε: Δέν καταδέχθηκες νά του άπαντήσεις ούτε λέξι σ' ό,τι σ' έρωτούσε!

Μία φιλάρεσκη δλίγον ώριμου ηλικίας — άλλ' έχουσα άκόμη μεγάλες αξιώσεις — ρωτά μιά νεαρή φίλη τής:

— Καί ή γρηά θεία σας τί γίνεται;

— Είνε πολύ καλά. Προχτές άκόμη μου διηγείτο τί ώραιά πού τά περνούσατε μαζί όταν πηγαίνατε στο σχολείο, στα νειάτα σας!

— Άφεντικό, ό ταμίας τώσκασε με 2.000 δραχμές.

— Είδοποίησε άμέσως τήν άστυνομία.

— Ό ταμίας πήρε μαζί του και τή μαμά τής κυρίας.

— Κάθισε τότε στη θέσι σου.

Ή Νίτσα ένῶ καθρεφτίζεται, πρὸς τή φιλενάδα τής:

— Τί θα έβινες, Μαρίκα, γιά νά άποχτήσης τέτοια ώραιά ξανθά μαλλιά;

— Δέν ξέρω! Έσύ τί έδωσες;

— Ένα άγγλικό περιοδικό δίνει τίς εξής νόστιμες ύγιεινές συμβουλές:

Πίνετε λιγώτερο, αναπνέετε περισσότερο, τρώτε λιγώτερο, μασάτε περισσότερο, πηγαίετε λιπαρία λιγώτερο, περπατάτε περισσότερο, ντυνεσθε λιγώτερο, λούζεσθε περισσότερο, τεμπελιάζετε λιγώτερο, εργαζεσθε περισσότερο, γράφετε λιγώτερο, διαβάζετε περισσότερο και τό πιο σπουδαίο: λέγετε λιγώτερα, κάνετε όμως περισσότερα!

ταν στη Νέα Υόρκη, όπου γύριζε τό φιμ «Τήν άλήθεια και μονάχα τήν άλήθεια». Ή φήμη μου, μεγάλη ήδη, τόν έσπρωξε νά με ζητήση ως πρωταγωνίστρια του έργου, κι' ή πρώτες δοκιμές ήσαν ικανοποιητικώτατες, παρ' όλη τήν έντονη συγκίνησί μου.

Δυστυχώς, δέν μπόρεσα νά παίξω μέχρι τέλους του έργου, γιατί με έμποδισε τό συμβολαίο μου με τόν θεατρικό ίμπρεσαριό μου. Κατά τό επόμενο έτος όμως, με τή λήξι του συμβολαίου, με ζήτησαν πολλοί σκηνοθέται κινηματογράφου, αλλά πρόλαβε νά με... άρπάξη πρώτος ό διάσημος σκηνοθέτης Έρνστ Λούμπιτς.

Έτσι, έπαιξα μέχρι τέλους τό πρώτο μου κινηματογραφικό φιμ «Έρωτική παρέλασι», έχοντας μάλιστα γιά παρτενάρ μου τόν ύπεροχο Μαρίκ Σεβαλιέ.

Ρωτούσα κατόπιν τόν Λούμπιτς, πώς μου έκανε τήν τιμή νά με διαλέξη μέσα σέ τόσες άλλες, λαμπρές έπίσης, συνάδελφους μου. Κι' έ-είνος, με τό γλυκό χαμόγέλο του, μου άπάντησε:

— Γιατί, εκτός τών άλλων χαρισμάτων σας, έχετε και τό χάρισμα τής φωνής!... Ποιές άλλες λοιπόν, τά έχουν όλα συγκεντρωμένα στο άτομό τους, όπως έσείς;

Ή συγκίνησι μ' έπνιξε και δέν έβγαλα μιλιά...

Απ' τήν ήμερα εκείνη, γνώρισα μονάχα εϋτυχίες ως τώρα, χωρίς πίκρες, και χωρίς άπογοητεύσεις. Ήμουν κι' είμαι ή πιο εϋνοουμένη ήθοποιός στο Χόλλυγουντ, κι' έξ αίτίας τής καλής καρδιάς μου δέν με φθονεί κανένας...

Είθε νά κυλίσουν έτσι και τά υπόλοιπα χρόνια τής ιδιωτικής και καλλιτεχνικής ζωής μου. Είνε ή μόνη μου έπιθυμία κι' ή μόνη μου εύχη αυτό!

σιασμένος απ' τό παίξιμό μας, ό δέ διευθυντής μας απ' τίς...εισπράξεις!

Δυό χρόνια άργότερα, ξίγνα ή πρωταγωνίστρια του παιδικού μας μπαλλέτου. Άλλά, συγχρόνως, μου έδωσαν και τόν τίτλο τής «πριμαντόνας», διότι ή φωνή μου ήταν πολύ μελωδική.

Τόν επόμενο χρόνο, κατά τό καλοκαίρι, κι' όταν πειά έμπαινα στα όχτώ μου χρόνια, ό παιδικός μας θίασος είχε άποκτήσει μεγάλη φήμη, στις περισσότερες πόλεις τής Άμερικής. Έτσι, μάς ήθε με άκολακευτική πρόσκλησι απ' τή Νέα Υόρκη, γιά νά δώσουμε κι' εκεί μερικές παραστάσεις.

Αναχωρήσαμε γιά τή Νέα Υόρκη, γεμάτες από υπερηφάνεια κι' από λαμπρές έλπίδες γιά τήν έπιτυχία μας. Άλλά... κατά τήν ώρισμένη θραδυά τής πρώτης μας εμφάνισιας, δέν μπόρεσαμε νά παίξουμε καθόλου: Ό ίμπρεσαριός κι' όσοι απ' τούς γονείς μας είχαν συνδέσει τά παιδιά τους, συνελήφθησαν απ' τήν άστυνομία και κλείστηκαν στα κρατητήρια!

Γιατί... Άπλούστατα, μιά μεγαλόσχημη εταιρία «Διά τήν προστασίαν τής παιδικής ηλικίας», είχε καταγγείλει τόν ίμπρεσαριό και τούς γονείς μας, ότι δήθεν μάς εκμεταλλεόντουσαν — έμάς τούς μικροσκοπικούς ήθοποιούς — δίχως νά λαμβάνουν όπ' όψιν τους τήν τρυφερή μας παιδική ηλικία!

Τί θραδυά ήταν εκείνη, Θεέ μου! Έγώ, προσωπικώς, ήμουν... ένθουσιασμένη, γιατί μου άρεσαν ή περιπέτειες, και μάλιστα όταν ξεποϋσαν εις θάρος... άλλων! Ό ίμπρεσαριός μάς, όμως, δυσανεστήθηκε φυσικά, γιαντί ύποχρεώθηκε απ' τό δικαστήριο νά πληρώση ένα γενναίο πρόστιμο!

Όσο γιά τούς γονείς μας, γιά πρώτη φορά, κρίθηκαν έπεικώς κι' άθωώθηκαν...

Έτσι, γυρίσαμε τήν επόμενη «άναυλα» στη Φιλαδέλφεια, χωρίς νά μάς έπιτραπή πειά νά παίξουμε.

Μερικά χρόνια κατόπιν κύλισαν ήσυχα γιά μένα. Ήμουν άφαιωμένη στο τραγούδι μου και στους χορούς μου, χωρίς τίποτα τό άξιοσημείωτο νά μου συμβή. Όταν όμως ήμουν δεκατεσσάρων ετών πειά, μου έτυχε νά συναντηθώ με τόν περίφημο Νεϋορκέζο ίμπρεσαριό Νέδ Βαίημπουργ, δίχως καθόλου νά τό έπιζητήσω.

Δηλαδή, ή αδελφή μου Μπλόσσαμ με πήρε μιά ήμερα μαζί της στη Νέα Υόρκη, όπου είχε προσληφθή στο θίασο του Βαίημπουργ. Μετά τή θραδυή παράστασι, με παρουσίασε στον ίμπρεσαριό της αυτόν, λέγοντάς του ότι είχα ένα σπουδαίο χορευτικό και ωδικό τάλαντο.

Ό Βαίημπουργ, ό όποιος μου φαίνονταν σαν ήμίθεος, με κάλεσε σούδα νά χορέψω και νά τραγουδήσω μπροστά του. Έτρεμα κυριολεκτικώς, γιατί καταλάβαινα ότι από τή δοκιμή αυτή θα έκρινετο ή μέλλουσα καλλιτεχνική σταδιοδρομία μου.

Άλλά έκανα κουράγιο άφάνταστο και τά κατάφερα μιά χαρά. Ό Βαίημπουργ ευχαριστήθηκε απ' τή δοκιμή και με κατέταξε άμέσως στο μπαλλέτο ως «κορίτσι» του θεάτρου!

Τό επόμενο έτος, εμφανίστηκε — ως κορίτσι πάλι — στην περίφημη επιθεώρησι «Τό πλοίο τής νύχτας». Αυτό ήταν σαν προέλασι, γιατί μονάχα ή πιο έκλεκτές κορίσσες άποφασίστηκε νά λάθουν μέρος στην επιθεώρησι εκείνη.

Έτσι, ήμουν γεμάτη από υπερηφάνεια, κι' έπλεα σέ μεγάλη εϋτυχίας άπάνω στη σκηνή. Έξω απ' τή σκηνή όμως, στο καμαρίνι μου, τραβοϋσα μαρτύρια απ' τίς άλλες συνάδελφους μου, γιατί με πείραζαν, με κοροΐδευαν και μ' έλεγαν «μικρό χαμίνι», έξ αίτίας τής νεαρής μου ηλικίας: Ήμουν μονάχα δεκάξι χρόνων, θλέπετε!

Σιγά-σιγά όμως, έπεβλήθηκα στην εκτίμησί τους, γιατί άρχισα κι' εγώ νά ντύνομαι σαν μεγάλη και νά παίρνω σπουδαιοφανές ύφος. Συγχρόνως εξακολουθοϋσα τίς σπουδές μου στο χορό και στο τραγούδι, με άκούραστη έπιμονή.

Έτσι, σιγά-σιγά, άρχισα νά γίνωμαι γνωστή σ' ευρύτερο καλλιτεχνικό κύκλο. Δυο-τρεις φορές με κάλεσαν νά άναπληρώσω πρωταγωνίστριες, φημισμένες ήδη. Άλλά και ή κανονικότης του κορμιού μου, είχε ποοκαλέσει έπίσης τήν προσοχή μεγάλων οίκων μόδας, κι' έτσι χρησιμοποιήθηκε αρκετές φορές ως «μάννεκν» με άδρότατη άμοιθή.

Επιτέλους, με τήν έπιμονή μου και με τήν όπομονή μου, κατώρθωσα νά προκαλέσω τήν προσοχή και τών κινηματογραφικών κύκλων, στο άτομό μου. Ναι, ποτέ μου, δέν θα ξεχάσω τό πρώτο μου «ντεμποϋτο» στον κινηματογράφο!

Άκριβώς τότε, είχε άρχίσει νά κυριαρχή στο Χόλλυγουντ ό κινηματογράφος «παρλάν», κι' έτσι ή άρτίστες πού είχαν και τό χάρισμα τής φωνής, γινόντουσαν ήμερα με τήν ήμερα περιζήτητες. Ό έκλεκτός ήθοποιός Ριχάρδος Ντιξ έρισκό-

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Έντελέστατα, Σας βεβαιώνω ότι στην αρχή ά-

νησούησα κάπως, γιατί δεν σάς είχα αναγνωρίσει.
— Αλήθεια;
— Ναί. Πού διάβολο μπορούσα να φανταστώ ότι ξέρετε ν' αλλάζετε το πρόσωπό σας σαν τόν καλύτερο ήθοιο;
— Κάνετε, τι συμφωνήσαμε;
— Ακριδέστατα.
— Πώς φάνηκε στους υπηρέτες σας το παραμύθι μου;
— Τό έχασαν μία χαρά.
— Ωραία.
— Μου φάνηκε μάλιστα παράδοξη ή ευκολία με την οποία πίστεψαν σε όλα τους είπα, είπε ο Λεόν ντε Σιμέζ.
— Ο Βλαίρω χαμογέλασε καταχθόνια και του άπάντησε: «Αγαπητέ μου βαρώνε, έτσι είναι οι άνθρωποι. Πιστεύουν ευκολότερα στο κακό παρά στο καλό.
Και, συνεχίζοντας, επρόσθεσε:
— Οι υπηρέτες σας έγιναν πειά βοηθοί μας κι' έτσι δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε απ' αυτή τη μεριά. Γι' αυτό θα έπωφεληθώ από την πρώτη αυτή επιτυχία για να σας παρουσιάσω τη σημειώσι των εξόδων για την οποία σάς μίλησα.

Και ο Βλαίρω, βγάζοντας από την τσέπη του ένα λογαριασμό, τόν έδωσε στον βαρώνε. Εκείνος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα μορφασμό δυσαρεσκείας και καταπλήξεως όταν τόν βλέμμα του έπεσε στην άθροισι.
Τρακόσιες χιλιάδες φράγκα! Αυτό ήταν τόν σύνολο των φανταστικών εξόδων που τού παρουσίαζε ο Βλαίρω.
Ο παμπόνηρος εκείνος κακούργος, χαμογελώντας πάντοτε, κύτταξε τόν πελάτη του και μελετούσε, μία - μία, στο πρόσωπό του όλες τις έντυπώσεις του.
— Λοιπόν, κύριε βαρώνε, είπε τέλος, μήπως σάς φαίνεται τόν ποσόν μεγάλο;
— Πραγματικά δεν πίστευα...
— Αί! Αί! κύριε βαρώνε, τόν διέκοψε ο Βλαίρω, κάθε πράγμα σ' αυτόν τόν κόσμο πληρώνεται αναλόγως προς τήν αξία του. Δεν πρόκειται για κανένα εμπόρευμα που έχει ώρισμένη τιμή, ούτε για χρηματιστηριακή υπόθεσι...
Αλλά δεν πρόκειται να συζητήσουμε τώρα για τόν ποσόν, δεν ε'ί' έτσι; Αυτό, τουλάχιστον εγώ, δεν συνηθίζω να τόν κάνω ποτέ... Λέω μόνο: Όριστε... Τόσα είνε!... Κι' από τόν πελάτη μου εξαρτάται αν θα δεχθώ ή όχι. Λοιπόν, κύριε βαρώνε, δέχεσθε ή όχι;
— Δέχομαι, κύριε Βλαίρω...
— Κάνετε καλά. Και πρέπει να είσαστε ευχαριστημένος γιατί φάνηκα πολύ συγκαταβατικός.

Ο βαρώνος έκανε πάλι ένα μορφασμό, τόν όποιον είδε ο Βλαίρω. Μά εκείνος, χωρίς να δείξει ότι προσεδλήθη καθόλου απ' αυτόν, εξακολούθησε:

— Θα προσέξατε, κύριε βαρώνε, ότι στόν λογαριασμό αυτόν δεν γίνεται καθόλου λόγος για τόν ποσόν τόν όποιο θα πληρώνετε όσο ή νύφη σας θα βρίσκεται υπό τήν προστασία μας και τή φύλαξί μας. Αυτό θα στοιχίση εικοσιπέντε χιλιάδες φράγκα τόν χρόνο. Δεν είνε βέβαια πολλά, γιατί κοντά στην τρελή ή μνήμη πάντοτε μία γυναίκα που δεν θα τή αφήνι ούτε τή νύχτα, ούτε τήν ημέρα. Εκτός αυτής, θα υπάρχει επίσης κοντά της κι' ένας άφωσιωμένος μας φύλακας, πραγματικός κέρβερος, έτοιμος πάντα να γαυγίση και να δαγκώση. Ο φύλακας αυτός έφυγε κιόλας σήμερα για τόν προορισμό του. Όπως βλέπετε δεν έχασα ούτε στιγμή και σε λίγες ημέρες ή φυλακή της τρελής μας θα είνε έντελως έτοιμη.

Μεθαύριο, ο δόκτωρ Σαρρονώ, δηλαδή ο υποφαινόμενος, θα ξανάρθη εδώ για να τήν παραλάβη. Αντί όμως να τήν πάη στο Ώτείν, θα τήν οδηγήση στο σπίτι ενός πιστού

συντρόφου του, ο όποιος κάθεται σ' ένα μικρό χωριό, εικοσιπέντε λεύγες μακριά από δώ, στο δρόμο τού Σ'τρασβούργου. Εκεί θα μείνη ή τρελή μία - δυο μέρες για να ξεκουραστή λίγο, κι' έπειτα θα κάνει κι' άλλους σταθμούς ως δτου να φτάση στο μέρος, όπου θα τήν κρατήσουμε όριστικά.

— Αν τόν παιδί της γεννηθώ νεκρό, τόν ρίχνουμε σε καμινά τρύπα κι' έτσι όλα τελειώνουν. — Αν ζήση, πάλι, θα δούμε... Έσείς θ' αποφασίσετε για τήν τύχη του...

— Αί! έχω και κάτι άλλο να σας πώ... Προσπαθήστε να μείνουν οι υπηρέτες εδώ ως δτου να φύγη ή κυρία σας. Κατόπιν δεν θα έχετε πειά να φροντίσετε για τίποτε... Μπορείτε τότε, αν θέλετε, να κλείσετε τις πόρτες της βίλλας και να ξαναγυρίσετε στο Παρίσι, όπου βέβαια σάς περιμένουν μ' ανυπομονησία οι φίλοι σας και προπάντων ή φίλος σας.

Ο βαρώνος ντε Σιμέζ κοκκίνησε και δάγκωσε τή χειλή του.

— Ξεχάσατε τόν λογαριασμό σας, κύριε Βλαίρω, είπε. — Κρατήστε τον... «Η, καλύτερα, επειδή ξέρετε πειά τι γράφει, καταστρέψτε τον...

— Έχετε δίκιο, άπάντησε ο βαρώνος. — Και πέταξε τόν χαρτί με τόν λογαριασμό στις φλόγες τού τζακιού.

— Περίφημα! είπε ο Βλαίρω.

— Πότε θέλετε να σάς μετρήσω τόν ποσόν;

— «Ω! δεν είμαι και τόσο βιαστικός. Θα σάς ξαναδώ και πάλι. Έπειτα, με τήν προκαταβολή που μου δώσατε θα γίνουν ή προκαταρκτικές εργασίες.

— Για τις εικοσιπέντε χιλιάδες φράγκα που θα σάς πληρώσω κάθε χρόνο, θέλετε να σας κάνω έγγραφο;

— Τί λέτε, κύριε βαρώνε; είπε ο Βλαίρω. Τά έγγραφα είνε περιττά κι' επικίνδυνα. Πιθανόν να πεθάνω αύριο. Δεν πρέπει λοιπόν να βρεθώ στο σπίτι μου ούτε ένα έγγραφο που μπορεί να έκθέση όποιονδήποτε... Προσχή! Προσχή!

Εξ άλλου, κύριε βαρώνε, επρόσθεσε ο κακούργος με τόν σατανικό χαμόγελό του, και αν ακόμα τόν θέλατε, δεν θα μπορούσατε να μην κρατήσετε τις υποσχέσεις σας.

Ο Σιμέζ αισθάνθηκε τόν χτύπημα. Χωρίς περιστροφές πειά, ο Βλαίρω τού έλεγε: «Σας κρατάω! Είστε υπό τήν εξουσία μου!»

Ο Βλαίρω σηκώθηκε και, παίρνοντας ύφος σοβαρό, είπε:

— Και τώρα εγώ φεύγω. Θα μου κάνετε μόνο τή χάρη να με συνοδεύσετε ως τόν άμαξι μου με τόν σεβασμό που όφειλεται σ' έναν διακεκριμένο έπιστήμονα.

Κατά τις τρεις μετά τόν μεσημέρι, έφτασε στη βίλλα τού Πόρτ-Μαρλνύ ή δίδην νοσοκόμος για τήν οποία είχε κάνει λόγο ο Βλαίρω. Φαινόταν τριάντα χρονών περίπου, ήταν ντυμένη απλά και είχε τόν ύφος που ταιρίαζε σε μία νοσοκόμο. Ο Βλαίρω, βλέπετε, ήξερε να διαλέγη τούς συνεισχύους του, άντρες ή γυναίκες, και ποτέ δεν χρησιμοποιούσε κανένα πριν τόν δοκιμάση.

Η άδελφή Βιρέτα — κι' αυτό τόν όνομα παρουσιάστηκε αφού είδε τόν βαρώνο ντε Σιμέζ, πήρε κοντά στη δυστυχημένη τρελή μαρκησία τή θέσι της Άγγλιδος καμαριέρας της.

— Είσιαι πειά έντελως έλευθερη, είπε ο βαρώνος στην τελευταία. Έπειδή όμως συμφώνησα και με τούς άλλους να μείνουν ως δτου να έρθη ο γιατρός να παραλάβη τήν κυρία σας, θα μου κάνετε τή χάρη να μείνετε και σεις.

— Πολύ ευχαρίστητα, άπάντησε ή Άγγλιδα.

Τό βράδυ, κατά διαταγήν τού βαρώνου, έτοιμάστηκαν τά πράγματα και τά ρούχα της μαρκησίας και κλείστηκαν μέσα σε ταξιδιωτικές βαλίτσες.

Τήν επομένη, ο βαρώνος παραχώρησε έλευθερία για δλη τήν ημέρα στούς υπηρέτες του κι' έκειλοι, έπωφελευμένοι της ευκαιρίας, έφυγαν όλοι μαζί για τόν Σαιν Ζερμαίν, χωρίς να υποπτευθούν ότι ο βαρώνος τόν έκανε αυτό

για ν' απαλλαγί από τήν παρουσία τους.

Ηθελε, βλέπετε, κι' ο βαρώνος να έτοιμαστή για τήν αναχώρησή του, κι' αυτό, μά τήν αλήθεια, δεν ήταν καθόλου εύκολο, γιατί δεν μεταφέρονται τά χρήματα, και μάλιστα τόσα εκατομμύρια, όπως και τ' άλλα πράγματα τού σπιτιού.

Έτσι ο Λεόν ντε Σιμέζ πέρασε τήν ημέρα του ως τόν βράδυ, κλείνοντας μέσα σε στερεώτατα κιβώτια τόν χρυσάφι, τά χαρτονομίσματα και τις άλλες μετοχές και αξίες — και, χωρίς καμιά συστολή ή τυψι συνειδήσεως, πήρε και τά κοσμήματα που ο άδελφός του είχε χάρισει στη δυστυχισμένη Λουκία.

Τέλος, τήν άλλη μέρα, έφτασε ή στιγμή που με τόση ανυπομονησία περίμενε ο βαρώνος.

Όπως και πρό δυο ημερών, έν' άμαξι στάθηκε μπρός στην καγκελλοπορτα της βίλλας. Δεν ήταν όμως πειά τόν άμαξι τού δόκτορος, αλλά ένα ταξιδιωτικό άμαξι, στερεό συγγράνως κι' έλαφρό, με δυο άλογα αντί ενός. Μόνο ο άμαξάς ήταν ο ίδιος.

Οι υπηρέτες έτρεξαν να υποδεχτούν τόν δόκτωρ Σαρρονώ και τόν συνάδελυσαν ως τήν εσωτερική πόρτα της βίλλας, όπου τόν περίμενε ο βαρώνος ντε Σιμέζ.

— Κύριε δόκτωρ, τού είπε ο βαρώνος, όλα είνε έτοιμα. Η άσθενής μας έφαγε πρό μιας ώρας με άρεσι και φόρεσε ζεστά ρούχα.

— Ωραία! Ωραία! άπάντησε ο δόκτωρ Σαρρονώ ή μάλλον ο Βλαίρω.

Ο βαρώνος διάταξε να μεταφέρουν στο άμαξι τις αποσκευές της νύφης του και σε λίγο φάνηκε κι' ή ίδια, υποθαυασταμένη από τή Βιρέτα, ή όποια θα έκτελούσε τώρα κοντά της καθήκοντα καμαριέρας, φύλακος, ίσως δέ κι αιματιστή.

Η δυστυχισμένη τρελή πέρασε μπρός στον βαρώνο, τόν δόκτωρ και τούς υπηρέτες, χωρίς να τούς αναγνωρίση. Τούς χαϊρέτησε όμως με μία έλαφριά κίνησι τού κεφαλιού και χαμογέλασε.

Στό χαμόγελό της όμως αυτό τόν ύπνεχ τόν όδυνή κι' ή φυσιογνωμία της, εκείνη τή στιγμή, φάνερανε τόση αγωνία, ώστε ο βαρώνος, οι υπηρέτες κι' αυτός ακόμα ο Βλαίρω ταράχτηκαν βαθειά.

Η μαρκησία Λουκία ντε Σαμαράν πέρασε και οι άλλοι τήν ακόλουθησαν. Άλλα

δταν ένοιωσε τόν ψυχρό αέρα τού υπαίθρου στο πρόσωπό της, όταν είδε τή χλωμή αντανάκλασι τού ήλιου που βασιλευσε, τραθήχτηκε πίσω με τρόμο.

Ο φόβος της όμως αυτός βάστηξε πολύ λίγο... Η Βιρέτα, κρατώντας τήν απ' τόν μπράτσο, τήν ώδηγήσε ως τόν άμαξι, όπου μπήκε και κάθισε μηχανικά, χωρίς να τή βεηθήση κανείς.

Η Βιρέτα κάθισε πλάι της, ο Βλαίρω απέναντί της και, μόλις τόν άμαξι ξεκίνησε, έστειλε να κατεβάση τις κουρτίνες των παραθυριών του.

Δυό ώρες μετά τήν άπαγογή της μαρκησίας ντε Σαμαράν, ή έξοχική βίλλα κλείστηκε κι' εγκαταλείφθηκε. Πρώτοι έφυγαν οι υπηρέτες και τελευταίος ο βαρώνος με τόν άμαξι τού.

Ο τελευταίος είχε ζέψει τά καλύτερα άλογα του στο άμαξι, με τά όποια ο Λεόν ντε Σιμέζ μετέφερε τά εκατομμύρια τού άδελφού του.

Τήν άλλη μέρα όλες ή γυναίκες τού γειτονικού χωριού έλεγαν ή μία στην άλλη:

— Τάμαθες; Τό σπίτι της τρελής έκλεισε... «Όλοι φύγανε...

— Ένας μεγάλος γιατρός από τόν Παρίσι ήρθε και τήν πήρε. Άλλα, καθώς φαίνεται, δεν θά τήν κλείσουν στη Σαλπετρίερ, γιατί έστειλε και τή ζήτησε ένας πολύ πλούσιος θεός της από τήν Άγγλία.

— Ο βαρώνος γέρθηκε στην κυρία με μεγάλη ευγένεια.

νεια. Τί λαμπρός νέος, αλήθεια, και πόσο άγαπούσε τόν άδελφό του! Οι υπηρέτες λένε ότι έκλαιγε άπαρηγόρητα έπί πολλές ημέρες...

— Πώς γελιέται όμως κανείς!... Έγώ θάβαζα τόν χέρι μου στη φωτιά ότι ή τρελή ήταν πραγματική γυναίκα τού άδελφού τού βαρώνου...

— Σου ήταν μι' αδιάντροπη, καθώς φαίνεται...

Αυτά σκεφτόντουσαν κι' έλεγαν στο χωριό για τή δυστυχισμένη Λουκία, ή όποια έπί μερικές ημέρες ήταν τόν γενικό θέμα των συζητήσεων.

Όστόσο, όλα περνούνε και ξεχνιούνται.

Κι' έπειτ' από τρεις εβδομάδες ούτε θυμόντουσαν καν τή Λουκία, μαρκησία ντε Σαμαράν.

ΙΓ'

ΠΩΣ Η ΚΛΗΜΕΝΤΙΝΗ ΝΤΕ ΒΩΚΟΥΡ ΕΓΙΝΕ ΒΑΡΩΝΗ ΝΤΕ ΣΙΜΕΖ

Μετά τά γεγονότα που διηγηθήκαμε, ο βαρώνος Λεόν ντε Σιμέζ αγόρασε ένα μέγαρο στα Ήλύσια Πεδία και τόν διακόσμησε λαμπρότατα. Όστόσο, στην αρχή δεν θέλησε να κάνει επιδείξεις. Περιωρίστηκε σε τρεις υπηρέτες και στ' άμαξι και στ' άλογα τού άδελφού του.

Δεχόταν πολύ σπάνια μερικούς φίλους της έκλογής του. Πενθούσε τόν άδελφό του και φαινόταν ότι είχε πληγή κατάκαρδα για τόν θάνατό του.

Έτσι έρριχνε στάχτη στα μάτια τού κόσμου και κανένας δεν μπόρουσε να τόν κατηγορήση για τίποτε. Ακολουθούσε ως προς αυτό τις συμβουλές τού Βλαίρω, ο όποιος τού είχε πη:

— Στην αρχή, κύριε βαρώνε, ήσυχία όσο τόν δυνατόν, γιατί όλοι θα έχουν τά βλέμματα τους γυρισμένα σε σάς. Χρειάζεται λοιπόν προσοχή και εφρόνησι.

«Όσο κι' αν βιαζόταν να χρησιμοποιήση όπως ήθελε τήν περιουσία τού άδελφού του που τόσο άτιμα τήν είχε σφετερισθί, ο βαρώνος χαλινάγωνόσε τήν όρμη των παθών του. Έπρεπε να εξατατίση τόν κόσμο και τόν κατήνθρωσε. Δεν προχωρούσε ούτε βήμα αν δεν βεβαιωνόταν ότι πατούσε σε στερεό έδαφος.

Έτσι οι παλιοί φίλοι των όργίων του, νομίζοντας ότι είχε διαρραγή, τόν εγκατέλειψαν, ενώ συγχρόνως, απέναντίς, άποκτούσε τή συμπόσια πολλών άμιών ανθρώπων και γινόταν δεκτός στα άριστοκρατικώτερα σαλόνια. Πολλές μάλιστα από τις καλύτερες και πλουσιότερες οικογένειες τού Παρισιού θα τόν ήδελαν για γαμπρό τους.

Μία μέρα μάλιστα, ή δούκισσα ντε Κορζιρόν, μία ήλικιωμένη άριστοκράτισ, στη όποια τόν σαλόνι είχε μνη τελευταία, τόν πήρε ιδιαίτέρως και τού είπε:

— Κύριε βαρώνε, δεν σκεφθήκατε ακόμα να παντρευτήτε;... Μη γελάτε. Σας μιλώ σοβαρά, πολύ σοβαρά...

— Αφού ε'ί' έτσι, άς μιλήσουμε σοβαρά, κυρία δούκισσα... Βέβαια σκεφθήκα να παντρευτώ... Άλλά για να γίνει αυτό, πρέπει να βρω μία νέα που να μου άρέση και ν' άόσω κι' εγώ σ' αυτήν.

— Και νομίζετε ότι είνε δύσκολο αυτό;

— Όχι βέβαια, αλλά ως τώρα δεν έγινε...

— Ξέρετε τή δεσποινίδα Κλημεντίνη ντε Βωκούρ;

— Είχα τήν τιμή να χορέψω δυο φορές μαζί της στο μέγαρό σας, κυρία δούκισσα.

— Πώς σάς φαίνεται; Σας άρεσε;

— Η δεσποινίς ντε Βωκούρ είνε πραγματικά γοητευτική.

Παύλος και Λουκία ντε Σαμαράν.

— Λοιπόν, θέλετε να την παντρευτείτε;...
— Συγγνώμην, κύρια δούκισσα, μά...
— Τι;
— Πιστεύετε ότι και η δεσποινίς Βακούρ...
— "Αν σ' ας θέλη;... Τό πιστεύω... "Ακούστε: "Η Κλημεντίνη ντε Βακούρ είχε ορφανή, χωρίς οικογένεια, όπως και σεις, και η περιουσία της είχε ίση σχεδόν με τη δική σας... Είπε νέα, όμορφη, γλυκιά, ευγενής, χωρίς κανένα ελάττωμα... "Ο κηδεμών της, ο οποίος είχε πολύ γέρος, βιάζεται να την παντρεύει, γιατί το μέλλον της τον ανησυχεί.
— Δεν λέω όχι, κυρία δούκισσα, απάντησε ο βαρώνος χαμογελώντας, αλλά δεν ξέρω αν η δεσποινίς ντε Βακούρ συμπεριφέρεται την καλή ιδέα που έχετε σεις για μένα.
— Αυτό θα το δούμε... Πάντως, πείτε μου τώρα: θέλετε να φροντίσω για το γάμο σας ή όχι;...
— Στ' αλήθεια, κυρία δούκισσα, δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω για τη μεγάλη σας αυτή καλωσύνη;
— Την αξίζετε, βαρώνε... Λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι;
— Μάλιστα, κυρία δούκισσα.
— Αύριο κιόλας θα πάω να βρω την Κλημεντίνη και των κηδεμόνων της.

Και πραγματικά, η δούκισσα ντε Κορζιρόν κανόνισε τόσο γρήγορα την υπόθεσι, ώστε, έπειτα από έξη βδομάδες, η Κλημεντίνη ντε Βακούρ γινόταν βαρόνη ντε Σιμέζ.

Στην αρχή ο βαρώνος, που διατηρούσε ακόμα το προσωπείο, φαινόταν υπόδειγμα συζύγου και η Κλημεντίνη, νομίζοντας ότι τα πράγματα θα εξακολουθούσαν έτσι, έβλεπε το μέλλον με τα λαμπρότερα χρώματα. Αγαπούσε τον σύζυγό της και άγνοούσε ότι ο βαρώνος, άνθρωπος διεφθαρμένος και χωρίς καμιά ήθικη, δεν αγαπούσε τίποτε άλλο από τον έαυτό του και τις ήδονες.

"Όλα πηγαιναν καλά ως την εποχή που η βαρόνη γέννησε το πρώτο της παιδί, τον Ραούλ, έννη μήνες μετά το γάμο της.

Τότε, ξαφνικά, μία μεταβολή ριζική γίνθηκε στον σύζυγό της. Αντί η γέννησις του παιδιού του να του επιβάλει καινούργια καθήκοντα, φάνηκε απεναντίας σαν να τον απελευθέρωνε κι' απ' όλα τάλλα. Δεν ενδιαφερόταν πια για τα προσηήματα. Τα πάθη είχαν ξεχειλίσει μέσα του και το ήφαίστειο μούγκριζε υπόκοφα στα σωθικά του, προαναγγέλλοντας έκρηξη βίαιη και τρομερή.

— Δεν έχετε πια να φοβηθείτε τίποτε, του είχε πη ο Βλαράφ. "Έχετε τώρα μεγάλες σχέσεις και κανένας δεν θα τολμήσει να σας κακολογήσει. "Όλα σ' ας επιτρέπονται πια. "Η περιουσία της συζύγου σας θα εμποδίσει τους περιέργους να πολυεξετάζουν την προέλευσι της δικής σας. Είστε πλούσιος... Ζήστε λοιπόν σαν πλούσιος και χαρήτε τη ζωή... "Η σύζυγός σας θα σας χρησιμεύει ως ασιδιά...

"Ο βαρώνος είχε απαλλαγεί πια από τον χαλινό. Ρίχτηκε λοιπόν ασυγκράτητος στις ήδονες, σκορπίζοντας τις χιλιάδες δεξιά κι' αριστερά.

Δέκα υπηρέτες υπάκουαν στις διαταγές του. Στους σταύλους του διατηρούσε δεκαπέντε άλογα και στα αυλίσιατά του βρίσκόντουσαν κάθε είδους αμάξια. Παντού γι' αυτόν γινόταν λόγος και οι «λεοντιδείς» της αριστοκρατίας και οι μεγάλοι τραπεζίτες δεν έπιαναν μπροστά του χαρτί ο σί α.

Είχε ένα σωρό έρωμένες, τις οποίες γέμιζε χρυσάφι και δαμανικά, πληρώνοντας άκριθα τα χάδια τους. Στην

Ζελιμά.

αρχή, διατηρώντας ακόμα μερικά απομεινάρια ντροπής, απόφευγε να παρουσιάζεται δημοσία μ' αυτές τις γυναίκες. Μά στο τέλος το έκανε κι' αυτό, ριχνοντας έτσι στον άνεμο και το τελευταίο ίχνος της αξιοπρέπειας του.

Από τότε τον έβλεπαν δημοσία στο δάσος της Βουλώνης, στί, κούρσες, στα θέατρα, παντού τέλος, με γυναίκες των οποίων τα αυθάδη και προκλητικά βλέμματα φάνεσαν να τον ποινούν τους.

Και διασκέδαζε ο άθλιος, χωρίς να βλέπει με πόση αποστροφή απομακρυνόντουσαν απ' αυτόν οι άνθρωποι που του έσφιγγαν άλλοτε το χέρι.

Με μεγάλο θόρυβο περνούσε με τις φίλες του μπρος απ' το ίδιο το μέγαρό του, προσβάλλοντας έτσι κι' εξευθίζοντας την σύζυγό του.

"Εγκαταλελειμμένη, υποφέροντας τρομερά και αποφεύγοντας τα βλέμματα των υπηρέτων της, οι όποιες τη συνοπούσαν, η βαρόνη ζούσε αποτραβηγμένη στα δωμάτια της, όπου έχυνε δάκρυα πικρά.

"Ένα χρόνο μετά τον Ραούλ, γεννήθηκε η "Εριέττα. Η δυστυχισμένη Κλημεντίνη, πέφτοντας από το ύψος στο οποίο την είχαν ανεβάσει τα πρώτα της δεινά, μην μπορώντας πια να έχει από τον σύζυγό της καμιά επίδα, συγκέντρωσε όλη της την άγνη σκέψη στα δυο παιδιά της, που ήταν τότε η μόνη της παρηγοριά.

ΙΔ'

ΚΑΡΟΛΟΣ ΣΕΒΡΥ ΚΑΙ ΖΕΛΙΜΑ

Το ναυάγιο του «Τολμυ-ροού» έγινε γνωστό στη Βαταθία ένα μήνα περίπου μετά την καταστροφή.

— Το πλοίο βυθίστηκε, έλεγαν, και απ' όλο το πληρώμα μονάχα δυο ναύτες σώθηκαν.

"Ο Κάρολος Σεβρύ, συναισθημένος από τη θλίψη του γιατί λάτρευε τον μαρκήσιο ντε Σαμαράν, ο οποίος ήταν φίλος του και προστάτης του συγγράμματος, έγραψε άμέσως στο βαρόνο ντε Σιμέζ, ρωτώντας τον αν ήταν αλήθεια η τρομερή είδησις και αν πραγματικά ο μαρκήσιος είχε πνιγεί. "Επίσης κι' η Ζελιμά έκλεισε μέσα στην έπιστολή του συζύγου της ένα γράμμα για τη Λουκία, γεμάτο συγκίνησι και γρυφερότητα.

"Ο Κάρολος Σεβρύ δεν άργησε να λάβει από τον Παρίσι την απάντησι του βαρόνου που του έβγαλε με θλίψη τον πνιγμό του αδελφού του.

"Ο Κάρολος Σεβρύ το ήξερε κιόλας αυτό από τις έφημερίδες που είχαν φτάσει εν τω μεταξύ από τη Γαλλία. Μα τον εάφνιασε πολύ το ότι ο βαρώνος ντε Σιμέζ δεν έκανε καθόλου λόγο στην έπιστολή του για τη μαρκησία Λουκία.

Σκέφτηκε όμως και είπε μέσα του:

«"Ισως δεν μου αναφέρει τίποτε για τη νύφη του, γιατί η Λουκία θα απάντησε η ίδια στην έπιστολή της Ζελιμά».

"Ετσι περίμεναν με μεγάλη ανησυχία την απάντησι της μαρκησίας. Μά εκείνη δεν έφτανε.

"Αφού πέρασαν δυο μήνες, ο Κάρολος Σεβρύ που βαρύνθηκε πια να περιμένει, έγραψε πάλι στον βαρόνο.

Μά αυτή τη φορά, δεν έλαβε καμιά απάντησι.

"Εγραψε και δεύτερη έπιστολή, έπειτα και τρίτη.

"Αλλά τίποτε πάλι.

— Τι σημαίνει τόχα αυτό; αναρωτιόταν μ' ανησυχία ο Κάρολος Σεβρύ. Δεν καταλαβαίνω τίποτε...

— Θα συνέβη κανένα δυστύχημα στην άγαπημένη μου Λουκία... "Ισως να πέθανε κι' αυτή! Έλεγε η Ζελιμά κλαίγοντας.

— "Αν γινόταν αυτό, της απαντούσε ο Κάρολος προσπαθώντας να την καθησυχάσει, ο βαρώνος ντε Σιμέζ θα μάς πληροφορούσε... Θα έσπευε ν' απαντήσει στις έπιστολές μας...

"Αλλά κι' ο ίδιος δεν ήξερε τί να υποθέσει. "Ισως, έλεγε μέσα του, επειδή είμαστε μικροί άνθρωποι, δεν καταδέχονται να μάς γράψουν... Και όμως ο μαρκήσιος, φύγοντας, μ' έκανε εδώ πληρεξούσιό του και βρίσκονται στα χέρια μου τεράστια συμφέροντα της συζύγου του.

"Ο βαρώνος ντε Σιμέζ δεν το ήξερε αυτό. "Αγνοούσε εντελώς ότι η νύφη του είχε ακόμα και πολλά άλλα εκατομύρια στη Βαταθία που συμμετείχαν στις έπικερδέστες έπιχειρήσεις του οίκου Βιλλιέρ. "Ο μαρκήσιος, επειδή έπρόκειτο να ξαναγυρίσει στη Γαλλία, θεώρησε περιττό να του γράψει σχετικώς κι' ο Κάρολος Σεβρύ στις έπιστολές του δεν του ανέφερε τίποτε, μη θέλοντας να μιλήσει για υλικά συμφέροντα σ' ένα τόσο μεγάλο πένθος.

— "Ωστόσο, μονολογούσε ο Κάρολος Σεβρύ, η μαρκησία αγαπούσε πολύ τη Λουκία και δεν εινε δυνατόν να την έξασε τόσο γρήγορα. Μά την αλήθεια, υπάρχει στην ύποθεσι αυτή κάτι που δεν μπορώ να το μαντέψω!

Μπορούσε να γράψει στη Γαλλία προς τον ανταποκριτή του οίκου Βιλλιέρ για να ζητήσει πληροφορίες, μά δεν το έκανε.

«"Αργότερα θα δούμε», έλεγε μέσα του.

"Εκείνη την εποχή, οι μέτοχοι του οίκου Βιλλιέρ, βλέποντας ότι η έργασίσι τους μεγάλωναν διαρκώς, ίδρυσαν υποκατάστημα στην Καλκούτα κι' έπρότειναν στον Κάρολο Σεβρύ ν' αναλάβει τη διεύθυνσί του.

"Εκείνος δέχτηκε ευχαρίστως κι' επί τριάμισι χρόνια διέθυνε το υποκατάστημα με τόσο φρόνησι κι' ένεργητικότη, ώστε απέκτησε κι' αυτή την ίδια φήμη που είχε το κεντρικό κατάστημα της Βαταθίας. "Όλοι οι μέτοχοι έβλεπαν με μεγάλη ευχαρίστησι τας προόδους του υποκαταστήματος και συνέχισαν ο ένας τον άλλο γιατί είχαν διαλέξει τον Κάρολο Σεβρύ ως διεθυντή.

Γι' αυτό ξαφνιάστηκαν και λυπήθηκαν πολύ την ήμέρα που εκείνος τους δήλωσε ότι σκόπευε να παραιτηθεί και ζήτησε αντικαταστάτη.

Με την έργασία του ήταν κάτοχος περιουσίας δυο εκατομμυρίων φράγκων.

— Μά τα χρήματα αυτά, είχε πη στη Ζελιμά, θα μπορούσαμε να ζήσουμε με όλη μας την άνεσι σ' οποιοδήποτε μέρος του κόσμου. Θα πάμε λοιπόν στη Γαλλία.

— Να, Κάρολε, ναί... Πολλές φορές ταξιδεύω με τη σκέψι μου στη Γαλλία που τότε μου δεν την γνώρισα...

— Κι' εγώ, Ζελιμά... Σκέφτομαι την μαρκησία και το παιδί που έφερε στον κόσμο... "Ετσι, Ζελιμά μου, θα ξαναίδης την αγαπημένη σου Λουκία.

"Ο αντικαταστάτης έφτασε σε λίγον καιρό και ανέλαβε τη διεύθυνσι του υποκαταστήματος. "Ετσι, ο Κάρολος κι' η Λουκία, έλευθεροι πια, περίμεναν το πρώτο πλοίο για να φύγουν.

"Ως πληρεξούσιος του μαρκησιού ντε Σαμαράν, ο Κάρολος Σεβρύ ταχτοποίησε τους λογαριασμούς του με τους μετόχους του οίκου Βιλλιέρ και πήρε απ' αυτούς δεκαπέντε εκατομμύρια φράγκα, τα οποία κατέθεσε άμέσως στην Τράπεζα της Βαταθίας, που ήταν υποκατάστημα του μεγάλου τραπεζιτικού οίκου Βάν "Οσσεν και Υιού του "Αμστερνταμ.

"Αφού έγινε κι' αυτό, ο Κάρολος κι' η Ζελιμά επιβιβάστηκαν σ' ένα πλοίο της "Εταιρίας των "Ινδιών που έπρόκειτο να προσεγγίσει στην "Ολλανδία. Προτίμησε το πλοίο αυτό ο Κάρολος γιατί ήθελε να βγεί στο "Αμστερνταμ και να συνεννοηθεί με τη κ. Βάν "Οσσεν για τα κεφάλαια του μαρκησιού που είχε καταθέσει στην Τράπεζα της Βαταθίας.

"Εφτασαν στην "Ολλανδία χωρίς να υποφέρουν πολύ στη θάλασσα. "Αν και ήταν έγκυος έξη-έφτα μηνών, η Ζελιμά υπέφερε με γενναiosτητα τους κόπους του μακρινού ταξιδιού.

"Ο τραπεζίτης Βάν "Οσσεν, ο οποίος είχε γνωρίσει άλλοτε τον μαρκήσιο ντε Σαμαράν, υποδέχτηκε φιλικώτατα τον Κάρολο Σεβρύ και του δήλωσε ότι τα νοήματα που είχε καταθέσει στο υποκατάστημα της Βαταθίας η-

σαν στη διάθεσί του.

— Τα χρήματα αυτά ανήκουν στη μαρκησία ντε Σαμαράν, του είπε ο Κάρολος.

— Στη μαρκησία ντε Σαμαράν; Έκαν' εκείνος ξαφνιασμένος.

"Αγνοούσε εντελώς ότι ο μαρκήσιος είχε παντρευτεί. "Ο Κάρολος τότε του διηγήθηκε το γάμο του μαρκησιού με την Λουκία και την αναχώρησί τους για τη Γαλλία. "Επίσης τον πληροφορήσε ότι, λόγω του θανάτου του Φιλίππου Βιλλιέρ, ο μαρκήσιος είχε αναγκαστεί να επιστρέψει στη Βαταθία, όπου, όταν ο μαρκήσιος έφυγε πάλι, τον άφησε ως πληρεξούσιό του.

— Και που βρίσκεται τώρα η μαρκησία; ρώτησε ο τραπεζίτης.

— Ούτε κι' εγώ δεν ξέρω, απάντησε ο Κάρολος, αλλά νομίζω ότι θα μένει στο Παρίσι.

"Ο γέρο τραπεζίτης κούνησε το κεφάλι του.

— Αυτό μου φαίνεται παράξενο, απάντησε ο τραπεζίτης. Πηγαινω συχνά στο Παρίσι, όπου μένω μήνες δολοκλήρους και συναναστρέφομαι τους αριστοκρατικώτερους κύκλους. Ποτέ μου δεν άκουσα να γίνεται λόγος για τη μαρκησία ντε Σαμαράν. "Ωστόσο, αφού σεις διαχειρίζεστε την περιουσία της μαρκησίας στη Βαταθία, πώς εινε δυνατόν να μην έχετε άλληλογραφία μαζί της;

— "Η σύζυγός μου, η οποία όφειλει πολλά στη μαρκησία, της έγραψε επανειλημμένως. Δεν έλαβε όμως παρά μία μόνο έπιστολή της στην αρχή, στην οποία η μαρκησία της ανήγγελλε ότι σε λίγο θα γινόταν μητέρα και συγχρόνως της περιέγραφε την έξοχική βίλλα στην οποία είχε εγκατασταθεί στο Πόρτ-Μαρλί, κοντά στο Παρίσι. "Εγώ πάλι έλαβα μία μόνο απάντησι από τον βαρόνο, ο οποίος μου ανήγγελλε ότι ήξερα κιόλας, δηλαδή το θάνατο του αδελφού του. Από τότε, τίποτε πια...

— Αυτό μου φαίνεται πολύ παράδοξο.

— Πραγματικά, κύριε, κι' αυτό με βάζει σε μεγάλη ανησυχία.

— Πώς ονομάζεται ο αδελφός του μαρκησιού;

— Βαρώνος ντε Σιμέζ.

— Βαρώνος ντε Σιμέζ! φώναξε ο τραπεζίτης.

— Τον έξερετε;

— "Ω! όχι από κοντά! Τον είδα όμως δυο-τρεις φορές... Είπε γνωστός, γνωστότατος ο βαρώνος ντε Σιμέζ, γιατί γίνεται στο Παρίσι μεγάλος θόρυβος γύρω απ' τ' ονόματά του... "Όλοι μιλάνε γι' αυτόν, για την πολυτέλεια με την οποία ζή, για τ' άλογα και τ' αμάξια του, για τις έρωμένες του...

— "Ασφαλώς ο βαρώνος ντε Σιμέζ αυτός δεν θα είναι ο αδελφός του μαρκησιού ντε Σαμαράν...

— Και όμως, απάντησε ο τραπεζίτης χαμογελώντας, δεν υπάρχουν στο Παρίσι δυο βαρόνοι ντε Σιμέζ.

— Μά ο πατέρας του βαρόνου ντε Σιμέζ, για τον οποίο σας μιλάω, καταπατάλησε την περιουσία του κι' ο γιός του πρέπει να εινε σήμερα φτωχός.

— Είστε βέβαιος γι' αυτό;

— Βεβαίωτατος, κύριε Βάν "Οσσεν.

— "Α! έκανε ο τραπεζίτης κατωφιάζοντας.

— Σας παρακαλώ, κύριε, μη μου κρύψετε τις σκέψεις σας! Ξανάπε ο Κάρολος Σεβρύ καταταραχμένος.

— Θεέ μου, δεν ξέρω κι' εγώ τί να σας πω... "Ο βαρώνος ντε Σιμέζ παντρεύτηκε μία νέα όμορφη και πλούσια, μά την έκανε δυστυχισμένη με την ανάρμοστη συμπεριφορά του, για να μη χρησιμοποιήσω βαρύτερη λέξι... "Ωστόσο και πριν από το γάμό του, μετά το θάνατο του μαρκησιού ντε Σαμαράν, φαινόταν πολύ πλούσιος και έώδευε ασυλλόγηστα.

— "Ω! έκανε ο Κάρολος Σεβρύ, χτυπώντας το μέτωπό του σαν να του ήρθε μία παράδοξη σκέψι.

— Είχε γίνει κατάχλωμος κι' ένας νευρικός τρόμος τον συντάραζε.

— Λοιπόν, κύριε Σεβρύ; ρώτησε ο τραπεζίτης.

— Τα λόγια σας με φωτίσαν, κύριε και καταλαβαίνω επιτέλους γιατί η έπιστολή μου και τις συζύγου μου έμειναν χωρίς απάντησι. "Η μαρκησία Σαμαράν θα έπεσε χωρίς άλλο θύμα φηχτού εγκλήματος.

(Ακολουθεί)

ΕΞΕΛΟΘΗ

και άπεσάλη εις τα ύποπτακτορεία

"Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ"

Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρός

Ζητήσατέ την και από τα γραφεία μας

Διά τους έν "Αθήνας Δρ. 10

Διά τους έν τας έπαρχίας 12

συμπεριλαμβανομένων και των έξόδων ταχ

άποστολής.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στά σημερινά εικονογραφημένα περίεργα μας, σάς παρουσιάζουμε τη μικροσκοπική δεσποινίδα Μαργαρίτα Γουέστ, πρώτη-πρώτη.

Της αξίζει, μά την αλήθεια, αυτή η τιμή, για τον έξηξ λόγο: "Αν κ' είνε μόλις τεσσάρων χρόνων, ή χαριτωμένη αυτή μικρούλα έχει καταπλήξει ωστόσο τους μουσικούς κύκλους της 'Αμερικής, με την σπανιώτατη καλλιτεχνική ιδιοφυΐα της.

Σκεφθήτε, ότι όχι μόνον παίζει θαυμάσιο πιάνο με νότες κλασσικής και δύσκολης μουσικής, αλλά και βραβεύθηκε στις τελευταίες εξετάσεις του 'Ωδείου της πόλεως Μπαίκερ (πολιτεία του Κάνσας) της 'Αμερικής!

Η πιο μικροσκοπική μουσική ιδιοφυΐα.

Πρόκειται, αγαπητοί μας αναγνώσται, για το ψάρι «Φλογέρυθρος», το οποίο έχει πραγματικά ένα φλογόκκινο ζωηρό χρώμα και το οποίο όχι μονάχα πετάει έξω απ' τα νερά επί αρκετό διάστημα, αλλά και φωνάζει σάν... κοράκι «κρά!... κρά!».

Πραγματικά, ο Φλογέρυθρος έχει περυγία μεγάλα και δυνατά, τα οποία του επιτρέπουν να πετάει στον αέρα σάν πουλί. Κ' είνε, επίσης, το μόνο γνωστό ως τώρα στην επιστήμη ψάρι, το οποίο μπορεί και βγάζει φωνή απ' τα βράγχια του, φωνή απaráλλαχτη με το κρώξιμο του κορακιού, και αρκετά διαπεραστική επίσης.

Σημειώστε ακόμα, ότι ο άλλόκοτος και... φλόαρος αυτός... Ιχθύς, ζή στα νερά των μεγάλων ποταμών της Νοτίου 'Αμερικής.

Θέλοντας και μη, τώρα, θά καμαρώσου με τον αιωνόβιο και θαλερόν ωστόσο, συνταγματάρχη 'Ινο Ούϊλσον, του αμερικανικού στρατού, ηλικίας εκατό σχεδόν έτων, και του οποίου την αγαθή και σεβαστή φυσιογνωμία βλέπετε στην εικόνα μας,

Ο συνταγματάρχης Ούϊλσον παρουσιάζει το έξηξ σπανιότατο βιολογικό φαινόμενο: ότι αν κ' είνε βαθύγερρος πειά, ωστόσο διατηρεί ακόμα στο στόμα του όλα του τα δόντια!... Κι' όχι μόνον τα διατηρεί όλα ανεξαιρέτως, αλλά και σ' άριστη κατάστασι επίσης, λευκά, στερεώτατα και χωρίς καμμία επέμβασι οδοντοιατρού ως τώρα!

Ζή στην πόλι Μπούντ του Τέξας, της Βορείου 'Αμερικής, έχει αποστρατευθ' απ' το έτος 1906 κι' αποτελεί ένα ενδιαφέρον φαινόμενο για τους βιολόγους και τους οδοντοιατρούς των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Πότε ένα λευκώτατο χρώμα, γίνεται ακόμα πιο λευκό; Γίνεται, αγαπητοί μας αναγνώσται, αν του προσθέσετε μερικές σταγόνες χρώματος τελείως... μαύρου!

Ναι, μη σάς φαίνεται παράξενο το φυσικότατο αυτό φαινόμενο. Η λίγες αυτές σταγόνες του μαύρου χρώματος, όταν αναμειχθ' με το λευκό, του δυναμώνουν την ακτινοβολία και το παριστούν στα μάτια μας ακόμη πιο λευκό!

Είνε κάτι σάν ένα είδος οπτικής απάτης τελείας και δύσκολα αντίληπτης.

Δοκιμάστε και θά πεισώητε...

Ίδου κι' ένας άλλόκοτος πολλαπλασιασμός:

2.071.723 Πολλαπλασιαστέος
5.363.222.357 Πολλαπλασιαστής

11.111.111.111.111.111 Γινόμενον!

Η περίφημη 'Αγγλίσ άριστοκράτις λαίδη Ντάλμπουργκ,

διέταξε να χαράξουν στην πλάκα του τάφου της το έξηξ περίεργο έπιτύμβιο:

«Ενθάδε κείται,

ή μητέρα που είνε στην κόρη της

Κόρη μου, πετάξου μία στιγμή στην κόρη σου, κ' είδοσθαι την προσέξη ή κόρη της, για ποιο λόγο κλαίει ή κόρη της κόρης της...

Η «Μητέρα» του έπιτύμβιου αυτού είνε ή ίδια ή λαίδη Ντάλμπουργκ. Και δηλώνει με το έπιτύμβιο της στις μελουσες γενεές, ότι ζώντας άπόχτησε και χάρηκε τετρας έγγονια απ' την κόρη της, όλα κορίτσια!

Τι ευτυχισμένη γιαγιά!

Θυμάστε στις έφημερίδες, πρό μηνών, τα περίφημα έξιδυμα του Καναδά;

Διαβάστε τώρα το παρακάτω αόθεντικό έπιτύμβιο, το οποίο βρίσκεται στον τάφο της 'Αννας Ρόμερ, στην πόλι Χάμελν των 'Ηνωμένων Πολιτειών:

«Ενθάδε κείται,

Η 'Αννα Ρόμερ,

ή οποία στις 9 'Ιανουαρίου του 1600 γέννησε έφτά παιδιά, 2 αγόρια και 5 κορίτσια... Πέθανε στον τοκέτο της».

Νά που υπάρχουν λοιπόν κι' αόθεντικά έφτάδυμα στην Ιστορία.

Το ψάρι που δεν τηρεί σιγή... Ιχθύος!

Θέλετε κι' ένα μαθηματικό περίεργο; Πολλαπλασιάστε μερικές φορές τον μαγικό αριθμό 3367, όπως δείχνουμε πιο κάτω, και θά βρήτε γινόμενα παράξενα!

π.χ. 3367 X 33 = 111111
3367 X 66 = 222222
3367 X 99 = 333333
3367 X 132 = 444444
3367 X 165 = 555555
3367 X 198 = 666666
3367 X 231 = 777777
3367 X 264 = 888888
3367 X 297 = 999999

Καθώς ξέρουμε, ο άσκαυλος (κοινώς γκάδα) θεωρείται σήμερα ως το έθνικό μουσικό όργανο των Σκωτσέζων. Πολλοί, μάλιστα, νομίζουν τη Σκωτία ως την πατρίδα του περιέργου αυτού οργάνου, το οποίο είνε συνδυασμός μίας φλογέρας κι' ενός φουσκαμένου με άέρα τουλουμου.

Κι' όμως, ή εξέτασι της Ιστορίας μάς πληροφορεί, ότι ή αρχική πατρίδα του άσκαυλου ήταν ή αρχαία Αίγυπτος. Από κει διαδόθηκε κατόπιν στην Περσία, στην 'Ελλάδα και στην αρχαία Ρώμη στά τελευταία, όπου κι' εδοκίμησε πολύ. Ο αυτοκράτωρ Νέρων, μάλιστα, ήταν δεινός παίκτης αυτού του οργάνου, στο οποίο είχε προτίμησι ιδιαίτερα.

Κατόπιν, ή κοσμοκράτειρα τότε Ρώμη το διέδωσε και στη Βόρειο Εύρώπη, ή δε Σκωτία το εδύνησε πολύ και το έκαμε έθνικό της όργανο.

Ψυχραιμία, μία φορά! Ο Ράδφορντ, περίφημος 'Αγγλος κακούργος, καταδικάστηκε σε άπαγχονισμό, πέρασε μόνος του το σχοινί στο λαιμό του, ανέθηκε στο σκαμνί και πήδησε κατόπιν στο κενό χαμογελαστός!

«Ενας θαυμαστός αλφειός»

ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΙΑ'

Μετά την αναχώρησι της κ. Σίμπσον, τα πράγματα εθάδισαν ραγδαία στον μοιραίο δρόμο τους.

Ο 'Εδουάρδος εδέχθηκε κατ' επανάληψιν τον κ. Μπάλντουϊν. Ο βασιλεύς και ο πρωθυπουργός μίλησαν πολλές ώρες για το έρωτικό ειδύλλιο του πρώτου και τον διακανονισμό του.

Ο 'Εδουάρδος ήταν άμετάπειστος.

«Αν ή κυβέρνησις το θέλη, εδήλωσε στον κ. Μπάλντουϊν, όλα κανονίζονται.

«Δυστυχώς, Μεγαλειότατε, δεν μπορεί ν' αναλάβη μία τέτοια ευθύνη ή κυβέρνησις, άποκρίθηκε ο Μπάλντουϊν.

«Εν τούτοις περιπτώσει θά παραιτηθώ. Αυτό είνε το καθήκον μου και άπέναντι της πατρίδος μου και άπέναντι της γυναίκας που αγαπώ.

Τα λόγια του βασιλέως συγκινούσαν θαθεία τον πρωθυπουργό.

Τι μπορούσε όμως νά γίνη; «Ενας τέτοιος γάμος θά ήταν εναντίον του γοήτρου της Βασιλείας.

Ο λαός, ο ψυχραιμία και λογικά σκεπτόμενος, δεν τον ήθελε καθόλου.

Μάταια προσπάθησαν νά κάμουν τον βασιλέα ν' αλλάξει γνώμη.

Ο 'Εδουάρδος έννοούσε νά τηρήση το λόγο του, την ύποσχεσι που είχε δώσει στην αγαπημένη του.

Η ήμέρες αυτές υπήρξαν για τον βασιλέα ήμέρες μεγάλης θλίψεως.

Ο πόνος του ήταν μεγάλος και ειλκρινής.

Αλλά είχε πάρει πειά την άποφασί του, την οποία τίποτε δεν θά μπορούσε νά κλονήση.

Καθ' όλο αυτό το διάστημα, μέχρι της στιγμής της έπισήμου παραίτησέως και της αναχώρησές του από την 'Αγγλία, ο 'Εδουάρδος επέρασε άφες άληθινά σπαρακτικές.

Μία μόνη παρηγοριά είχε κατά τις θλιβερές αυτές ήμέρες, τις τελευταίες της βασιλείας του: την τακτική, την καθημερινή τηλεφωνική επικοινωνία με τη γυναίκα που αγαπούσε.

Πρέπει νά τονίσωμεν εδώ, προς τιμήν της κ. Ουάλλυ Σίμπσον, ότι κατ' επανάληψιν παρεκάλεσε τον βασιλέα νά ξεχάση τον έρωτα που τόσο σφιχτά τους συνέδεσε και νά μεριμνήση άποκλειστικά για το συμφέρον του ως βασιλέως.

Ο 'Εδουάρδος έκτιμούσε το μεγαλείον αυτό της ψυχής της λατρευτής του, αλλά και ποινούσε συγχρόνως για τις άφιλοκερδείς και ειλκρινέστερες υποδείξεις της Ουάλλυ.

«Ετσι τά σύρματα του τηλεφώνου έδονούντο τις ήμέρες αυτές από την φωνή των δύο έρωτευμένων, την γεμάτην άγωνία και πόνον.

Το μαρτύριό μου είνε άπεινάνηχο! τηλεφώνησε ο 'Εδουάρδος στην κ. Σίμπσον. Μή μού μεγαλύνης τον πόνο

— Ώ Νταϊδου, άγαπημένο μου. πώς τό σκέφτηκες αυτό! Σ' άγαπώ τρελλά.

— Τό ξέρω, άγάπη μου!

Μπρός στην έπιμονή του 'Εδουάρδου, ή κ. Σίμπσον έυάσισε κυριολεκτικώς.

Είχε καταλάβει καλά πώς τίποτε στον κόσμο δεν θά έξανάκαζε τον 'Εδουάρδο ν' αλλάξη γνώμη, νά την άπαρνηθί.

Τίποτε στον κόσμο...

Κι' όμως ο κόσμος έρριχνε σ' αυτήν όλη την ευθύνη, άπέδιλε σ' αυτήν το θλιβερό γεγονός της παραίτησέως του βασιλέως 'Εδουάρδου.

Για νά κατασιγάση ή κ. Σίμπσον όλη αυτή την κατακραυγή, για νά γλυτώση απ' τα άπειλητικά γράμματα που έλάμβανε, έδωσε πρός οημοσίους την γνωστή όηλωσι, για την όποια μίλησαμε προηγουμένως και την όποια είχε πάρει μαζί της απ' το Λονδίνο, τη υποδείξει αυτό το βασιλέως.

Η δήλωσις αυτή έκαμε άγαθή έντύπωσι. Παρουσίαζε την κ. Ουάλλυ Σίμπσον άνωτέραν των ταπεινών ύπολογισμών που της άπέδιδαν, γενναίαν και υπερήφανον, ικανή νά θυσιασθή χάριν του συμφέροντος του άνθρώπου που αγαπούσε.

Για μία στιγμή μάλιστα έπίστεψαν πολλοί, οι άφελείς και εύκολόπιστοι, ότι τά πράγματα θά άλλαζαν, ότι ο 'Εδουάρδος θ' άναθεωρούσε τις άποφάσεις του.

Η δήλωσις της κ. Σίμπσον τον άπήλλαξε κάθε ευθύνης άπέναντί της, τον έλευθέρωσε της ύποσχέσεως γάμου την όποιαν ρητώς της έδωσε.

Μάταιες έλπίδες!...

Ο 'Εδουάρδος δεν έπρόκειτο όπωσδήποτε νά όποχωρήση και ν' άπαρνηθί την αγαπημένη του.

Τελευταία πράξις του συνταρακτικού δράματος.

Όλα πλέον είνε έτοιμα για την παράτησι.

Η συνεννοήσις και ή διατύπωσις έληξαν.

Την τελευταία στιγμή ή βασιλίσα Μαίρη έήτησε νά δη τον βασιλέα, το παιδί της.

Σε τί έλπιζε;

Στά πάντα, μία μητέρα πάντα έλπίζει, δεν άπελπίεσται ποτέ.

Αλλά και από την συναντήσιν αυτήν δεν προήλθε τίποτε το ευχάριστον.

Η βασιλίσα έξώρκισε τον 'Εδουάρδο, με θουρκωμένα μάτια, ν' αλλάξη γνώμη, έώτω και την τελευταία, την ύστατή στιγμή. Τού υπαινύμισε και πάλιν τά καθήκόντά του. Τού μίλησε για τον πατέρα του, ό όποιος θά έθυσίαζε τά πάντα σέ μία τέτοια περίστασι χάριν της 'Αγγλίας.

Ο 'Εδουάρδος συγκινήθηκε.

Κάθισε κοντά στή μητέρα του, πήρε τά χέρια της άνάμεσα στά δικά του και της μίλησε με συγκινητική, αλλά και πειστικώτατη ειλκρινεία. Της έξήγησε ότι τίποτε δεν εί-

Ο πατέρας του 'Εδουάρδου, βασιλεύς Γεώργιος, με ναυτικήν στολήν, επάνω στην βασιλική θαλαμηγό.

χε να κερδίση ή πατρίς του αν δεχόταν ν' άπαρνηθή την γυναίκα που αγαπούσε. Της έδωσε να έννοήση καλά, άπολυτα, ότι χωρίς την αγαπημένη του θα ήταν ένας θασιλεύς χωρίς ζώην σχεδόν. Η μοναξιά και ή άνία θα τον συνέτριβαν. Ήταν προτιμότερο συνεπώς, ήταν συμφέρον για όλους και πρώτιστως για την πατρίδα του, να παραιτηθή και να φύγη μακριά.

Η θασίλισσα άναστέναζε, γεμάτη πόνο, γεμάτη συντριβήν.

Αφού αυτό ήταν τó θέλημα του Θεού, αφού ή Μοίρα είχε άποφασίσει έτσι, τί μπορούσε να κάμη ή ίδια;

Είνε άνθρωποι και οι θασίλεις. Και τά πεπρωμένα τους κανείς δεν μπορεί να τ' αλλάξη.

— Μην άναστενάζης, μητέρα, της είπε ό Έδουάρδος. Προσπάθησε να συγκρατήσης τόν πόνο σου.

— Υπάρχουν σπαραγμοί, παιδί μου, που τίποτε δεν μπορεί να τους γιατρέψη, να τους ελαφρώση έστω.

Ο Έδουάρδος ύπόφερε περισσότερο από τη μητέρα του τις στιγμές αυτές. Θα έδινε τά πάντα ώστόσο για να ελαφρώση τόν μητρικό πόνο.

Μά τί μπορούσε να κάμη;

Έτσι ή θασίλισσα άναγκάστηκε να φύγη άπρακτη.

Πρίν άφήση τόν Έδουάρδο, συνειννοήθηκε μαζί του για τó γεύμα στο όποιο θα παρεκάθηντο οικογενειακώς μετά τήν παραίτησί του και πρό του μισεμού του από τήν Άγγλία.

Η καλόκαρδη και ευαίσθητη θασίλισσα Μαίρη, ήταν εξαίρετικά συγκινημένη.

Άγκαλιασε τόν Έδουάρδο και τόν φίλησε με μητρική στοργή και λαχτάρα:

— Σου εύχομαι, παιδί μου, του είπε, να εύτυχής.

— Σ' εύχαριστώ, μητέρα, της άπάντησε ό Έδουάρδος.

Και πρόσθεσε φανερά συγκινημένος κι αυτός:

— Δεν πρέπει ν' άνησυχής για μένα. Πρέπει να είσαι βέβαιη ότι ό δρόμος που άκολουθώ είνε άκρίβως ό δρόμος της εύτυχίας.

Η θασίλισσα τόν άγκάλιασε και τόν ξαναφίλησε.

— Μακάρι, παιδί μου, μακάρι! ψιθύρισε.

Έπακολούθησε ή παραίτησις.

Ο λαός λυπήθηκε ελίκρινως γιατί έχανε ένα λατρευτό θασίλεα, στον όποιο τόσες είχε στηρίξει έλπίδες.

Μά δεν μπορούσε να γίνη άλλοι-ως. Αυτή είνε δυστυχώς ή αλήθεια.

Έπρεπε κάποιος να θυσιασθή. Και φυσικά δεν ήταν δυνατόν να θυσιασθή ή Άγγλία στον θωμό του έρωτικού πάθους του θασιλέως της.

Η κ. Ούώλλυ Σίμπσον, άρστη ως φίλη, ύπέρτοχος ως σύζυγος, δεν ήτο καθόλου ή ένδεδειγμένη για θασίλισσα της Άγγλίας.

Αν ή κυβέρνησις ύποχωρούσε στην δεινή αυτή περίστασι και συμ-βίβαζε τά πράγματα, άσφαλώς ούτε στην Άγγλία θα έκανε καλό, ούτε και σ' αυτόν τόν Έδουάρδο.

Τά πράγματα έπρεπε να τελειώσουν, όπως άκρίβως έτελειώσαν: με τήν παραίτησι.

Ο Έδουάρδος έφυγε μακράν της πατρίδος του, άκολουθώντας τó πεπρωμένο του.

Η τύχη άς τόν εύνοήση και άς του χάριση τήν εύτυχία.

Η γυναίκα για τήν όποία έθυσίασε τά πάντα, άς καταστήση τή ζωή του ένα διαρκές όνειρο εύδαιμονίας.

Ο άγγλικός λαός του τό εύχεται αυτό όλοψύχως...

.....

Πρίν τελειώσω τó ρεπορτάζ μου αυτό έπί του θασιλικού ειδυλλίου, πρέπει να προσθέσω και δυο λόγια σχετικώς μ' όσα γράφονται τελει-τάως και φημολογούνται και διαδίδονται περί του γάμου του Έδου-

Η γιαγιά του Έδουάρδου, θασίλισσα της Άγγλίας Αλεξάνδρα, με τά δυο παιδιά της, τόν δουκά του Κλάρενς και τόν πρίγκηπα Γεώργιο, τόν κατόπιν θασίλεα της Άγγλίας και πατέρα του Έδουάρδου,

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΧΙΜΑΙΡΑ

Πέρασα, για να σε θρώ,
μακρινά πελάγη,
χιλίες θάρκες ήρθαν
στη δική μου πλάγι

Άλλες με συνώδειαν
τά μισά του όρου, άλλες
μείναν λιγυρές
ώρες στο πλευρό μου

Άλλες μ' άπαράησαν
δίχως να με δουνε,
άλλες πάλι αδιάφορα
δίπλα μου περνούνε

Άλλες ήσανε μαζί,
κι άλλες ήσαν μόνες,
άλλες είχαν σκαλιστές
διάφορες εικόνες

Άλλες τά μεσάνυχτα
ήρθαν τó κατόπι:
τί τά θέλ' χαμένοι τους
ήσαν όλ' οι κόποι...

Κι όσο μου φωνάζανε,
και μου λέγαν: στάσου
τόσο γώ διαζόμενα,
για να ρθώ κοντά σου...

...Κι ένα θράδυ σίμωσα,
κι ήρθα δίχως κρότο:

Έδεσα τή θάρκα μου
στο σκαλί τó πρώτο,

κάι τρελλός άπ' τή χαρά,
τέλος που ελχ' άράξει,
έκατσα και πρόσμενα
πότε θα χαράξω...

Ξαφνικά με κύκλωσε
βάρβαρα ένα πλήθος
μ' έπιασαν, μου πιάσαν
τό φτωχό μου στήθος,

μέσ' στ' άγκάθι μ' έουρα,
μούλεγαν: περπάτει,
κι έπειτα με σταύρωσαν
μέσ' στο μονοπάτι

Έν' άγκάθι μούρριζαν
στά μαλλιά μου άπάνω,
κι έπειτα μ' άφήσανε,
μόνος να πεθάνω...

Κι έλεγ' από μέσα μου:
δὲ θά φέξη τάχα;
δὲ θά ρθῇ τó χάραμα,
να ΤΗ δῶ μόνα...

Δέν θά φύγη κάποτε,
τό κακό μελλοίσι;
σαν τó μάθη ή λάρη της
θάν τους τιμωρήσω...

...Σὲ λιγάκι πρόσθεσε
μιά γραμμή από πέρα,
σκόρπισαν τά σύννεφα,
φώτισε ή μέρα

γύρισα τά μάτια μου,
μέσ' από τ' άγκάθι,
μ' όσην άχνα μούμενε,
κύταξα στά θάθη

Είδα και τή Χιμαίρα,
κι ήταν ένα τέρας!
— Τότε, μόνος, πέθανα,
μέσ' στο φῶς της μέρας...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

άρδου.

Υποστηρίζουν δηλαδή μερικά, άγνωστον πού θασίζονται, ότι ό γάμος του Έδουάρδου και της Ούώλλυ Σίμπσον δεν πρόκειται να γίνει.

Ποίος τούς τό έληροφώρησε αυτό;

Σὲ ποιά δεδομένα στηρίζονται εκείνοι οι όποιοι διαδίδουν τις άκρίβειες αυτές;

Τί κερδίζουν, τέλος, κυκλοφορούντες άνυπόστατα πράγματα;

Είμαι σὲ θέσι να γνωρίζω καλώς σχετικώς ότι ούτε ή αντίληψις, ούτε τά αισθήματα του Έδουάρδου άλλαξαν στο μεταξύ αυτό.

Ο δουξ του Ουίνδσορ εξακολουθεί να λατρεύη τήν κ. Ούώλλυ Σίμπσον. Τήν αγαπά πάντα ελίκρινως και παραφόρως. Και ή ημέρα κατά τήν όποίαν ή δυο αυτές ευγενικές ύπάρξεις θα ένωθούν δεν είνε καθόλου μακριά.

Είθε ό Θεός να τους χαρίση τήν εύδαιμονία πού τόσο έπόθησαν και για τήν όποίαν τόσο έμόχθησαν και έμαστούρησαν!

Είθε ό έρωτάς των να τους άπολουθήση μέχρι της ημέρας πού θα τούς καλέση ό Κύριος του παντός πλησίον Του!

ΤΕΛΟΣ

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΓΙΑΤΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΩΣ Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΣΩΦΕΡ;

Γιατί ό "Άγιος αυτός, τού όποίου τó πραγματικό όνομα ήταν Όφφερος είχε άφιέρώσει τή ζωή του στο να περνάη από κάποιο επικίνδυνο ποτάμι τούς ταξιδιώτες πού θρискόν-τουσαν σ' άπελπισία.

Μεταξύ των άλλων μετέφερε στους ώμους του κι ένα παιδάκι πού δεν ήταν άλλο από τόν μικρό Χριστό κι από τότε έπωνομάσθηκε «Χριστόφορος».

Σώζεται μάλιστα ένα άρχαιο μετάλλιο πού παριστάνει τόν Άγιο να μεταφέρει ένα παιδάκι από κάποιο ποτάμι και τó όποιο έχει από κάτω τήν έπιγραφή: «Κύτταζε τόν Άγιο Χριστόφορο και προχώρει άσφαλής».

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΚΙΓΙΟΤΕΝ ΗΤΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΓΚΙΛΟΤΙΝΑΣ;

Όχι.

Ο δόκτωρ Ίωσήφ—Ίγνάτιος Γκιγιότεν (1738—1814) δεν ήταν ό έφευρέτης της λαμητόμου, ή όποία θαφτίστηκε με τώνομά του γκιλοτίνα. Ο δόκτωρ Γκιγιότεν είχε ζητήσει άπυστάτα λύσητα πρό του δημίου, ένα είδος θανατικής εκτέλεσεως, τó ίδιο για όλους.

Έτσι άδίκως τού απέδωσαν τήν πατρότητα της λαμητόμου, τήν όποία, στην πραγματικότητα, ό δόκτωρ Λουί, γραμματέας του Κολλεγίου των Χειρουργών έφευρε, και ή όποία εισηχθη ως όργανο θανατώσεως στη Γαλλία διά ψηφίσματος της Έθνοσυνελεύσεως (20 Μαρτίου 1792).

Ο δόκτωρ Γκιγιότεν δεν μπορούσε σ' όλη του τή ζωή να χωίψη τó ότι ή λαμητόμος είχε θαφτιστή με τώνομά του.

ΠΟΙΑ ΗΣΑΝ ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΠΟΤΑΜΙΑ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ;

Τά πέντε ποτάμια πού κυλούσαν τά θαθεία νερά τους στο σκοτεινό θασίλειο των νεκρών, ήσαν τά εξής:

1) Η Στύξ, πού έκανε έννέα φορές τó γύρο της πένθιμης χώρας του Πλούτωνος.

2) Ο Αχέρων, πού ήταν γυιός του Ήλιου και της Γης και πού μεταμορφώθηκε σὲ ποτάμι γιατί είχε δώσει νερό στους έχθρους του Διός, τούς Τιτάνες. Τά νερά του ήσαν βορβορώδη και άλμυρά.

3) Ο Κωκυτός, ό όποιος περιέβαλλε τó Ταίναρο και πού ρουσκανε από τά δάκρυα των άμαρτωλών.

4) Η Λήθη, ή τó ποτάμι της Λημοσύνης, πού κυλούσε στα Ήλύσια Πεδία και πού είχε τήν ιδιότητα να κάνει αυτούς πού έπιναν από τó νερό του να ξεχνάνε τó παρελθόν.

Η σκις των νεκρών ήσαν ύποχρεωμένες να πίνουν από τó νερό αυτό, όταν πήγαιναν να κατοικήσουν σὲ άλλες ψυχές, αφού έμεναν πρώτα χίλια χρόνια στον Άδη.

Έτσι ξεχνούσαν τήν πρώτη τους ύπαρξι και τή ζωή τους κατά τó διάστημα πού είχαν μείνει στον Άδη και

5) Ο Φλεγέθων πού κυλούσε όλόγυρα τά φλογισμένα κίματα του.

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΕΣ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΑΝ ΟΝΟΜΑ ΚΑΤΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ;

Έν πρώτοις είνε ή Πετρούπολις πού ήταν άλλοτε πρωτεύουσα της Ρωσίας και ή όποία από Πέτερσμπουργκ, έγινε Πέτρογκραντ στην αρχή του πολέμου, για να θαφτιστή κατόπιν Λένινγκραντ από τούς μπολσεβίκους.

Η Χριστιανία, ή πρωτεύουσα της Νορβηγίας, γίνηκε Όσλο λίγο καιρό μετά τόν πόλεμο και ή Κωνσταντινούπολις έγινε Ίστανμπούλ, ενώ συγχρό-

νως παραχωρούσε τόν τίτλο της πρωτεύουσας στην Άγκυρα, ή όποία ύπέστη κι αυτή μια ελαφρά τροποποίησι στο όνομά της κι έγινε Άνκαρα.

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ ΑΙ ΑΖΟΡΑΙ ΝΗΣΟΙ;

Αί νήσοι αυτές άνωμάσθηκαν έτσι έξ αιτίας ενός είδους γερακιών πού άφθονούν σ' αυτές και πού λέγονται πορτογαλικά «άσόρες». Άνεκαλύφθησαν από τόν Πορτογάλο έξερευνητή Καμπράλ και από τότε, δηλαδή από τó 1445, άνήκουν στην Πορτογαλία.

Τά κυριώτερα νησιά του Αρχιπελάγους των Άζορων, τó όποιο έχει 250.000 κατοίκους, είνε ή Τερθείρα, τó Σάο Ζόρζ, ή Γκρατιόζα, τó Πίκο, τó Φλόρες, τó Φαγιαλ, τó Κόρβο, τó Σάν Μιγκουέλ και ή Σάντα Μαρία.

Η Άζόρες παράγουν κρασί, πορτοκάλια, λεμόνια, άνανάδες κ.λ.π., πού εξαγονται σ' όλη τήν Εύρώπη. Τά ψάρια των νερών τους είνε υπέροχα και άποτελούν κι αυτά ένα από τά κυριώτερα εισοδήματα του αρχιπελάγους.

Πρόκειται κατ' αυτές να έγκατασταθῇ στις Άζόρες μεγάλη άεροπορική θάσις για τά άεροπλάνα πού διασχίζουν τόν Άτλαντικό.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ ΛΥΝΤΣ;

Νόμος του Λύντς ονομάζεται μια διαδικασία καταπληκτικής ταχύτητος, εξασκουμένη από τó πλήθος έναντιόν ώρισμένων άτόμων, κατηγορουμένων για φρικώδη έγκλήματα. Κάθε έγκληματίας του είδους αυτού, μόλις πέση στα χέρια του έξαγριωμένου πλήθους, δικάζεται έπί τόπου και εκτελείται άμέσως, δι' άπαγχονίσεως προπάντων, άπ' αυτούς πού τόν καταδίκασαν.

Υπάρχουν διάφορες έκδοχές σχετικώς με τήν προέλευσι του νόμου αυτού. Μερικοί τόν άποδίδουν σ' έναν Άμερικανό δικαστή του 17ου αιώνα ονομαζόμενο Λύντς. Άλλοι σὲ ένα γαιοκτήμονα της Βιργίνιας, Λύντς κι αυτόν, κι άλλο τέλος σ' έναν Ίρλανδό άποικο της Νοτίου Καρολίνας, επίσης Λύντς.

Για τόν τελευταίο λένε ότι ήταν άνθρωπος με μεγάλη θέλησι κι ότι εξασκούσε καθηκόντα άνατόμου δικαστού στην έπαρχία του, σὲ μια εποχή πού τήν είχαν πλημμυρίσει χιλιάδες κακοποιών άπ' όλα τά μέρη της γης. Για να τήν απαλλάξη λοιπόν άπ' τήν πληγή αυτή, είχε διατάξει μόλις συλλαμβάνεται κανένας κακοποιός να δικάζεται έπί τόπου άπ' αυτούς πού τόν συνέλαβαν και να εκτελείται άμέσως.

Τό λυντσαρισμά άφαιρέσεται άκόμα και σήμερα στην Άμερική. Έτσι άπ' τó 1805 ως τó 1924 λυντσαρίστηκαν 4.203 άτομα, από τά όποια οι 3.165 ήσαν Νέγροι.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΠΙΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΗΛΙΚΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ;

Ο Ουγγρος καθηγητής της ανθρωπολογίας Καρόσι, παρίστατος στος έπιστημονικούς κύκλους όλου του κόσμου, κατόπιν πολλής μελέτης κατόρθωσε να βρη ποιά είνε ή ηλικία, τήν όποία πρέπει να έχουν οι νυμφευόμενοι, για να πετύχῃ ό κυριώτερος σκοπός του γάμου, ή τεκνοποίησις.

Λοιπόν κατήρτισε τόν εξής πίνακα:

Άνδρας 25 έτών να παίρνη γυναίκα 19 έτών	
35 >	21 >
49 >	24 >
45 >	29 >
50 >	38 >

Μετά τά πενήντα και πέρα άποκλείει τó γάμο. Τόν θεωρεί δηλαδή ως χωρίς σκοπό, αφού σπανίως οι άνθρωποι πού παντρεύονται μετά τήν ηλικία αυτή άποκτούν παιδιά.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

42
✓
"Η έπαρχία για την οποία μιλάω είναι πολύ λίγο γνωστή και αν τώρα τ' αυτόκίνητα και μερικά τουριστικά ξενοδοχεία έμψυχώνουν κάπως τα ψηλά όροπέδια τόν 'Ιούλιο και τόν Αύγουστο, ή ζωή των κατοίκων της είναι το χειμώνα ακριβώς όπως και τόν μεσαίωνα. Τα άπεράντα λειθάδια χάνονται επί έξη μήνες κάτω απ' το χιόνι. Οι δρόμοι,

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΚΑΣΤΑΝΑ

ΤΟΥ Ζ. ΣΑΡΑΝΣΟΛ

σχεδόν αδιάβατοι, δεν επιτρέπουν στους κατοίκους να πάνε να κόψουν ξύλα στο δάσος κ' οι χωρικοί, για να κάνουν οικονομία στην καύσιμη ύλη, πηγαίνουν και διανυκτερεύουν στο σπίτι του ενός και τότε στο σπίτι του άλλου.

"Όταν λοιπόν ο παππούς μου βγήκε από το διδασκαλείο και τόν πρωτοδιώρισαν σ' ένα χωριό της έπαρχίας αυτής, πάνω σ' ένα όροπέδιο σέ ύψος χιλίων τριακοσίων μέτρων, καταγοητεύτηκε. Κ' ήταν καταχαρούμενος όταν μπήκε στο λεωφορείο που θα τόν πήγαινε ως τη χαράδρα του 'Εσ-κρινύ. 'Εκεί, ένα χωριάτικο κάρρο θα μετέφερε αυτόν και τις βαλίτσες του ως το χωριό όπου πήγαινε να ζήσει.

Η βαλίτσες του ήταν δύο. Στη μία είχε τα ρούχα του και στην άλλη τα βιβλία του. Μά ή πρώτη του φάνηκε τόσο βαρεία ώστε την άνοιξε για να δει τι είχε βάλει μέσα ή μητέρα του. Την άνοιξε λοιπόν και βρήκε μια σακκούλα γεμάτη κάστανα...

"Α! σήμερα πειά τα κάστανα δεν είναι όπως ήταν άλλοτε... 'Εκείνη την εποχή τα κάστανα ήταν υπέροχα και χρησιμοποιούν για όλα. Τα πι' άμορφα τα πουλούσαν και τα άλλα τα έτρωγαν ψητά, βραστά, σούπα... Τα πιο άσχημα τα πετούσαν στους χείρους. Τέλος, το θέρος είχαν τα ξερά κάστανα.

"Ο παππούς μου όμως δεν άγαπούσε καθόλου τα κάστανα και όταν είδε πως ή μητέρα του είχε βάλει μια σακκούλα στο βάθος της βαλίτσας του, σκέφτηκε μια στιγμή να τα πετάξει. Μά εκείνο τόν καιρό, τα παιδιά σεδόντουσαν τους γονείς τους κ' έτσι, όταν ο παππούς μου, έπειτ' από ένα μεγάλο και σκληρό ταξίδι, έφτασε στο χωριό όπου είχε διοριστεί, έβαλε τη σακκούλα σέ μια γωνία της κάμαρης του σκληίου, όπου και κατοικούσε... και τα έχασσε.

Το σχολείο εκείνο δεν έμοιαζε καθόλου με τα άλλα εκπαιδευτικά ιδρύματα όπου μορφώνονταν τα παιδιά. "Ήταν ένα χωριάτικο σπίτι χτισμένο όπως μορφώνονταν τα παιδιά. "Ήταν ένα χωριάτικο σπίτι χτισμένο όπως μορφώνονταν τα παιδιά. "Ήταν ένα χωριάτικο σπίτι χτισμένο όπως μορφώνονταν τα παιδιά.

"Ο παππούς μου ήταν νέος κ' ένθουσιώδης. "Εμεινε γοητευμένος από το σχολείο κ' άργάνασε τη ζωή του περίφημα. "Ο "Οχτώβρης ήταν άμορφος κ' έκανε κάθε Κυριακή μακρινούς περιπάτους. Πήγαινε στην κορυφή του Μεζενίκ, όπου έβλεπε τόν ήλιο που άντέλλε να φωτίσει τις Άλπεις κ' έπειτα στη λίμνη του 'Ισάρ που ο Μπωντελαίρ την έχει εξυμνήσει σ' ένα περίφημο τετράστιχο του.

Οι γονείς τών μαθητών του τόν έτρεφαν. "Ο ένας του πήγαινε τη μία μέρα μια κότα και την άλλη μέρα ο άλλος του έφερνε μια μυζήθρα.

"Ο παππούς μου, συγκινημένος, πήγαινε κ' εύχαριστούσε τους καλούς αυτούς ανθρώπους, οι όποιοι τόν κρατούσαν στο δείπνο και τόν άφηναν να ξαναγύριση στο σπίτι του μετά το νυχτέρι.

"Ο Νοέμβρης έφτασε έτσι κ' ένα πρωί, ο παππούς μου, καθώς ξύπνησε, ξαφνιάστηκε βλέποντας το σκοτάδι ν' άπλώνεται δόλγυρά του. Στο φως ενός σπέρτου, είδε ότι το ρολόι του έδειχνε όγτώ. Γρήγορα πήδηξε απ' το κρεβάτι του και πήγαινε ν' άνοίξει τα παντζούρια του

παράθρου του. Μά εκείνα δεν άνοιγαν. Το ίδιο συνέβη και με το παράθυρο της τάξης. Πήγε ν' άνοίξη την πόρτα και λίγο έλειπε να τόν πιασούν μια χιονοστιβάς. Δεν κατάλαβε τί συνέβαινε. "Από σκέψη του, κατάλαβε ότι είχε σκεπάσει το σκεπασμένο το γόνι που έπεσε άφθονο στη νύχτα. Το είχε σπρώξει ο άνεμος κ' έτσι σκέπασε το

σχολείο που βρισκόταν στην άκρη του χωριού, άκουσμένο στην πλαγιά του βουνού. Σιγά-σιγά, το σπίτι είχε σκεπαστεί και τώρα βρισκόταν σχεδόν χαμένο.

Εύτυχώς που ο νεαρός διδάσκαλος είχε προνοήσει να κάνει την προμήθειά του σέ ξύλα. "Αναψε φωτιά και έλειψε λίγο μια γλυκειά θαλπωρή πλημύρισε το σπίτι.

Μά όταν πέρασε ή ώρα, άρχισε να πεινιά. "Αχνοπασ στο ντουλάπι του βρήκε ένα κομμάτι ψωμί κ' ένα λουκουμικό που δεν τόν χόρτασαν καθόλου.

— Μπα! είπε. Μόλις βγή ο ήλιος, θα λουσώ τον χιόνια. "Αγνοούσε, βλέπετε, πως μετά του 'Αγίου Νικολάου, ο ήλιος πολύ σπάνια λάμπει πάνω απ' τα ψηλά αυτά όροπέδια. "Η μέρα κύλισε έτσι άργά, μονότονη... Το βράδυ, ο παππούς μου προσπάθησε ν' άνοίξη την πόρτα και να χαράξει ένα πέρασμα μέσ' απ' το χιόνι. Μά δεν είχε ούτε σκεπάρνι, ούτε φτυάρι. Πλάγιασε λοιπόν μελαγχολικά και πεινασμένος.

Την άλλη μέρα άναρωτιόταν σοβαρά μήπως του ήταν γραφτό να πεθάνη απ' την πείνα, όταν ξάφνα θυμήθηκε το σακκούλι με τα κάστανα της μητέρας του...

"Α! πόσο γάρηκε όταν, άφου γέμισε με χιόνι μια κατσαρόλα, το έλυωσε στην φωτιά κ' έθρασε μέσα τους μικρούς ξερούς αυτούς καρπούς!

"Εξω, το χιόνι δεν έπεφτε πειά, μά το κρύο είχε σκληρύνει πειά αυτό που είχε στρώσει τη γη.

Οι χωρικοί προσπαθούσαν να τόν σπασουν με τα τσεκούρια, μά χρειάστηκαν όγτώ μέρες ως ότου να κατορθώσουν να έλευθερώσουν την είσοδο του σχολείου, όγτώ μέρες, κατά την διάσκεψη τών όποιών ο παππούς μου ξανάτλησε όλη τη σακκούλα της προνοητικής μητέρας του.

"Οφείλω τώρα να προσθέσω έδω ότι έπειτ' απ' αυτό το έπεισόδιο, όλος ο ένθουσιώδης του παππού μου για το βουνό έπεσε.

Στο τέλος του σχολικού έτους είδε χωρίς καμιά δυσρέσκεια να τόν μεταθέτουν άλλοι. Κι' όταν ο άντικαταστάτης του του έγραψε ζητώντας πληροφορίες για τα μέρη εκείνα, έσπευσε να τού άπαντήσει:

«Πρό πάντων φροντίστε να εφοδιασθήτε με μια μεγάλη σακκούλα κάστανα».

ΣΚΗΝΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ
Ο ΑΚΑΜΑΤΗΣ

Στο Λονδίνο: "Ενας κύριος πηγαίνει περίπατο. "Ενας ζητιάνος τόν πλησιάζει.

— Δώστε μου ένα σελλίνι.

— Ο κύριος δεν άπαντά και έρ-
κολουρεί το δρόμο του.

— Δώστε μου ένα σελλίνι, έσ-
καλέει ο άλήτης.

— Ο κύριος κάνει πως δεν ά-
κούει.

— Δεν έχετε να μου δώσετε
ένα σελλίνι;

— Καμιά άπάντηση.

— "Αν δεν μου δώσετε ένα
σελλίνι, θα κάμω κάτι τί που δεν
τώκαμα ποτέ στη ζωή μου.

— Ο κύριος σταματά, δίνει το
σελλίνι και ρωτά:

— "Αν δεν σου τώδινω, τί θα
κανεις;
— Θα δούλευα!...
— Ι...!

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΑΦΑΕΛ ΝΤΕΜΠΕΝ

Ο ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΟΣ

"Η μίς Μόλλυ "Ο Μπώρκε, προϊσταμένη άδελφή σ' ένα άπο τα μεγαλύτερα νοσοκομεία του Λονδίνου, γύρισε σπίτι της κατακοιτη κ' ξαπλωμένη ύστερ' από την πολύωρη ύπηρεσία της. Κι' έτοιμαζότανε να πλαγιαίσει όταν, ξαφνικά, ένα χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα της.

— Ποιος να με θέλη, άρα γε, τέτοια ώρα; άναρωτήθηκε ή Μόλλυ.

Και πήγε ν' άνοίξη. "Ενας νέος, καλοντυμένος, με πρόσωπο άχρο και με γκριζούς κροτάφους, στεκότανε μπροστά της, παίζοντας νευρικά με το καπέλλο του.

— "Η δεσποινίς "Ο Μπώρκε, αν δεν άπατώμαι; ρώτησε ο άγνωστος.

— Μάλιστα, κύριε, άποκρίθηκε ή Μόλλυ. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμη;

— Σας ζητώ συγγνώμη έπειδή σας ένοχλώ τέτοια ώρα... "Ενας φίλος μου, ο όποιος νοσηλεύθηκε κάποτε στο νοσοκομείο σας, μου είπε τόσα καλά λόγια, μου μίλησε με τόσο ένθουσιασμό για σας, ώστε κατάλαβα ότι μπορώ να έγω έμπιστοσύνη... Είμαι βέβαιος ότι δεν θα μου άρνηθήτε τη χάρη που θα σας ζητήσω...

— Σας άκούω, κύριε, ψιθύρισε ή Μόλλυ, χωρίς όμως και ν' άποφασίσει να πη στον μυστηριώδη αυτόν επισκέπτη να περάσει στο σαλονάκι της.

— Θα προσπαθήσω να είμαι λιγώλογος. "Απόψε, ο σταθμός άσυρμάτου μετέδωσε μια πρόσκληση για το γιοιό του Τζών Φάρμερ, ενός άσθενούς που νοσηλεύεται στο νοσοκομείο σας... Είπε αλήθεια ότι ο Τζών Φάρμερ είναι έτοιμος να πεθάνει και ότι θέλει, πριν πεθάνη, να δει για τελευταία φορά το γιοιό του, τόν Σέσιλ.

— Μάλιστα, είναι αλήθεια, άποκρίθηκε ή νοσοκόμος. "Ε-
γώ περιποιήθηκα απόψε τόν κ. Φάρμερ... Είναι πολύ ά-
σχημα... Διαρκώς επανελάμβανε: «Θέλω να δω τόν Σέσιλ,
θέλω να φιλήσω για τελευταία φορά το παιδί μου...»

— "Η Μόλλυ κύτταξε κατόπιν τόν άγνωστο κατάμματα και τόν ρώτησε με άπότομο ύφος:

— Είστε ο Σέσιλ Φάρμερ, δεν είν' έτσι;

— Ναι, ψιθύρισε εκείνος, χαμηλώνοντας το κεφάλι του.

— Θα σας τα πω όλα — έξακολούθησε με τρεμάμενη φωνή —
δεν θα σας κρύψω τίποτα... Το άπλούτερο και το λογι-
κότερο θα ήταν, αντί ναρθώ να σας ένοχλήσω στο σπίτι
σας, να πάω κατ' ευθείαν στο νοσοκομείο και να δω τόν
πατέρα μου... "Απέφυγα όμως να τόν κάνω αυτό, έπειδή φο-
βήθηκα μήπως ή πρόσκλησις του ραδιοφωνικού σταθμού ή-

ταν κίνητρο της άστυνομίας για να πέ-
σω μόνος μου στα χέρια της... Μέλι-
στα, δεσποινίς μου, ή άστυνομία (πé
κυνηγάει για να με συλλάβει... "Ω! δεν
θέλω να δικαιολογηθώ... "Απεναν-
τίας, δεν έπαυα τόσα χρόνια να κατα-
κρίνω τόν εαυτό μου γι' αυτή την πρά-
ξη μου... "Ο πατέρας μου με είχε το-
ποθετήσει, πριν από δυο χρόνια, σέ
μια Τράπεζα, στο "Εδιμβούργο. Μια

πρώτη υποχρέωσις μιάς κοινο-
νίας πολιτισμένης και ήθικης, είνε
να φροντίσει για κείνους που πά-
σχουν περισσότερον».

I. ΜΕΤΕΞΑΣ

μέρα, έκλεψα από το ταμείο της ένα ποσόν κ' εξαφανίστηκα... "Ο διοικητής της Τράπεζας δεν άνεκοίνωσε τίποτα στον πατέρα μου, έπειδή ήξερε ότι ή είδησις αυτή θα τόν σκότωνε... Και ο πατέρας μου έμεινε με την έντύπωσι ότι είχα φύγει από τη Τράπεζα, έπειδή δεν μου άρεσε ή έρ-
γασίσι αυτή... "Ωστόσο, ή άστυνομία έλαβε γνώσι της κα-
ταχρήσεως και δεν έπαψε δυο χρόνια τώρα να με κυνηγά...
"Εννοείται ότι έγω μετενόησα πικρά εν τώ μεταξύ για την
πράξι μου... Δεν φαντάζεστε πόσο υπέφερα στο διάστημα
αυτό, υποχρεωμένος να κρύβωμαι άπ' όλον τόν κόσμο και
από αυτόν ακόμα τόν πατέρα μου... Τέλος, γνωρίστηκα με
μια κοπέλλα, ή όποια μου έδωσε θάρρος και δύναμι ν' άρ-
χίσω μια καινούργια ζωή... Κατάλαβε πως ή μετάνοιά μου
ήταν ειλικρινής και με συγχώρεσε για την παλιά μου
τρέλλα... Θα φύγουμε μεθαύριο μαζί για την Αυστραλία...
Δεν μπορώ όμως να φύγω χωρίς να ξαναδώ για τελευταία
φορά τόν πατέρα μου...

"Η Μόλλυ άκουσε τόν Σέσιλ ως το τέλος, χωρίς να τόν διακόψει, με φανερά συνκίνησι.

— Και τώρα; τόν ρώτησε. Τί θέλετε από μένα;

— Νά με βοηθήσετε να δω τόν πατέρα μου... Νά με δι-
ηγησείτε στο θαλάμο του, όχι όμως από την κεντρική εί-
σοδι, γιατί ασφαλώς θα τόν φρουρούν τώρα οι άστυνομι-
κοί, περιμένοντας να εμφανισθώ για να με συλλάβουν...
Μ' που άρνηθήτε τη χάρη που σας ζητώ... — συνέχισε ο έ-
πισκέπτης με δακρυσμένα μάτια.

— Πολύ καλά, θα σας βοηθήσω! είπε ή Μόλλυ, χωρίς
τόν παραμικρό διαταγμό.

Φόρεσε ύστερα βιαστικά το παλτό της και το καπέλλο
της και κατέβηκε κάτω μαζί με τόν Σέσιλ. Σταμάτησε
στο δρόμο ένα ταξί και έβασε στον οδηγό του τη δια-
θύναι του νοσοκομείου. Ξαφνικά, έκανε τη σέση ότι αν ο
Πόμ-Πόμ, ο άστυνομικός της ύπηρεσίας του νοσοκομείου
και άρραβωνιστικός της, τα μάθαινε όλα, ασφαλώς
θα θυμόνε μαζί της. "Ο Πόμερ, ή Μόλλυ τόν έλεγε χα-
δευτικά Πόμ-Πόμ) ήταν άνθρωπος τού καθήκοντος και
δεν θα επέτρεπε ποτέ, ούτε και στην μέλλουσα σύζυγό του,
να βοηθήσει έναν άνθρωπο που τόν κυνηγούσε ή άστυνομία.

Μά ή Μόλλυ ήθελε πολύ να βοηθήσει τόν Σέσιλ — και, πρό-
παντός, την έλ' η, την άγνωστή της γυναίκα, που είχε
ναλλάξει τόν άδελφόν να ξαναφέρει έναν παράστρατημένο στο
σαστό δρόμο.

Σέ λίγο, το ταξί σταματούσε μπρός στο νοσοκομείο. "Η
Μόλλυ ώδήγησε τόν Σέσιλ, από μια
μικρή πόρτα, ως το δωμάτιό του έ-
τοιμοθάνατου. Τόν άφισε να μη μέ-
σα μόνος και ύστερα είπε στη νοσο-
κόμο της ύπηρεσίας, ή όποια έκανε
δολίτες στον διάδρομο:

— Μόλις θα τελειώσει ο κ. Φάρμερ,
να τόν οδηγήσεις στο γραφείο μου.

"Η Μόλλυ διάβαζε τώρα ένα περιο-

δικό, καθισμένη σε μία πολυθρόνα, όταν, ξαφνικά, άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε ο αστυνομικός επιθεωρητής Πόμερου.

— Τί γίνεσαι, Πόμ-Πόμ; τόν ρώτησε η Μόλλυ, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή και τη συγκίνησή της.

— Πέρασα από το σπίτι σου να σε πάρω να πάμε να φάμε μαζί... Μά η θυρωρός μου είπε ότι είχες φύγει... Έχουμε, λοιπόν, συμπληρωματική δουλειά απόψε;

— Ναι...

— Δεν πειράζει... Θα περιμένω...

Και ο Πόμερου κάθισε αναπαυτικά στον καναπέ. Η Μόλλυ δεν ήξερε τί να κάνει. Δεν θα ήθελε με κανένα τρόπο να δει ή μνηστήρας της τόν Σέσιλ. Πρώτον γιατί θα τόν έπιανε άμέσως και δεύτερο γιατί θα θύμωνε μαζί της γι' αυτό που έκανε... Και σκεπτόταν με ποιόν τρόπο θα έδιεχνε τόν αστυνομικό... Τη στιγμή όμως εκείνη ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα. Η Μόλλυ βρήκε μ' ένα πήδημα μπρός στον Πόμερου, για να μην τόν αφήσει να δει τόν Φάρμερου.

— Ο πατέρας μου πέθανε, μίς "Ο Μπάρκε! είπε ο Σέσιλ, με τρεμάμενη φωνή, μπαίνοντας στο γραφείο. Πέθανε ευχαριστημένος χάρις σε σάς... Η ευγνωμοσύνη μου για τη μεγάλη εκδούλευσι που μου κάνατε, θα είναι...

Μά ο Πόμερου είχε σηκωθεί εν τω μεταξύ όρθιος.

— Φάρμερου! φώναξε. Σε κρατώ επίτελους! Σε κυνηγώ τόσον καιρό με τη φωτογραφία σου στο χέρι!... Δεν θα μου φύγεις τώρα!

Και ο αστυνομικός τράβηξε το περιστρεφόμενο από την τσέπη του. Ο Σέσιλ όμως δεν φαινόταν διατεθειμένος να προβάλει την παραμικρή αντίσταση. Έρριξε ένα μελαγχολικό χαμόγελο στην Μόλλυ και της είπε με πικρό παράπονο:

— Μοι είπαν ότι είστε καλή κ' ελκρινής... Τώρα καταλαβαίνω ότι μοι έδωσαν εσφαλμένες πληροφορίες...

— Σας όρκιόμαι ότι δεν ήξερα πως θάρρη ο κ. Πόμερου! τραύλισε η Μόλλυ.

— Δεν σας πιστεύω!...

— Ο Πόμ-Πόμ συναφρώθηκε.

— Αν δεν απαντώμαι, είπε θυμωμένος, γνωρίζετε καλά...

— Ω! διεμαρτυρήθη ή μνηστή του. Τόν κ. Σέσιλ τόν είδα για πρώτη φορά απόψε... Ήρθε σπίτι μου να με παρακαλέσει να τόν βοηθήσω να δει τόν έτοιμοθάνατο πατέρα του... Δεν μπορούσα, βέβαια, να τού άρνηθώ τη χάρη αυτή...

— Έκανες πολύ άσχημα! την διέκοψε απότομα ο αστυνομικός. Ήξεις καλά ότι τόν άνθρωπο αυτόν τόν κυνηγάει ή αστυνομία να τόν πιάσει... Ξέρεις επίσης ότι όποιος αποκρύπτει έναν κρατούμενο, γίνεται συνενοχός του... Λυπούμαι, Μόλλυ... Η μνηστή του, χωρίς να δείξη την παραμικρή μεταμέλεια, τόν κύτταξε θαρρετά στα μάτια και τού είπε με σταθερή φωνή:

— Πόμ-Πόμ, σε παρακαλώ πολύ να τόν αφήσεις να φύγει!...

— Τρελλάθηκες, Μόλλυ; φώναξε ο αστυνομικός. Σκέψου καλά τί μου ζητάς!...

— Ξέρω τί λέω! συνέχισε ή Μόλλυ. Ο άνθρωπος αυτός μετενόησε για ένα παραστράτημά του. Τού δίνεται τώρα ή ευκαιρία να ξαναμνησθή στον καλό δρόμο... Μιά κοπέλλα, που τόν αγαπά, τόν περιμένει αυτή την ώρα για να πάνε μαζί στην Αυστραλία και ν' αρχίσουν μαζί καινούργια ζωή... Δεν πρέπει, δεν έχουμε το δικαίωμα να καταστρέψουμε την ευτυχία τους!

Ο Σέσιλ πλησίασε τη Μόλλυ, έσκυψε, άρπαξε το χέρι της και τού φίλησε με δακρυσμένα μάτια.

— Σας ευχαριστώ! τραύλισε. Είστε άγγελος καλωσύνης!... Με συγχωρείτε για τα λόγια που σας είπα προ λίγο... Δεν μπορούσα να φαντασθώ ότι έχετε μια καρδιά τόσο μεγάλη... Μά τώρα, πρέπει ν' αφήσετε τόν αστυνομικό να κάνει τόν καθήκον του... Είναι υποχρεωμένος να με

συλλάβει...

Ο Πόμερου έπεσε κατάπληκτος σε μία πολυθρόνα. Άρχισε να μην πιστεύει στα μάτια του και στ' αυτά του. Η μνηστή του τόν παρακαλούσε να μη συλλάβει έναν καταζητούμενο και ο καταζητούμενος αυτός τού έλεγε άπειστιάς ότι έπρεπε να εκτελέσει τόν καθήκον του... Ήταν φανερό ότι γινότανε μέσα του μία τρομερή πάλη.

— "Οχι! όχι! ψιθύρισε τέλος. Δεν μπορώ να τόν κάνω αυτό!

Η Μόλλυ κατάλαβε τότε ότι καμιά δύναμη δεν θα μπορούσε να μεταπειθή τόν Πόμερου. Συγχρόνως, όμως, ήταν άποφασισμένη να βοηθήσει οποσδήποτε τόν Σέσιλ. Και μία εμπνευσμένη πέρασε ξαφνικά από τόν νου της. Που από την πολυθρόνα, στην οποία καθόταν ο άρραβωνισμένος της, ήταν τοποθετημένη μία ναρκωτική συσκευή. Πήγε λοιπόν και στάθηκε πίσω από τόν Πόμερου, άρπαξε με τρία το τήν μάσκα και τήν εφόρμωσε απότομα στο πρόσωπο τού αστυνομικού. Ο Πόμερου έκανε μερικές άπεινομιές κινήσεις για να έλευθερωθώ, μά ύστερ' από λίγα δευτερόλεπτα στάθηκε ακίνητος, με τα χέρια πεσμένα άνατο.

— Τί κάνετε αυτό; φώναξε τρομαγμένος ο Σέσιλ, που είχε παρακολουθήσει έμβρόντητος τη γοργή αυτή σκηνή. — Έκανα ό,τι μου υπαγόρευε ή συνείδησίς μου! αποκρίθηκε ή Μόλλυ, κάτωχρη αλλά ψυχραιμη. Μπορείτε τώρα να πηγαίνετε... Είστε έλεύθερος!

— Μά δεν μπορώ να φύγω... Δεν συλλογίζεστε ότι θα πάτε φυλακή εξ αιτίας μου;...

— "Α! όχι! δεν διατρέγω τόν κίνδυνο αυτόν!... Ο Πόμερου δεν θα είχε τη δύναμη να με στείλει στη φυλακή... Μά, πηγαίνετε, λοιπόν! Κάθε στιγμή που περιμένετε είναι πολύτιμη!... Συλλογιστείτε κείνην που σας περιμένει τώρα...

Ο Σέσιλ έσκυψε τότε και της ξαναφίλησε το χέρι.

— Πολύ καλά! ψιθύρισε. Πηγαίνω... Δυο άνθρωποι θα παρακαλούν τόν Θεό για την εύτυχία σας... "Ας είστε ευλογημένοι!...

Άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω, κλείνοντας την πίσω του.

Όταν ή Μόλλυ έμεινε μόνη, έπεσε στον καναπέ συντριμμένη από τη νευρική υπερτάση, και σκέπασε τόν πρόσωπό της με τα δυο της χέρια. Ξαφνικά, άκουσε δίπλα της δυνατά γέλια. Ήταν ο Πόμερου, ο οποίος, αφού έβγαλε μόνος του τήν μάσκα από τόν πρόσωπό του, πλησίασε τη μνηστή του, κάθισε δίπλα της στον καναπέ και τήν αγκάλιασε, γελώντας πάντοτε.

— Συνήρδες τόσο γρήγορα, Πόμ-Πόμ. ρώτησε κατάπληκτη ή Μόλλυ.

— Φυσικά! Άφου δεν τά κατάφερες να με αποκλεισής... Ω άγαπημένη μου Μόλλυ, είμαι χαρούμενος επειδή τού δόθηκε ή ευκαιρία να εκτιμήσω τόν χαρακτήρα σου...

— Με συγχωρείς, λοιπόν, γι' αυτό που έκανα;

— Από τά βάθη της καρδιάς μου... Και τώρα, πείσε να σου εξηγήσω όρισμένα πράγματα. Στην αρχή, ήμουν άποφασισμένος να μη σου κάνω τη χάρη που μου ζητούσες... Μά όταν πρόσεξα καλύτερα τόν τόνο της φωνής τού Σέσιλ, όταν τόν άκουσα να σου λέη ότι έπρεπε να ν' αφήσεις να κάνω τόν καθήκον μου, κατάλαβα ότι ο άνθρωπος αυτός είναι ειλικρινής και ότι θέλει πράγματι να ξαναγίνω τίμιος... Δεν μπορούσα, όμως, να τόν αφήσω να φύγει μέσα απ' τά χέρια μου... Και όταν κατάλαβα ότι αποφασισμένος να με αποκλεισής, σκέφτηκα ότι μου παρουσιάζονταν ή ευκαιρία ν' άκούσω τη φωνή της καρδιάς μου χωρίς να δείξω σ' έναν καταζητούμενο ότι παραμελώ τόν καθήκον μου...

— Μά, πώς με είδες;...

— Στόν άντικρύν καθρέφτη... Σε είδα να παίρνεις τη μάσκα, να τήν σηκώνεις πάνω απ' τόν κεφάλι μου και έτσι...

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

Η Μόλλυ εφόρμωσε τήν μάσκα στο πρόσωπο τού αστυνομικού

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

ΑΓΝΩΣΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΛΑΡΓΚΟ ΚΑΜΠΑΛΛΙΕΡΟ

(Τού διασήμου Γάλλου δημοσιογράφου κ. ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤ' ΑΓΚΕΖ

Ο Λάργκο Καμπαλλιέρο, ο σημερινός πρόεδρος της Ερυθράς Ισπανικής Κυβερνήσεως, — ή οποία, ως γνωστόν, εγκατέλειψε τήν έδρα της, τη Μαδρίτη, κατόπιν της θριαμβευτικής προελάσεως τών εθνικιστικών στρατευμάτων, για να μεταφερθή στην Βαλέντσια, — ο Καμπαλλιέρο, λοιπόν, ανήκει στην κατηγορία εκείνη τών εργατών που εγκατέλειψαν ένα ωραίο πρωί τη δουλειά τους με τόν δικαιολογητικό ότι είχαν μία άλλη άποστολή στον κόσμο αυτόν: να ρυθμίζουν, δηλαδή, αυτοί τις τύχες τών συναδέλφων τους και να κατευθύνουν τις ενέργειές τους! Είπε, βλέπετε, ευκολώτερο και διασκεδαστικώτερο να θάγεις κανείς λόγους στις συγκεντρώσεις, παρά να εργάζεται!

Από μία περιεργή σύμπνοσι, ο Καμπαλλιέρο υπήρξε άλλοτε εργάτης οικοδομών. Μήπως και ο Χίτλερ δεν έργασθηκε ως έλασχωματιστής; Άρκει όμως να ρίξουμε ένα βλέμμα στις δυο αυτές σταδιοδρομίες, για να αντιληφθούμε άμέσως πόση ιδεολογική και ήθικη απόστασι χωρίζει τόν Ιδρυτή τού "Εθνικοσοσιαλισμού απ' τόν θλιβερό πρωθυπουργό, ο οποίος παραπατά σήμερα μέσα στο αίμα, σε μία καταστραμμένη Ισπανία. Ο Χίτλερ αγωνίστηκε σκληρά και κρέμισε για να χτίσει επί νέων θάσεων. Ο Καμπαλλιέρο, χωρίς ν' αγωνισθή διόλου στη ζωή του, ύπουλος έκμεταλλεύτης της εργατικής ιδεολογίας, κατέστρεψε δίχως να δημιουργήσει τίποτα...

Πάνε είκοσι χρόνια τώρα που ο Λάργκο Καμπαλλιέρο, εγκαταλείποντας τά γιατιά, άφωσώθηκε στην «έξυπνέτησι» τών συμφερόντων της Ισπανικής εργατικής τάξεως. Η αλήθεια είναι ότι δεν θύγηκε διόλου ζημιωμένος απ' τη δουλειά αυτή. Για τόν άπλοστο λόγο, ότι είναι σήμερα, Ιδιοκτήτης πολλών μεγάρων και άπεράντων κτημάτων. Κάποτε, ένας φίλος του τού εισηγήθη τήν ιδέα να πουλήσει μερικά κτήματά του και να χτίσει μία μεγάλη εργατική πολυκατοικία στα περίχωρα της Μαδρίτης. Η πολυκατοικία αυτή θα ήταν έφωδιασμένη με όλα τά σύγχρονα κομφορ και, τόν κυριώτερο, τά δωμάτια και τά διαμερίσματα της θα παρεχωρούντο στους εργάτες μ' έλάχιστο νοίκι.

— Ποτέ δεν θα τόν κάνω αυτό! απάντησε ο Καμπαλλιέρο. Οι εργάται πρέπει να παίρνουν μόνοι τους ό,τι τους ανήκει! Άς ανατρέψουν πρώτα τόν καθεστώς και ύστερα άς χτίσουν ύγιεινές πολυκατοικίες!...

Ο ιδεολόγος αυτός λησμόνησε να προσθέσει ότι ο μόνος λόγος που τόν έκανε να διατάξη να χτίσει τήν πολυκατοικία, ήταν ο φόβος μήπως οι «συντροφοί» δεν τόν πληρώναν τακτικά τόν νοίκι, όποτε δεν θα μπορούσε και να διαμαρτυρηθώ!

Ο Λένιν δημιούργησε χιλιάδες θυμάτων σ' όλο τόν κόσμο. Ένα από τά τραγικώτερα θύματά του υπήρξε και ο άτυχής Καμπαλλιέρο. Όταν διάβασε, μία μέρα, σ' ένα βιβλίο τού άρχηγού τήν προφητεία ότι «ή Ισπανία θα είναι ή πρώτη χώρα που θα σοβιετοποιηθή, μετά τήν Ρωσία», κατατάχθηκε άμέσως στον καθρέφτη κι' έκανε τη σκέψη:

— Και γιατί, παρακαλώ, να μη γίνω εγώ ο Λένιν της Ισπανίας; Και από τήν εποχή εκείνη άρχισε να μιμνται σε όλα τόν προφήτη. Έπανάστασε τις χειρονομίες τού Λένιν, μετεχειρίστηκε τά ίδια ρητορικά σχήματα, διάνθιζε τις άγορεύσεις του με αριθμούς και στατιστικές — ίσως για να μη μπορούν να τόν παρακολουθήσουν οι άκροαταί του, — έπίεσε τόν έαυτό του να μη γελάσει ποτέ. Μά ενώ ο Λένιν είχε μογγολικά μάτια, που μαγνητίζουν τά πλήθη, ο Καμπαλλιέρο, κοντοβραχίος, ευτραφής, με ροδοκόκκινα μάγουλα, με μάτια προβάτου, ιδεώδης τύπος συμβολαιογράφου, δεν μπόρεσε ποτέ στη ζωή του να συναρπάσει τίς μάζες. Φρόντισε, όμως, με μία κατάλληλη διαφήμιση, να προκαλέσει τόσο θόρυβο γύρω απ' τόνόμα του, ώστε οι εργάται της Ισπανίας αναγκάστηκαν στο τέλος να τόν αναγνωρίσουν για άρχηγό τους.

Με τη διαφορά ότι ο άρχηγός αυτός στοίχιζε άκριβά, "Ο-

πως όλοι οι διάσημοι τεχνόροι, πρωτοπυγμάχοι και θαυμαστές, έτοι κι' αυτός, δεν άποφάσισε ποτέ να μετακινηθή άν προηγουμένως δεν τού έξησφαλίσαν τά έξοδα τού ταξιδιού του. Συνέθε κάποτε να τόν καλέσουν σ' ένα εργατικό συνέδριο, στην Καταλωνία, για να μιλήσει και αυτός ως άρχηγός τού «κινήματος» στην Ισπανία. Ε, λοιπόν, ο Λάργκο Καμπαλλιέρο έστειλε στην οργανωτική επιτροπή τού συνεδρίου ένα κατάλογο τών έξόδων που θα χρειαζόντουσαν για τήν μετάβασί του στην μακρινή εκείνη περιφέρεια!... Η ιδεολογία, ιδεολογία. Και τόν συμφέρον... συμφέρον.

Χάρης στην σόφρονα αυτήν τακτική, ο Καμπαλλιέρο κατώρθωσε να γίνη ένας από τούς πλουσιωτέρους ανθρώπους της Ισπανίας.

Αν έπιχειρούσε, όμως, κανένας εργάτης να τού ζητήσει μία μικρή συνδρομή, θα έπαιρνε από τόν άρχηγό τη στερεώτη απάντησι:

— Οι πραγματικοί εργάται πεθαίνουν της πείνας, μά δεν ζητιανεύουν ποτέ! Αυτό άπατεί ή εργατική ιδεολογία!

Με τήν εγκαθίδρυσι της Δημοκρατίας, στα 1931, ο Καμπαλλιέρο δέχθηκε να γίνη ύπουργός της Έργασίας. Πρώτη του δουλειά ήταν ν' αντιγράψει τήν εργατική νομοθεσία της Ιταλίας — της «άντιεργατικής» φασιστικής Ιταλίας! — και να τήν επιβάλει στην Ισπανία! Οι άνθρωποι τού περιβάλλοντός του δεν ήξεραν πως να εκφράσουν τόν θαυμασμό τους για τά φιλεργατικά αί-

σθήματα και τόν νομοθετικό δαιμόνιο τού Καμπαλλιέρο. Βρέθηκε, όμως, κι' ένας τίμιος δημοσιογράφος, ο οποίος δεν δίστασε ν' άποκαλύψει τήν πνευματική αυτή κλοπή. "Υστερα όμως από μία θδομάδα, ο ένοχλητικός αυτός τύπος εξηφανίζετο από τόν πρόσωπο της γής, κατά τρόπο μυστηριώδη.

Μά, θα ρωτήσετε, ο Καμπαλλιέρο δεν υπήρξε ποτέ επαναστάτης; Πώς! Ήταν πάντοτε επαναστάτης... στο ντύσιμο! Στις επίσημες τελετές, ενώ όλοι οι ύπουργοί φορούσανε φράκο, αυτός εμφανίζετο με γκριζό κοστούμι, με μαλακό πουκάμισο και με κόκκινα παπούτσια. Καθώς βλέπετε, είχε τόν δικαίωμα να πη:

— Είμαι επαναστάτης τών κάτω άκρων!

Συνά, πολύ συχνά για τήν άκρίβεια, ο Καμπαλλιέρο άποκοιμώτανε κατά τήν διάρκεια τών ύπουργικών συμβουλίων. Όταν οι συναδέλφοί του τόν άκουνοούσανε, για να τόν ξυπνήσουν, ο ύπουργός της Έργασίας τούς ευχαριστούσε μ' ένα ευγενικό χαμόγελο:

— Είμαι κατάκοπος από τήν εργασία!

Ότόσο τού συνέθε κάποτε να φέρη στη Βουλή προς ψηφισιν νομοσχέδια, τών οποίων τόν περιεχόμενο τόν άγνοούσε παντελώς! Οι άρμόδιοι τμηματάρχαι τού είχαν, βέβαια, εξηγήσει περί τίνος έπρόκειτο. Με τήν διαφορά ότι ο ύπουργός λαοκοιμώτανε τότε και δεν άκούγε τί τού έλεγαν...

Ο άνθρωπος αυτός, ο θραυκός και νυσταλέος, κατώρθωσε στα 1934 να παρασύρει τήν εργατική τάξη της χώρας του στην άτυχη επανάστασι τών Άστούριων! Πώς συνέθε αυτό; Ότε κι' ο ίδιος δεν θα μπορούσε να τόν εξηγήσει. Πιθανώτερο φαίνεται ότι, μερικοί ένδοφεύμενοι εξεμεταλλεύτηκαν τήν άβουλία και τήν έπιπολασιότητα του για να ρίξουν, εξ δονόχους του, τούς εργάτες της Ισπανίας σε μία τρομερή περιπέτεια.

Μόλις, όμως, παρουσιάστηκαν οι πρώτοι κίνδυνοι, ο άρχηγός συνήρθε απότομα από τόν άναστατικό μεθύσι του. Άφες τούς όπαδούς του να πεσοκόβονται και τόβαλε στα πόδια. Τόν συνέλαβαν όμως στον κήπο ενός εκ τών πολλών μεγάρων του, μεταμφιεσμένο σε τραυματιοφόρο τού Έρυθρού Σταυρού.

— Γιατί με συλλαμβάνετε; ρώτησε με άγγελικό μεύδιμα επί τών χειλών... Εγώ δεν ξέρω τίποτα... Η επανάστασις (Συνέχεια στη σελίδα 53)

Ένα τελευταίο σκίτσο τού Λάργκο Καμπαλλιέρο.

μου ν' άπορη και νά σταυροκοπιέται.

Μά ο πατέρας μου την καθούχαζε:

— Μην χολοσκάζης, γυναίκα.

— Φοβούμαι, άπαντούσε ή μητέρα μου, φοβούμαι πολύ μήπως πουντιάζη τὸ παιδί και τὸ χάσουμε.

— Νά πουντιάζη;... Νά πεθάνη;... Σία κι' άράξαμε! Τι λές, γυναίκα. Δεν βλέπεις πού όσο πάει ροδοκοκκινίζουν τὰ μάγουλά του σάν τού άφρόμηνου;

Κι' αλήθεια, ήμουν, δόξα ὁ Θεός, ένα μωρό ροδαλό σάν τὸ άπριλιάτικο τριαντάφυλλο.

Μά όσο δυνάμωνα ἐγώ, τόσο μαραινόταν κι' έλυωνε ή καυμένη ή μητερούλα μου. Φιλάσθην καθώς ήταν και νευροπαθής, δεν μπορούσε νά συνέρθη, και μάλιστα ύστερ' απ' τή γέννη.

Ο πατέρας μου πού την άγαπούσε ειλικρινώς, άποφάσισε νά τής αλλάξη τόν άέρα. Και μόλις ήρθε ή άνοιξης φύγαμε γιά την Προθήγγια, όπου ὁ πατέρας μου άγόρασε μιά ώραία έπαυλι, λίγες λεύγες μακριά από την Μασσαλία, στην ολογάλανη Μεσόγειο.

Άλλοίμονο, όμως!...

Ούτε ή άλλαγή τού άέρος, ούτε τὸ γλυκὸ κλίμα τής Προθήγγιας, ούτε ή περιποιήσεις τού πατέρα μου κατ' ὅρας νά γλυτώσουν την καλή μου μητέρα από τὰ νύχια τού θανάτου πού τόσο καιρὸ την παραμόνευε.

Λίγον καιρὸ μετὰ την έγκατάστασί μας στην Προθήγγια ή μητερούλα μου πέθανε. Έσθυσε όπως σθύνουν τὰ λουλούδια, μαράθηκε και ξεψύχησε στην άγκαλιά τού πατέρα μου.

Ο καλόκαρδος ὁ «γέρος» μου την έκλαψε άπαρηγόρητα.

Μείναμε πειά ὀλομόναχοι στὸν κόσμο. Κι' ὁ πατέρας μου ρίχτηκε με τὰ μούτρα στην άνατροφή μου και τή μόρφωσί μου. Ήμουν πειά ή μόνη του παρηγοριά, τὸ μοναχοπαιδί του, ή μοναχή του χαρά σ' αὐτὸν τὸν μάταιο κόσμο. Ήμουν τὸ παιδί τής αλυσμένης γυναίκας του και τού θύμια τή λατρευτή συντροφισσα τού βίου του πού τόσο πρόωρα τὸν την άρπαξε ὁ χάρος μέσ' από την άγκαλιά του...

Περνάει γρήγορα ὁ καιρός... Κυλοῦν ή μέρες, οί μήνες, τὰ χρόνια...

Ήμουν τώρα δεκαπέντε χρονῶν. Έφθος έπάνω στην άνθησί του, σωστὸ ξεφτέρι.

Ο πατέρας μου μ' έβλεπε με κρυφὸ καμάρι.

— Ο γυιόκας μου, έλεγε και ξανάλεγε, θά γίνη ένας πρώτης τάξεως καπετάνιος στὰ καράβια.

Η έπιθυμία του ήταν νά με κάνη ναυτικό, γιατί έβλεπε πώς μ' άρεσε υπερβολικά ή θάλασσα.

Η θάλασσα...

— Θεέ μου!... Ήταν ή μόνη μου χαρά, ὁ μοναδικός μου έρωτας, ή ξεχωριστή απόλαυσίς μου.

Ήταν τὸ γλέντι μου.

Η καταγάλανη Μεσόγειος με τραβοῦσε σάν μαγνήτης. Θάλασσα! Θάλασσα!

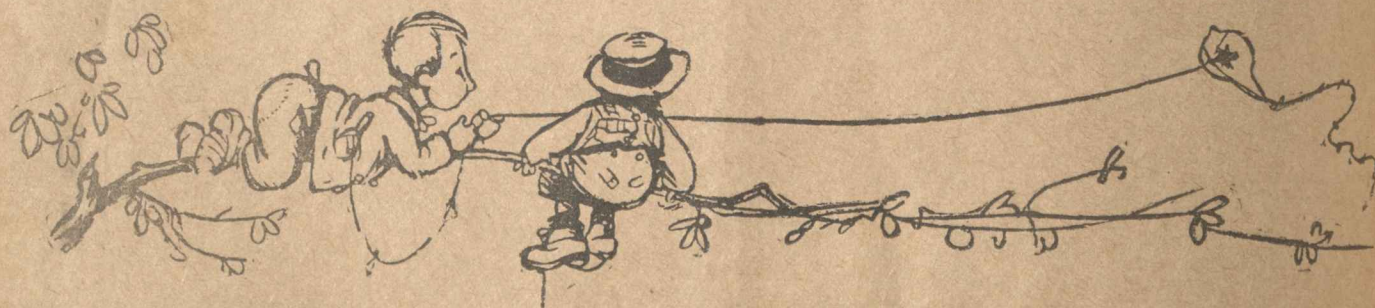
Τὸ θαλασσινὸ άεράκι τραγουδοῦσε στ' αὐτιά μου γοητευτικά τραγούδια.

Ο ρόχθος τῶν κυμάτων στην άκρογιαλιά έμοιαζε με βροντερές φωνές πού με καλοῦσαν ήμέρα και νύχτα.

Έρχομαι από τὸ σπίτι, πρῶι και δείλι, κι' έτρεχα στην άκτή. Γδυνόμουν και βουτούσα από τούς βράχους στή θάλασσα ξεφονίζοντας από εύχαριστησι.

Ούτε ή πιὸ δυνατή κι' άγριεμένη τρικυμία δεν μπορούσε σά με συγκρατήση.

Κολυμποῦσα σάν δελφίνι!

Κι' από την άκτή ὁ πατέρας μου με παρακολουθοῦσε και με καμάρωνε ὡς πού ξαφνικά μ' έχανε απ' τὰ μάτια του.

Τί συνέβαινε τις στιγμές αυτές πού χανόμουν ξαφνικά από την έπιφάνεια;

Άπλούστατα — όσο κι' αν σ' άφίνεται παράξενο κι' άπίστευτο — βουτούσα στὸ νερὸ και κατέβαινα στὸ βυθὸ χάρις στὸ αλλόκοτο προτέρημα πού είχα νά άνασταίνω άραιά, νά μην αισθάνομαι δηλαδή και τόσο την άνάγκη τού ατμοσφαιρικοῦ άέρος, ὡπως ὅλοι οί άλλοι άνθρωποι.

Κατέβαινα, είπα, στὸ βυθὸ. Μά ναι, ναι, δεν γράφω άπερβολές. Έφτανα στὸν πυθμένα τής θαλάσσης βουτώντας με εύκολία και θαύμαζα γύρω μου τις μαγικές άμορφιές πού δεν τις είχε άντικρύσει ὡς τότε μάτι ανθρώπου.

Πατώντας στή μαλακή άμμο, κρατούμενος από τούς βράχους τού βυθοῦ, έκανα τὸν περιπάτο μου, ὡς θά βολευτάζαριζε ένας άλλος σέ μιά πλατεία.

Δεν αισθανόμουν καμμία στενοχώρια, κανένα φόβο. Ήσυχά ήσυχά μάζευα διάφορα ώραία, φανταχτερὰ όστρακα, τὰ όποία χάριζα κατόπιν σtους φίλους μου, οί όποιοι ήσαν κατάπληκτοι γιά τὰ κατορθώματά μου αὐτά κι' οί όποιοι με φώναζαν πειά «Μαριδάκη», γιά την εύκολία με την όποία κολυμποῦσα ή βουτούσα στὸ νερὸ.

Ο πατέρας μου είχε συνήθει πειά σtα φερόματά μου αὐτά και δεν φοβόταν καθόλου γιά τή ζωή μου. Άντιθέτως μάλιστα διασκεδάζε μαζί μου και γιά νά δοκιμάση την άντοχή μου και τή σθελασύνη μου, μούρριχνε βαθεία σtὸ νερὸ διάφορα νομίσματα, τὰ όποια, φυσικά, βουτούσα και τὰ εύρισκα ὅλα.

Μιά μέρα όμως συνέβη κάτι πού κανένας δεν τὸ περίμενε: Ένα άσημένο τάλληρο έπεσε πολὺ βαθειά και πτώσε άνάμεσα σέ κάτι τρομεροῦς βράχους τού βυθοῦ, γεμάτους θαλάσσια φυτὰ.

Έγώ δεν έδίστασα ὥστόσο ούτε μιά στιγμή. Βούτηξα άμέσως, έφτασα σtὸν πυθμένα κι' άρχισα νά αέρνυμαι με την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

Μά τὸ πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τὸ νόμισμα είχε τρυπώσει άπ' την κοιλία γιά νά βρῶ τὸ τάλληρο.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΤΖΕΣΣΥ ΓΟΥ'ΙΤΕ'ΚΕΡ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

τὸ μοναδικὸ χριστουγεννιάτικο φαγητὸ του. Εἶνε ὀλοφάνερο πειά πὺς δεν θ' άργήσω νά ταξιδέψω γιά τὸν άλλο κόσμο... Τούλάχιστον νά πηγαίνα σ' αὐτὸν πού μοῦ περιέγραψε τις προάλλες ὁ πάστορ!...

«...Και ἐπὶ γῆς εἰρήνη!» διαλαλοῦσαν ή καμπάνες.

Μά δεν μπορούσε πειά νά υπάρξη εἰρήνη γιά τὸν Άντονι Κάρφρετ, γιά τὸν ὁποῖο τὸ ένδεχόμενο πὺς θά πέθαινε ήταν διπλὰ τρομαχτικό, ἐξ αἰτίας τῶν τύψεων πού τὸν θασάνιζαν.

— Θ' άφήσω ὅλη την περιουσία μου στην ένορία! ψιθύρισε μ' εὐλάβεια. Μονάχα αὐτὸ μπορὼ πειά νά κάνω γιά νά ἐπιτύχω τή συγγνώμη Του...

Έξαφνα, καθώς ὁ μολωνάς έκανε τις σκέψεις αυτές, άκούστηκαν δυνατὰ χτυπήματα στην πόρτα τής κουζίνας του. Άναπήδησε άμέσως.

Τὸ παχὺ στρώμα τού χιονιοῦ πού σκέπαζε τὸ έδαφος, τὸν είχε ἐμποδίσει ν' άκούσῃ τὰ θήματα αὐτοῦ πού χτυποῦσε την πόρτα, και ξαφνιάστηκε πολὺ.

Παίρνοντας τή μαγκούρα του, πού την είχε άφήσει σtὸ τραπέζι, τράβηξε κουτσαίνοντας πρὸς την πόρτα, ἐνῶ συγχρόνως άναρωτιόταν μ' άπορία πούος μπορούσε νά εἶνε ὁ άπροσδόκητος αὐτὸς ἐπισκέπτης.

Μισανόηοντας την πόρτα, έρριξε μιά ματιά έξω, είδε ένα ψηλὸ άνδρα τυλιγμένο σ' ένα μακρὸ μανδύα, μ' ένα χοντρὸ φουλάρι διπλωμένο σέ πολλούς γύρους σtὸ λαιμό του. Ήταν, σάν αὐτὸν, ένας γέρος με άσπρα μαλλιά, τού ὁποῖου ή χλωμή και καταρυτιωμένη ὄψη, φανέρωνε μιά ζωή γεμάτη έννοιες.

Ο γέρος αὐτὸς μάλιστα είχε ἐμφάνισι αλήτου, γιάτὶ τὸ φουλάρι του ήταν κουρελιασμένο, ὁ μανδύας του πρασινασμένος απ' την παλυκαίρια και τὰ παπούτσια του τρύπια.

— Θά μπορούσατε νά με φιλοξενήσετε λίγη ὥρα; ρώτησε ὁ ξένος με φωνή βροχινή.

Στάθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Έχω ζυλιάσει απ' τὸ κρύο, τὰ πόδια μου εἶνε μουσκεμένα κι' όπου νάνε θ' άρχίσῃ πάλι νά χιονίζει... Άν θά ήχετε την καλωσύνη νά μ' άφήσετε νά στεγνώσω λίγο κοντὰ στή φωτιά σας, ὡς ὅπου νά πέση λίγο ή χιονοθύελλα, θά με σκλαδώσετε...

Ο μολωνάς δίστασε...

Πριν από λίγο καιρὸ ακόμα θάκλεινε κατ' αὐτομάτη την πόρτα σtὸν ένοχλητικό πού θά τοχμοῦσε νά τού ζητήσῃ ένα τέτοιο πράγμα.

Μά, τελευταία, είχε αλλάξει κι' από τότε πού ή άδυναμία του μεγάλωνε από μέρα σέ μέρα, ή έντύπωση πού τού έκαναν ή μομφή τού πάστορος γιάτὶ δεν ήταν καθόλου μεγαλόψυχος, γινόταν βαθύτερη.

— Ναι, μπορεῖς νά μπῇς μέσα αν θέλῃς, είπε ὁ Άντονι, άνοίγοντας την πόρτα τού διαλάτη σtὸν ξένο. Μονάχα, τίναζε τὸ χιόνι πού ήχεις σtὰ πόδια σου, γιάτὶ δεν έχω καμμία διάθεσι νά δῶ την κουζίνα μου νά γίνεται βάλτος.

Ο άγνώστος υπάκουσε πρόθυμα και, μόλις μπῆκε μέσα, έβγαλε τὸ καπέλο του και τὸν μανδύα του.

Δεν είχε γελαστῇ ὁ Άντονι στην αντίληψι πού σχημάτιζε γιά την ηλικία του, ὅταν τὸν προσέβλε: ναι, ήταν ένας γέρος, σχεδὸν σάν κι' αὐτὸν...

Δεν μπορεῖς λοιπὸν νά κρατηθῇ και είπε:

— Εἶνε άσχημα τὰ γηραιά!

— Άν εἶν' άσχημα! είπε κι' ὁ γέρο αλήτης. "Αἱ δταν τριγυρίζῃ κανείς από τή μιά ὡς την άλλη άκρη τής γῆς και δουλεύῃ σάν σκύλος σ' ὅλη του τή ζωή, σ' άπαρακάλῳ νά πιστέψετε πὺς εἶν' ακόμη πολὺ πιὸ άσχημα...

Μιά συγκίνησι, πού την είχε άγνοήσει ὡς τότε, πλημμύρισε τὸν μολωνά και τὸν έκαμε νά βάλῃ κι' ένα δεύτερο κομμάτι λαρδί σtὴ φωτιά γιά τὸν ξένο.

— Μά τὸν πιστί μου! ξεμωράθηκα έντελῶς! μουρμούρισε, δάχνοντας σtὴ φωτιά ένα κομμάτι λαρδί, πού θ' άποτελοῦσε

— Μά τὸν πιστί μου! ξεμωράθηκα έντελῶς! μουρμούρισε, δάχνοντας σtὴ φωτιά ένα κομμάτι λαρδί, πού θ' άποτελοῦσε

— Μά τὸν πιστί μου! ξεμωράθηκα έντελῶς! μουρμούρισε, δάχνοντας σtὴ φωτιά ένα κομμάτι λαρδί, πού θ' άποτελοῦσε

— Μά τὸν πιστί μου! ξεμωράθηκα έντελῶς! μουρμούρισε, δάχνοντας σtὴ φωτιά ένα κομμάτι λαρδί, πού θ' άποτελοῦσε

— Μά τὸν πιστί μου! ξεμωράθηκα έντελῶς! μουρμούρισε, δάχνοντας σtὴ φωτιά ένα κομμάτι λαρδί, πού θ' άποτελοῦσε

— Μά τὸν πιστί μου! ξεμωράθηκα έντελῶς! μουρμούρισε, δάχνοντας σtὴ φωτιά ένα κομμάτι λαρδί, πού θ' άποτελοῦσε

θρόνων...

— Ο ξένος τόν κύτταξε και του απάντησε απλά:
— Τό ποτό;... Ναι, για μερικούς ίσως είναι η καταστροφή τους, μα όχι και για μένα... Έμένα με κατάστρεψε η ατυχία. Αφού δουλέψα σκληρά επί πολλά χρόνια στη θρεττανική Κολομβία, κατώρθωσα να μαζέψω ένα ποσόν αρκετά στρογγυλό...

— Ο άγνωστος στάθηκε μία στιγμή κι' έπειτα εξακολούθησε με τόνο πικραμένο:

— Θέλησα τότε να ξαναγυρίσω στην Άγγλία, μα μόλις πάτησα το πόδι μου σ' αυτήν τα έχασα όλα... Η Τράπεζα, στην οποία είχα καταθέσει τις οικονομίες μου, χρεωκόπησε και θρέθηκα χωρίς πεντάρα στην τσέπη μου...

— Δεν ήξερα πια τι να κάνω, όταν έμαθα πως θ' αρχίσουν μεγάλες δουλειές σ' αυτά τα μέρη κι' ότι ζητάνε εργάτες... Ήρθα λοιπόν εδώ, με την ελπίδα μήπως μπορέσω και δουλέψω...

— Ναι, τόν έπιβεβαίωσε ο μυλωνάς. Η δουλειές, για τις οποίες μού μιλάς, αρχίζουν αυτές τις ημέρες πέρα στην κοιλάδα, σε δώδεκα μιλίων απόστασι από δω. Μα μου είπες πως έζησες στη θρεττανική Κολομβία... Μίλησέ μου λίγο γι' αυτήν... μ' ενδιαφέρει πολύ...

— Ω! Έκανε ο ξένος. Ξέρω αυτά τα μέρη σαν την τσέπη μου... Τη Μανιτόμπα, τη θρεττανική Κολομβία, την Άλσκα, την περιοχή του Χούντσον... Και τί δεν είδα στη ζωή μου... Ήμουν όχτώ χρόνια συντροφιά με κυνηγούς «γουναιρικών» κι' έπειτα, μία μέρα, με τράβηξε το Κλόνταϊκ, όπου εύρισκαν τότε άφθονο χρυσάφι... Α! αν θέλετε με πιστεύετε... Έκει, ο ένας έκανε περιουσία κ' οί πενήντα πέθαιναν από τις κακουχίες ή καταστρεφόντουσαν...

— Σε πιστεύω, είπε ο μυλωνάς.

Κι' έπειτα με μία θαθειά συγκίνηση, που με δυσκολία τη συγκρατούσε, πρόσθεσε:

— Μα πες, αφού ξέρεις τόσο καλά εκείνα τα μέρη... θα άκουσες, ίσως, να γίνεται λόγος για το γιοιό μου... Έμαθα κάποτε πως τράβηξε κάπου κατά κείθε... Μα πάλι δέκα χρόνια από τότε... και, καθώς δεν καταδέχτηκε να μου στείλει ένα γράμμα από τότε που έφυγε, εδώ και σαράντα χρόνια...

— Πώς τόν έλεγαν; τόν διέκοψε ο ξένος, απλώνοντας τα χέρια του προς τη φωτιά και μυρίζοντας το λαρδί που ψηνόταν.

— Τζάκ Κάρφρετ, απάντησε ο γέρο μυλωνάς. Ήταν ένα παληόπαιδο τόν καιρό που έφυγε, μα είμαι σίγουρος πως θα γίνει ένας σκληρός άντρας, ένας άντρας που του θαστάει η καρδιά του. Αυτοί που μού μιλήσαν γι' αυτόν, έδω και δέκα χρόνια, με βεβαίωσαν πως ήταν τότε σε μία χώρα που τη λένε Άλμπέρτα.

— Τζάκ Κάρφρετ; ξαναείπε ο ξένος, στοχαστικός. Ναι, πραγματικά, θυμάμαι πως είχα γνωρίσει έναν άνθρωπο κ' αυτό το όνομα... Ήτανε στο Κλόνταϊκ, μα τώρα που τόν ξανασκέφτομαι, θυμάμαι πως μου είχε πη μία μέρα πως έρχόταν από την Άλμπέρτα... Πάνε από τότε... σταθήτε μία στιγμή να θυμηθώ... όχι περιεσσότερα από τέσσερα χρόνια...

— Τέσσερα χρόνια μόνο; Έκανε ο μυλωνάς, σφίγγοντας νευρικά χωρίς να θέλει το ένα του χέρι στο άλλο. Κι' έπειτα... κι' έπειτα... ξέρεις τί άπόγινε; πρόσθεσε καταβάλλοντας μία ολοφάνερη προσπάθεια για να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

— Ω! είπε ο ξένος. Θα ήθελα να σας πω τί άπόγινε, αλλά φοβάμαι μήπως σας στενοχωρήσω.

— Όχι... όχι... μην έχης αυτό το φόβο!... Έσπευσε να τόν καθησυχάσει ο μυλωνάς.

— Αλλά η φωνή του έτρεμε από αγωνία.

— Ε. λοιπόν, εξακολούθησε

ο άγνωστος. Αυτός που συνάντησα (και είμαι βέβαιος τώρα ότι είναι ο γιός σας γιατί βλέπω πως το μοιάζετε και ταπιηκτικά) όχτώ μέρες μετά τη γνωριμία μας, αγόρευε μία μικρή περιοχή με τα λίγα χρήματα που είχε, με την ελπίδα να θρή σ' αυτήν χρυσάφι... Μα δεν θρήκε τίποτε, έχασε και τα λεφτά του και θρέθηκε στην πιο μαύρη άδυστοχία.

— Τότε άρρώστησε... Άν κι' έδειχνε πια ότι δεν νοιάζεται για τη ζωή του, τόσο ήταν άπελπισμένος, μου φαίνεται ότι μάλλον από το κρύο τήν έπαθε... Έγώ τόν περιποιήθηκα σαν αδελφός, μα δεν μπόρεσα να του κάνω τίποτε...

— Και πέθανε; τραύλισε ο μυλωνάς με φωνή τρεμμένη...

— Ναι... Πέθανε και τόν θάψαμε στην όχθη του ποταμού. Έγώ μάλιστα είπα τις επικήδειες προσευχές πάνω απ' το τάφο του... Ήταν ένας όμορφος ψηλός άντρας... Ένα μέτρο κι' όγδόντα πόντους τουλάχιστον...

— Ο μυλωνάς, έθγαλε αδέξια από την τσέπη του το μαντήλι του και γύρισε το κεφάλι του άλλοι για να κρύψη τα δάκρυα που θόλωναν τα μάτια του.

— Έπειτα, σαν νάθελε να δικαιολογηθί, ψιθύρισε:

— Μου φαίνεται πως ξαναμωράθηκα έντελως.

Μα τη στιγμή που έλεγε τα λόγια αυτά, το λαρόγγι του σφίχτηκε παράδοξα.

Συλλογίστηκε ξαφνικά κάποιο ξύλινο αλογάκι θαμμένο κόκκινο με άσπρες θούλες που είχε αγοράσει έδω και πενήντα χρόνια στο πανηγύρι του Πείνστον για το μικρό του Τζάκ.

Τότε σηκώθηκε και στηρίχτηκε στο μπαστούνι του, άνευστάζοντας. Κατόπιν είπε στον ξένο:

— Φάε μία φέτα λαρδί όταν δής πως ψήθηκε αρκετά... Έγώ δεν ξέρω τί έχω σήμερα... Δεν έχω καθόλου όρεξη...

Και, σκουπίζοντας με δύναμη τη μύτη του, διέσχισε με θύμα σурτό την κουζίνα, μήκε στην κάμαρά του που ήταν πλάι, και ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του.

Μόλις έμεινε μόνος του ο ξένος, σηκώθηκε κι' αυτός άθόρυβα, πλησίασε στη γούρνα και, χρησιμοποιώντας ένα κομμάτι μαύρο σαπούνι που θρήκε εκεί, άρχισε να καθαρίζει καλά το πρόσωπό του και τα μαλλιά του.

— Έπειτα χτενίστηκε κι' ως διά μαγείας, τάπρα από το χιόνι μαλλιά του, σκούριναν μέσα σε λίγες στιγμές.

— Υστερα έφτιαξε λίγο το δάσμο της γραβάτας του και συγκόλλησε τα ρούχα του.

— Όταν τελείωσε έντελως την τουαλέτα του, έκανε την έμπροσθεν ένοδος άνδρος πενήντα χρόνων, εύρωστου και καλοδεμένου.

Τότε, αφού πρώτα τράβηξε άπό τη φωτιά τα κομμάτια του λαρδιού, που κόντευαν να καούν, διέσχισε πατώντας στις μύτες των παπουτσιών του την κουζίνα και, μισανοίγοντας άθόρυβα την πόρτα της κάμαρης του μυλωνά, στάθηκε στο κατώφλι...

— Ο γέρος είχε λυγίσει τα ισχία πόδια του και γονατισμένος μπροστά στο κρεβάτι του, με μία χέρια ένωμένα, προσευχόταν εύλαδικά με σιγανή φωνή:

— Κύριε Παντοδύναμε, έλεγε, σ' έξορκίζω, φρόντισε να μάθω ο γιός μου ότι τόν συγχώρησα...

— Ο άγνωστος δίστασε, σαν να μην ήξερε κι' ο ίδιος αν έπρεπε να προχωρήσει ή ν' άποσυρθεί, ζαυακλώνοντας διακριτικά την πόρτα.

Μα πήρε γρήγορα την άπόφαση του.

Μπήκε μέσα, πλησίασε το γέρο και, βοηθώντας τον να σηκωθεί, του είπε:

— Είναι περιττόν, πατέρα, να προσεύχεσαι στο Θεό. Ο γιός σου ξέρει πια ότι τόν συγχώρησες...

Και τόν έσφιξε στην άγκαλ του...

Ο γέρος αυτός είχε εμφάνισι αλητού

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σελήνη της Γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΕΕΣ

Η άνοιξις είναι η εποχή της νεότητας, περισσότερο απ' όλες τις άλλες εποχές του χρόνου. Δεν θα ταίριαζε λοιπόν να την αφήσουμε να περάσει χωρίς να ρίξουμε μία ματιά στη μόδα για τα νέα κορίτσια, που με το ξαναγύρισμα των ωραίων ημερών θ' άνοιξουν τα φτερά τους στον ήλιο και θα ξεπροβάλουν σαν πολύχρωμες φανταχτερές πεταλούδες.

Τα ταγιέρ τα προωρισμένα για τις νέες ξεχωρίζουν από τα ταγιέρ τα προωρισμένα για τις κυρίες, από τη ζακέττα τους, που είναι πολύ πιο κοντή και πιο άπλη. Η ζακέττα της μόδας έχουν άνδρικό σχήμα και άπομιμούνται τις βελούδες και τις ρεντιγκότες του περασμένου αιώνας, καθώς και τα σημερινά φράκα. Το σχήμα αυτό συνθίζεται πολύ και για τις νέες, άρκει ή ζακέττα, από τη ζώνη και κάτω να μείνει μακρύτερη από μερικά δάκτυλα. Τα ταγιέρ τα σταυρωτά και κομμένα εμπρός στη ζώνη ή και λίγο παραπάνω, είναι πολύ νεανικά και χαριτωμένα.

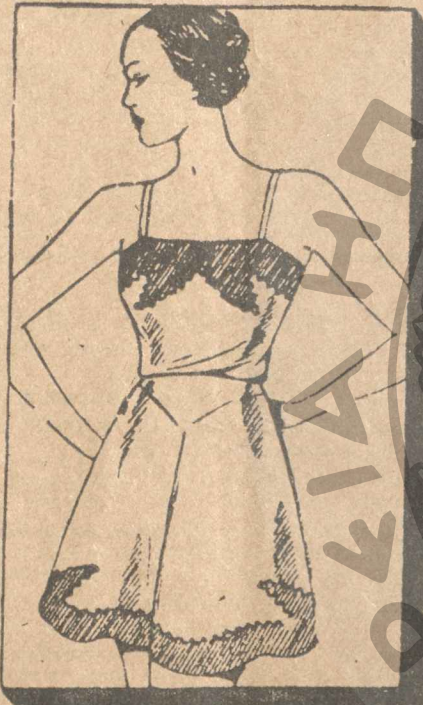
— Όσο για τις φούστες, το μάκρος τους έχει περιορισθεί φέτος αρκετά ώστε να μη μπορούν να φορεθούν κοντήτερες από τις νεαρές δεσποινίδες, παρ' ότι φοριούνται από τις μεγαλύτερες αδελφές τους. Πολύ συνηθίζονται λοξές φούστες, ίδιες όταν το ύφασμα είναι ριγέ, καθώς και η φούστες που κόβονται σε πολλά φύλλα τα όποια ένώνονται μεταξύ τους με πικύρ ή με πιετούλες, πατημένες με το σίδερο. Βλέπουμε επίσης και πολλές φούστες πλισσέ με άμπεσιάν που φτάνει ως τους γοφούς, ίδιως σε λεπτά ύφασματα, φιλά λαϊνά ή μεταξωτά.

— Εκείνο που δίνει ιδιαίτερη χάρι στα νεανικά ταγιέρ και πανωφόρια είναι τα χρωματιστά ρεθέρ. Όταν το πανωφόρι ή το ταγιέρ είναι σε σχήμα σκούρο, τα ρεθέρ γίνονται σε χρώμα ανοιχτό και πολλές φορές λευκό από πικέ, όττομάν ή λινό. Όταν το ταγιέρ είναι σε χρώμα παστέλ, το ρεθέρ γίνεται σε χρώμα πολύ σκούρο σχετικό με το φόρεμα ή σε μαύρο.

— Ο πιο μοντέρνος συνδυασμός χρωμάτων είναι το κίτρινο ή το μπλέ με το μπλέ-μαρίν, αλλά και το τερκουάζ και το ζάντ με σκούρο κόκκινο ή το μπουντό.

Πολύ χαριτωμένες και νεανικές είναι ή λευκές γαρνιτούρες επάνω σε σκούρα φορέματα, ίδιως μαύρα ή μαρίν. Για ακαδάκια, πλαστρόν, φιόγκοι, ζώνες άπό λευκό πικέ ή δέρμα ή μαροκαίνι, καθώς και γαρνιτούρες λενζέρι άπό λεπτή βατίστα με δαντέλλα, κέντημα και πιετάνια.

— Όσο για τα άσπρόρρουχα των νέων κοριτσιών, και αυτά επιβάλλεται να είναι όσο το δυνατόν πιο άπλά και κομψά χωρίς πολύ βαρειές γαρνιτούρες και άπό ύφασματα λεπτά. Το καλύτερο ύφασμα για κομπινάζόν και λοιπά άσπρόρρουχα της ημέρας που φοριούνται με τα μάλλινα φορέματα ή τα ταγιέρ, είναι το μεταξωτό ζέρσευ γαρνιρισμένο με ένα ρεστόνι, ένα άπλό κέντημα ή μία άπλικασιόν. Για τα νυχτικά των νεαρών δεσποινίδων δεν χρησιμοποιείται ούτε μεταξωτό ύφασμα ούτε συνδυάζονται ως γαρνιτούρες δαντέλλες. Τα καταλληλότερα ύφασματα είναι ή λινή ή βαμβάκερη βατίστα και το κρεπόν. Χαριτωμένα αγέδια νυχτικών για νέα κορίτσια άπό δεκάξη ως είκοσι έτών είναι εκείνα που γίνονται σε φόρμα Άμπιρ, με ένα φισόν σταυρωτό εμπρός και μαυικάκια κοντά και φουσκωτά. Τα νυχτικά σε σχέδιο «σεμιζιέ» κλειστά εμπρός, με στρογγυλό ή άνδρικό γιακάκι και πλαστρόν γαρνιρισμένο με

Κομπινάζόν - κυλότα άπό κρέπ-σατέν κρέμ, σις των δύο ύφασμάτων γίνεται με πουν-τόρκ, γαρνιρισμένη με κρέπ - ζαρζέτ μπέ. Η ένω-

πιέτες, είναι επίσης πολύ νόστιμα και κατάλληλα ίδιως για την έξοχή και για τα ταξίδια, πλένονται δε και σιδερώνονται εύκολότερα από κάθε άλλο. Όσο για τις πρωίνες ρόμπες, αυτές γίνονται κατά προτίμηση από φανέλλα ρόζ ή μπλέ νατιέ, γαρνιρισμένη με ρεθέρ και μανικέτια στο άντιθετο χρώμα. Η μόδα θέλει αυτές τις ρόμπες λίγο κλός και ζωσμένες στη μέση με μία πλατιά ζώνη από το ίδιο ύφασμα και όχι με κορδόνι που τους δίνει ύφος πολύ άνδρικό.

Τα πουκάμισα, τα παντελόνια, τα κομπινάζόν γίνονται ως προς το σχέδιο έντελώς όμοια με τα άσπρόρρουχα των κυριών, δηλαδή έφαρμοστά στο σώμα και γαρνιρισμένα με ντεκούτ, το ύφασμά τους όμως και ή γαρνιτούρες τους είναι πολύ πιο άπλά. Το κρεπόν, το τουάλ ντε σουά, το τριπλ-θουάλ άντικαθιστούν το σατέν και το κρέπ ντε-σίν. Η χρωματιστές φάσες και το τουλί άπλικασιόν μπαίνουν άντι για τις δαντέλλες και τα πολύπλοκα κέντηματα. Άποφεύγετε επίσης τις γαρνιτούρες πλισσέ που σιδερώνονται δυσκολώτατα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α

Πλατεία Συντάγματος

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Η περιποίηση των καπέλλων

Τα καλά σας καπέλλα, είτε βελουδένια είτε μεταξωτά είναι, που δεν τα φοράτε καθημερα άλλα μόνον σε έκτακτους περιστάσεις, χρειάζονται ιδιαίτερη περιποίησι για να μη χάνουν την κομψότητά τους και τη φρεσκάδα τους.

Κάθε φορά που θα τα φορέσετε, όταν τα βγάλετε βουρταίζετε τα με μία βελουδένια βούρτσά ή και μ' ένα άπλό βελούδο, πάντοτε προς την κατεύθυνσι του πλίου. Άν κατά τύχην έχουν γίνει στο καπέλλο σας λεκέδες από λίπος ή από τίποτε άλλο, τους πασπαλίζετε με τάλκι, με βίμ ή

και με σκόνη των μαυαριών, τα αφήνετε έτσι ως την άλλη μέρα και κατόπιν τα τινάζετε και τα βουρταίζετε με τη βούρτσά. Μπορείτε επίσης να τριψέτε τόν λεκέ μ' ένα κομματάκι φανέλλα βρεγμένη με βενζίνη ή νέφτι και να συνεχίσετε το τρίψιμο μ' ένα στεγνό πανάκι ως ότου στεγνώση. Άν πάλι βροχή επάνω σε βελουδένιο ή μεταξωτό καπέλλο, παρουσιάζονται φριχτοί λεκέδες, αφήστε το καπέλλο να στεγνώση, μακρύνά από τη φωτιά και κατόπιν βουρταίστε το μ' ένα καθαρό και στεγνό πιπέλο του ξυρίσματος, ύστερα με μία ζεστή φανέλλα και τέλος μ' ένα βελουδένιο ταμπόν.

Μεγάλη περιποίησι χρειάζονται επίσης τ' άνδρικά καπέλλα, ίδιως τα ψηλά και τα μελλόν. Πρέπει να τα πλύνετε πάντοτε γυρτά μέσα σε μία καπέλλερα και να τα άπλώνετε μ' ένα ταγαρόχαρτο. Και τα γυναικεία καπέλλα επίσης πρέπει να τυλίγονται με ταγαρόχαρτο όταν δεν φοριούνται καθαυτέρα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Πίνετε χαμομήλι

Το χαμομήλι είναι αποτελεσματικό έναντι της ήμικρανίας και κάθε είδους πονοκεφάλου, άνακούφισι στους ρευματικούς και άρθρικούς πόνους και στις κοιλιακές διαταραχές.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

Η υπό των άγνωστών μας αποστολλομένη συνεργασία και μη συνδεδεμένη υπό δικαίωματος κρισεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται ύπ' όφιν.

Τό φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» τιμάται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ ἀνταπόκρις ὑπερτίμησις τοῦ παρὰ τῶν Ὑποπραστορεῶν ἀπαγορεύεται.

Πολλοὶ ἀναγνώσται τῶν ἐπαρχιῶν μὰς ρωτοῦν πῶς θὰ μπορέσουν νὰ ἀποκτήσουν τὰ βιβλία τῶν μηνιαίων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου», τὰ ὁποῖα δέν ἐπρόλαβαν νὰ προμηθευθοῦν. Τοῦς ἀπαντῶμεν ὅτι ἀρκεῖ νὰ μὰς στείλουν 8 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα δι' ἑκάστον βιβλίον καὶ νὰ τοὺς τὰ στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νὰ δώσουν παραγγέλλαν εἰς τὸ Ὑποπραστορεῖον τῶν ἐφημερίδων «Σπύρος Ἰσαγγάρης» τοῦ τόπου τῶν καὶ ἔτσι θὰ τὸ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

ΝΑΣΩΝ ΠΑΡΝΑΣΣΩΝ, Τρίπολις.— Μὰς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Ἀγαπητὸ μου Μπουκέτο.

Ἔρχωμαι, — ἓνα περιφονιμένο φτωχὸ παιδί, — νὰ μὲ προστατεύσης, καὶ νὰ με συμβουλέψης.

Πρῶτα πρῶτα, ἡμῖν ἓνας ἀδιόρθωτος, ἀνορθόγραφος, καὶ ἀποφίτος τοῦ δημοτικοῦ σχολείου.

Ἀπὸ μικρὸς ἔγραφα πηγατάκια, ἀλλὰ μεγαλώνοντας, ἐγενήθη ὁ πόθος μέσα μου, νὰ μπορέσω κ' ἐγὼ νὰ διξῶ κάτι μετὰ τὰ πηγατάκια. Κι' ἔρχωμαι, νὰ σὲ παρακαλέσω, ἐάν μοῦ ἐπιτρέψῃς, νὰ σοῦ στέλνω ἓνα πηγάκι τὸ μήνα, νὰ μοῦ λές τὴ συμβουλὴ σου, καὶ νὰ μὲ προστατεύεις, — ἐάν θέλεις, — ἀπὸ τίς κακοτοπιεῖς καὶ ἐάν τὰ ἐγγρίνης, τὰ δημοσιεύεις».

Τὸ ποιήμα σας, δυστυχῶς, δέν εἶνε καλὸ. Πρωτόλειο, χωρὶς ποιητικὴν ποιήν. Ἰδοῦ:

Η ΑΝΟΙΞΗ ΤΗΣ ΝΟΙΟΤΗΣ

— Τί ν' ἄναι ἡ φωνὴ πού μέσα μ' ἐγενήθη, φωνὴ ἀλιότηκη, πού δέν μιλάει με λόγια. Φωνὴ γλυκιὰ ὅπου στὰ σπλαχνὰ μου ἐχίθη, καὶ ἀντιχάει ρυθμικὰ σάν τὰ ρωλόγια.

Θ' ἄναι ἡ Ανοίξη τῆς νοιότης πού ἀργά, ἀνθεῖ, καὶ μοῦ γεμίζει γλύκα καὶ ζωὴ τὰ σωθικά μου, εἰν' τῆς φτωχοῦλας μου καρδιάς οἱ χρωποὶ παλμοί, πού τραγουδοῦν, τὸν μῶλις ἀνθισμένο ἔρωτά μου.

Θέλετε τώρα τὴν συμβουλὴ μας; Πρέπει νὰ διαβάσετε καὶ σεῖς, νὰ μορφωθῆτε. Διαφορετικὰ δέν θὰ γράφετε καλὰ ποιήματα καὶ μάλιστα θὰ μὰς στέλνεται κάθε μήνα ἀπὸ ἓνα σας ποίημα γιὰ νὰ τὸ κρίνουμε. Θέλουμε καὶ μετὶς ἐλλειπινῶς νὰ σὰς ὁποτηρήσουμε. Ἀλλὰ προηγουμένως πρέπει ν' ἀποχτήσετε τὴν ἀπαραίτητη μόρφωσι.

Α. Δ. ΑΝ..., Κων'πολις.—Μὰς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Πολυαγαπητὸ Μπουκέτο»

Διὰ ἐμὲ, ἔθεώρησα τὴν στιγμὴ κατάλληλὴν, ὅπως σὰς στείλω δύο ἔτερα σατυρικά τραγουδάκια μου «Τὸ λαγεῖο» καὶ «Ἡ γυναῖκες στὸ φτερό». Στὸ περασμένο «Ἡ γεροντοκόρη» — πού σὰς εἶχα στείλῃ — καὶ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (Τηλέφωνον: 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἑσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δραχ. 200 Ἑσωτερικοῦ Δολλάρια 5
» ἑξάμηνος » 100 Ἑσωτερικοῦ » 7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὰ ἑτησίαν συνδρομὴ σελλί-
νια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται
πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,
Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δραχ. 4.
Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλ-
λον πώλησιν, ἡ ἑταιρία New York News Agency General P. O.
Box 497, New York City, ἐκπρὸςποιούμενη παρὰ τοῦ κ. Κ. ΚΑΦΟ-
ΠΟΥΛΟΥ.

Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ἐπὶ ἐπὶ
κνεπίτων στιχογραμμάτων. Δι-
βάστε Λασκαράτο, Σουρή, ἀλλο-
καὶ τὸν Μολφέτα, γιὰ νὰ πάρετε
μιά ἰδέα σατυρικῆς ποιήσεως.

θῶς μοῦ φανερώσατε τὰ λάθη μου, εἶχατε ἀπόλυτο δικαίωμα, γιὰτὶ ὅπως τὸ ὀνομάζω ἐγὼ ἔκανα μιὰ γκάφα, καὶ πολὺ μεγάλη μάλιστα γιὰ τὴν ἀτομικότητά μου. Ἀλλὰ ἂς εἴπω ὅτι τὴν τὴν «γκάφα» ἐλπίζω νὰ τὴν ἐξουδετερώσω σήμερον, στέλνοντάς σας τὰ δύο ταρινὰ μου ἔργα, καὶ νὰ τὰ ἴδω — μ' ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν — δημοσιευμένα εἰς τὴν ἐφημερίδα στήλην.

Διατελῶ μετὰ τιμῆς καὶ ἀγάπης. Δυστυχῶς καὶ πάλιν θὰ σὰς δυσχεραίσω. Καὶ τὰ νέα σας ποιήματα δέν εἶνε ἐπιτυχῆ. Δέν εἶνε κἀν σάτυρες. Ἰδοῦ πρῶτον τὸ τὸ λαγεῖο καὶ ὀπλοῖας τῆς Κων'πόλεως:

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

«Ὅπου νὰ πᾶς καὶ νὰ γυρίσης

Ἀκούεις ὄλο τῶν λαχνῶν τὴν ἱστορία

Κι' ἐσὺ μ' ἐκείνους θὲ νὰ σμίξης

Ἀπὸ μιὰ ἀνεπάντεχῃ μωρία

Μαθαίνεις πῶς ὁ τάδε κέρδισε τόσο

καὶ σὺ πᾶς μὲ μιὰ ἐλπίδα

Καὶ λές: «Ἄν μὲ πέση ὄλους θὰ σὰς δώσω

ἀπὸ μιὰ γενναϊδῶρη μερίδα

Ὅταν τὸ ἡμερολόγιό δείξῃ ἔνδεκα τοῦ μηνὸς

ἀπ' τὴν χαρὰν σου καταντᾷς τρελλὸς

Θαρρόντας πῶς σ' ἔπεισε καὶ γίνεσαι τρανὸς

καὶ κάμεις ὅπως κάμει ὁ Σαρλὸς

Πέρνεις ἐφημερίδες ἀπ' τοὺς ἐφημεριδοπώλας

Βάζεις καὶ τὰ γυαλιὰ σου γιὰ νὰ θλέψῃς καλύτερα

Μ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ πού κανεῖς τίποτε κι' ὅλας

καὶ μισοκλαῖς τίς παραδίδεσαι σου ὕστερα

Λοιπὸν ἂν δέν κερδεύετε εἰς τὸ λαχεῖο

θὰ εἰσθε σάν νὰ σὰς πηγαίνουν σὲ σφαγεῖο

κι' ἂν θέλετε δραχμοῦλες νὰ κερδίσετε

μὲ τὰ μούτρα τὴν δουλειὰ σας ἀρχινήσατε.

Τὸ ποιήμα σας αὐτὸ εἶνε ἀτεχνό καὶ καθόλου εὐθυμο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ δεύτερο ποιήμα σας. Ἰδοῦ:

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟ ΦΤΕΡΟ

Ἄμα τύχει κι' ἀγαπήσεις μαυρομάτα

καὶ παρθεῖς ἀπ' τὸ ἔρμιο πάθος σου

Ξεῦρε ὅτι, πέρνεις μί' ἀνήμερη γάτα

καί... σκάθεις ὁ ἴδιος τὸν τάφο σου.

Ἄμα πάλι, μιὰ γλυκειὰ ξανθομαλλοῦσα

θέλεις καταστραφῇ παντελῶς

γιὰτὶ θὰ σοῦ γυρεύῃ ὄλο λουσα

καὶ σὸ τέλος θὰ γενῇς τρελλὸς

Τώρα ἂν πώθῃς μιὰ καστανὴ νὰ πάρῃς

καὶ νὰ τὴν κάνῃς σύντροφο εἰς τὴν ζωὴν σου

κάποτε θὰ τῆς ζητᾷς: «Χάρις, γυναῖκα, χάρις»

Ὡστόσο νὰ σοῦ ἐγᾶλῃ καὶ τὴν στενὴν ποιήν σου

Ἄν καμμιὰ γαλανομάτα

(σὲ γαντζώσει

θὰ γυρεύῃ πῶς νὰ σὲ πε-

θᾶν στὸ ποδάρι νὰ σὲ

καὶ μιὰ ὥρα ἀργότερα νὰ

(σὲ ἐκκᾶν)

Ἡ γυναῖκες εἶναι δεινὰς

(φαρμακερές

κι' ἄμα τύχει καὶ τίς ἀνα-

(πῆρῃς

ἀπροστάτευτα, θὲ νὰ σὲ

(πᾶρῃ ὁ ἀντερόν

καὶ μιὰ μέρα θὰ θρηνήσῃς

Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ἐπὶ ἐπὶ

κνεπίτων στιχογραμμάτων. Δι-
βάστε Λασκαράτο, Σουρή, ἀλλο-
καὶ τὸν Μολφέτα, γιὰ νὰ πάρετε
μιά ἰδέα σατυρικῆς ποιήσεως.

ΑΓΝΩΣΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Α. ΚΑΜΠΑΛΙΕΡΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 45)

τῶν Ἀστούριων ἔγινε χωρὶς νὰ ἔχω ἰδέα ἐγὼ!
Ἔτσι μίλησε ὁ ἄρχηγός» τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος στὴν Ἰσπανία!

Τὸ εὐτύχημα γι' αὐτὸν ἦταν ὅτι ὁ Χιλ Ρόμπλες, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰσπανῶν μοναρχικῶν, ὁ ὁποῖος ἀνέλαθε, μετὰ τὴν κατάντησιν τοῦ κινήματος, τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν, ἐφάρη πολὺ ἐπιεικῆς ἀπέναντι τῶν ἐπαναστατῶν ἀρχηγῶν. Ὁ Λάργκο Καμπαλλιέρο γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος τὸ σαρ-
κίον του... Καὶ ὁ Κομπάνις, καὶ ὁ Ἀθάνα ἀκόμη χρωστοῦν τὴ ζωὴ τους στὴν μακροθυμίᾳ ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ φανῇ πῶς σκληρὸς ἀπέναντί τους...

Ὁ Καμπαλλιέρο ἀνέλαθε νὰ σχηματίσῃ κυβερνήσι γιὰ πρῶτη φορά, ὅπου τραγικὲς περιστάσεις, κατὰ τὴν διάκρισιν δηλαδὴ τῶν τελευταίων ἰσπανικῶν γεγονότων. Ἀνέλαθε τίς τρομέρες αὐτὲς εὐθύνες, μετὰ τὴν ἐπιπολαιότητα πού τὸν χαρακτηρίζε ἀνέκαθεν. Ξερεῖ καλὰ ὅτι ἐργάζεται ὡς πρόεδρος τῆς ἐρυθρᾶς κυβερνήσεως, γιὰ μιὰ ὑπόθεσι χαμένη. Ὡστο-
σο, συνεχίζει τὸ θλιβερὸ ρόλο του, σάν ἓνας ἡθοποιὸς ἐπαρχιακοῦ θεάσου, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ θρίσκει στὴ σκηνή, κάτω ἀπὸ τὰ γιουχαίσματα καὶ τίς ἀποδοκιμασίες τοῦ κοιντοῦ.

Ὁ «Λένιν» τῆς Ἰσπανίας εἶνε ἓνας ἀτυχῆς ἀνθρώπος πού ἔχασε τὰ νερά του καὶ πού ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένως νὰ διατηρήσῃ τὸν τίτλο τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἰσπανικῆς ἐργατικῆς τάξεως. Αὐτός, ὁ ὁποῖος πέρασε μιὰ ζωὴ τόσο ἥρεμη, μετὰ τίς ἀνέσεις τῆς, τερματίζει τώρα τὴν σταδιοδρομίαν του μέσα σ' ἓνα ἐμφύλιο σπαραγμὸ ἀνευ προηγουμένου. Ἄν ἦ-
θελε, θὰ μπορούσε — ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ — νὰ σταματήσῃ τὴν ἀδίκῃ αὐτὴ ἀλληλοσφαγὴ. Μὰ δέν τὸ θέλει, γιὰτὶ ἐξακολουθεῖ νὰ φαντάζεται ὅτι εἶνε μέγας ἀρχηγός, ὅτι εἶνε νὰ ἐκπληρώσῃ μιὰ σπουδαία ἀποστολή.

Πρὶν ἀπὸ δύο μῆνες, κατῴρθασα νὰ τὸν συναντήσω στὴ Μαδρίτη καὶ νὰ τοῦ πάρω μακρὰ συνέντευξι.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τοῦ ὑπέβαλα ἀποτόμως τὸ ἐρώτημα:

— Ἐλπίζετε νὰ κρατηθῆτε ὡς τὸ τέλος, κύριε πρόεδρε;

— Ἐ... μάλλον ναί! μοῦ ἀποκριθῆκε, με χαρακτηριστικὴ ἀπορροβία.

— Καὶ ἂν ἡττηθῇτε — ὅλα πρέπει νὰ τὰ λαμβάνουμε ὑπ' ὄφιν μας σ' ἓνα πόλεμο... — ἂν ἡττηθῆτε, τί σκοπεύετε νὰ κά-
νετε;...

Ὁ Λάργκο Καμπαλλιέρο χάιδεψε τὰ κόκκινα μάγουλά του καὶ εἶπε χαμόγελώντας:

— Ἐ... ἀγοράσω μιὰ θύλα στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ καὶ θὰ πε-
ράσω τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ μου μακριὰ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν...

ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤ' ΑΓΚΕΖ

ΜΟΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 29)

ἀπὸ τὸ Βερολίνο, τὴ Βιέννη καὶ τὴν Πράγα καὶ γιὰ πολλὰ φιλμ συγχρόνως... Φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπέγραψε ἐν τῷ με-
τεῷ συμβόλαια νὰ «γυρίσῃ» πέντε ἀκόμα φιλμ στὴ Γαλι-
λια... Ἔτσι μοῦ λέει ὁ γραμματεὺς μου, καὶ τὸν πιστεύω
γιὰτὶ τοῦ ἔχω ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη...

— Καὶ τὰ ἀτομικά σου σχέδια;

— Θὰ ἱκανοποιήσω ἀμέσως αὐτὴ τὴν περιέργειά σου.

Μάθε λοιπὸν ὅτι... δέν σκέπτομαι τίποτα γιὰ τὸ μέλλον!

— Μὰ δέν εἶνε δυνατόν! Κάτι θὰ ἔχῃς ὑπ' ὄφιν σου... Θὰ

ὑποβοηθήσῃ τὴν μνήμη σου. Πόσον καιρὸ ἀκόμα σκοπεύεις

νὰ ἐργάζεσαι;...

— Ἄν δέν ἀπατάμαι, δέν εἶσαι πολὺ νέος...

— Δέν ἀπατάσαι διόλου. Εἰμαι σαρανταοχτὼ ἐτῶν...

Σκοπεῖω ὅμως νὰ ἐργάζωμαι ὥσπου θὰ κλείσω τὰ μάτια

μου...

— Δέν ἔχεις κατὰ νού ν' ἀποσυρθῇς σὲ καμμιὰ ἀπόκεν-
τρη θύλα, μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο καὶ νὰ...

— Τί εἶνε αὐτὰ πού λές; μετὰ δέκοψε ὁ καλλιτέχνης. Ἐ-
γὼ ν' ἀποσυρθῶ μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο; Γιὰ ποιὸν μετὰ πέρ-
ρασε; Δέν αἰσθάνομαι καμμιὰ διάθεσι νὰ γίνω ἀσκητής!

Στὴν οἰκογένειά μας δέν εἶχαμε κανένα παπᾶ!...

— Δέν νοιώθει, λοιπὸν, τὴν παραμικρὴ κόπωση;

— Καμμιὰ ἀπολύτως... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι, τὸν καιρὸ

πού ἤμουν στὴν Ἀμερικὴ, εἶχα αἰσθανθῇ κάποια κόπωση.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως πού ἐξανάρθῃκα τὸ ἀγαπημένο μου

Παρίσι, σὸν τόπο πού γεννήθηκα, ἀνάμεσα σὲ τόσοι πα-
λαιοὺς, καλοὺς φίλους, ξαναγίνῃ παλληκάρι εἰκοσι ἐτῶν...

Ἄ! τί ὥρασι πού εἶνε νὰ ζῇ κανεῖς σ' ἓνα μέρος πού τοῦ

ΑΣΦΑΛΙΣΘΗΤΕ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΠΑΝΤΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 11)

μενες διαδηλώτριες ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναίκας...

Ἡ πρώτη ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἔκθεσις τοῦ Οὐέμ-
πλεῦ ἀσφαλιστῆκε στὸ Λούδ ἀντὶ ἐνενηντὰ ἑκατομμυρίων
πεντακοσίων χιλιάδων δολλαρίων, χωρὶς ἡ ἑταιρία νὰ θρεθῇ
στὴν ἀνάγκη νὰ καταβάλῃ τὴν παραμικρὰ ἀποζημίωσι.

Τὸ νέο ἐπιβλητικὸ μέγαρο τοῦ Λούδ, τὸ ὁποῖο χτίστηκε
πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια στὴν τοποθεσίᾳ τοῦ παλικοῦ καφενεῖου
καὶ τὸ ὁποῖο ἐγκαινιάσῃ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, λίγο
καιρὸ πρὸ τοῦ θανάτου του, ἔχει καὶ μιὰ μεγάλη σάλλα,
γνωστὴ μετὰ τὴν ὀνομασίαν «Αἰθουσα τῶν κακῶν εἰδήσεων».
Στὴν αἶθουσα αὕτη ἀγγέλλονται μετὰ τὸ ραδιόφωνο καὶ τ' ἀ-
τυχήματα πού συμβαίνουν στὸν κόσμον.

Ἄν ἐπιάσῃ φωτιά σ' ἓνα πετρελαιοφόρητὸ καράδι, ἂν
ἐξερράγῃ μιὰ ἐπανάστασις στὴν Κεντρικὴ Ἀσίᾳ καὶ κινδυ-
νεύουν τὰ συμφέροντα τῶν ξένων, ἂν κατέπεσε ἡ στέγη ἑ-
νὸς θεάτρου, ἂν ἔπεσε ἡ τιμὴ τοῦ αἵτου τοῦ Καναδά, ἂν μιὰ
ζηλότυπη σύζυγος ἔριξε θιρίδι στὸ πρόσωπο μιᾶς ὥραιας
πρωταγωνιστρίας τοῦ κινηματογράφου, ἂν κατέπεσε ἓνα ἐ-
πιβλητικὸ ἀεροπλάνο, ἂν... ἂν... ἂν... ὅλες αὐτὲς ἡ δυσχε-
στες εἰδήσεις θ' ἀνακοινωθοῦν ἀμέσως στὴν εἰδικὴ αἶθουσα
τῆς ἑταιρίας Λούδ, μετὰ μιὰ πένθητη κωδωνοκρουσίᾳ... Ἡ μι-
κρὴ καμπάνα πού ἀναγγέλλει τὰ θλιβερά αὐτὰ νέα συμπλη-
ρώνει τὸ 1940 διακοσίων ἐτῶν ζωὴ!... Ἐπὶ δύο ὁλοκληήρους
αἰῶνες ἀνεκοίνωσε μετὰ τὴν μελαγχολικὴ κτύπημα τῆς με-
γαλύτερης συμφορῆς πού ὄρηκε τὴν ἀνθρωπότητα στὸ διά-
στημα αὐτό...

Μεταξὺ τῶν πλέον παραδόξων καὶ ἐξωφρενικῶν συμβολαί-
ων τοῦ Λούδ, ἀξίζει ν' ἀναφερθοῦν τ' ἀκόλουθα:

Ἐνας μπαμπᾶς εἶνε ἀσφαλισμένος ἐναντίον τοῦ κινδύνου
νὰ κάνῃ ἡ γυναῖκα του διδύμα! Ἐνας κοσμικὸς τύπος τοῦ
Λονδίνου ἀσφάλισε ἐναντίον τῆς θροχῆς τὸν πρῶτο ἐξοχικὸ
περίπατο πού θὰ κάνῃ τὸ βασιλικὸ ζεῦγος τῆς Ἀγγλίας
μετὰ τὴν στέψιν του. Ἐνας μανιώδης θαυμαστής τῆς Ἑλισάβετ
Μπέρκενερ θὰ λάθῃ ἀπὸ τὴν ἑταιρία μιὰ ὥριση ἀπο-
ζημίωσι ἂν ἡ προσφιλὴς του καλλιτέχνης ἀποφασίσῃ ν' ἀπο-
συρθῇ ἀπὸ τὸν κινηματογράφον πρὸ τῆς περελεύσεως δι-
ετίας! Ἐνας φανατικὸς φίλος τοῦ ἐφρόντισε ν' ἀσφαλισθῇ
ἐναντίον τῆς κακοκαιρίας πού θὰ ἐμποδίσει ἓνα ποδοσφαιρικὸ
μάτς στὴν Φιλαδέλφεια!...

Καὶ θὰ παραμείνῃ ἱστορικὴ ἡ περίπτωσις τῆς Μιστεγκέτ,
τῆς διασημῆς καλλιτέχνιδος τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου, ἡ ὁποία
ἔχει ἀσφαλισμένους στὴν ἑταιρία Λούδ τίς καλλιγραμμὰς καὶ
τορνευτὰς γάμψας τῆς ἀντὶ πεντακοσίων χιλιάδων δολλα-
ρίων τὴν καθεμιά!

Χίλιοι ἑξακόσιοι πράκτορες τῆς μεγάλης αὐτῆς ἑταιρίας,
σκορπισμένοι

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

ρούσε το θέμα κάποιου φίλου. Συγχρόνως όμως της είπε με ύψος επιτακτικό να μη πη σε κανένα ούτε λέξη απ' όσα είχε ακούσει.

Την ώρα εκείνη ο κ. Βαλθέ δεν έδωσε καμιά σημασία στο έπεισόδιο. Αργότερα όμως, τις άλλες ημέρες, αντέληφθη ότι η ταμίας του ήταν διαρκώς ανήσυχη και συλλογισμένη. Μήπως είχε μάθει κανένα μεγάλο μυστικό; Μήπως οι Άνναμνται την είχαν απειλήσει;

Όταν τα έμαθε όλ' αυτά ο διευθυντής της αστυνομίας της Ινιδος, δεν ήξερε πια τι να κάνει. Ήδη συλλαβή τους τεσσέρες έπιβάτες η να τους αφήσει ελεύθερους και να τους παρακολουθήσει για ν' ανακαλύψει τον ένοχο.

Το έπόμενο πρωί, ο Ισπανός μαρκήσιος ντε Χορτέγκα ο οποίος ήταν τυπος ευγενείας, έπροτεινε στον διευθυντή της αστυνομίας να παη το μεσημερι στο ξενοδοχείο όπου έμεναν οι τεσσέρες έπιβάτες του αεροπλανου για να του κάνουν το γεύμα και ν' ακούσουν ραδιόφωνο.

Πραγματικά, το μεσημερι οι πέντε ανυρες έτρωγαν στη μεγάλη τραπέζια του ξενοδοχείου, ενώ το ραδιόφωνο σκούπιζε τους πεταχτούς ήχους ενός χορού.

Έξαφνα ο χορός έιαψε και ο ομιλητής του ραδιοφώνου ανήγγειλε:

«ΙΝΑΠΙΟ—ΠΑΡΙ. Τελευταία είδησεις.— Συνελήφθησαν από την παρισινή αστυνομία οι δολοφονοί της Άννας Σίντ...»

Όλοι οι παριστάμενοι ανασκίρτησαν και τέντωσαν τ' αυτιά τους.

Και ο ομιλητής εξακολούθησε.

«Είνε Άνναμνται. Το θύμα ήξερε κάποιο τρομερό μυστικό τους το οποίο έπηρε μαζί του στον τάφο...»

Στά πρόσωπα όλων ζωγραφίστηκε μια μεγάλη ανακούφιση, γιατί επέτρεψαν θα τελειωναν τα θάουνα τους με την αστυνομία και θα μπορούσαν να πάνε όπου ήθελαν.

Πιο ευχαριστημένος απ' όλους φαίνονταν ο Ισπανός μαρκήσιος. Ζηκώθηκε από τη θέσι του και διευθυντήκε πικρά την πόρτα.

— Σταθήτε μια στιγμή, του είπε ο διευθυντής της αστυνομίας. Μας προσφέρατε μια μεγάλη υπηρεσία, υάζοντας τα ραδιόφωνα να λειτουργήσουν την ώρα ακριώς που επροκειτο ν' αναγγελθή η σύλληψις των δολοφόνων. Δεν σας φαίνεται παράδοξο αυτό;...

Ο Ισπανός έγινε κατάχλωμος και σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα, σαν να καταλωναινε ότι δεν υπήρχε πια καμμία έλπιδα σωτηρίας.

Και πραγματικά δεν άργησε να εξακριβωθή ότι αυτός είχε κάνει το έγκλημα. Ήταν ένας ξεπεσμένος ευπατρίσης τον όποιον οι Άνναμνται διαλέξαν ως τον καταλληλότερο για να μη κινήση ύποψιες. Και του πλήρωσαν φυσικά ένα γενναίον ποσόν. Με την ευγενεία του είχε κατορθώσει να σχετισθή με την Άννα στο ταξίδι και της είχε προσφέρει δηλητηριασμένα σοκολατάκια, τα όποια εκείνη πηρε ανυπόπτη.

Ένας συνένοχός του είχε στείλει την ημέρα εκείνη από το ραδιόφωνικο σταθμό Ιαρισίων την ψευτική είδησι της ανακαλύψεως των δολοφόνων, για να ξεγελαστή ο διευθυντής της αστυνομίας Ινιδος και ν' αφήσει το μαρκήσιο να εγκαταλείψη έλεύθερος την πολι.

A. ΚΡΙΣΤΙ

ΜΕΣ' ΣΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

ταπτε ή γή...

Όσοι ο ή νέα κόρη δεν νοιώθει αμιά θλίψη, όπως έπίσης δεν νοιώθει θλίψη για τον άρραβωνιαστικό της που σκοτώθηκε στο σεισμό...

Της φτάνει που ο πατέρας της είνε ζωντανός! Και της φτάνει ακόμα ότι την τρομερή εκείνη νύχτα γνώρισε όλη την όμορφιά των άπλων ψυχών, όλο το μεγαλείο της καρδιάς του αγαπημένου της Ίνδο, που είνε τώρα ο μνηστήρ της.

ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΝΕΡΑΝΣΑΛ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)

Το δόντι βγήκε τέλος, χωρίς ο Φρανοί να το καταλάβει καθόλου.

— Να ένα ποτήρι νερό, του είπε ο κ. Λεκαπλάν. Κάμε γαργάρα στο στόμα... Καθήστε εδώ ως ότου να ανέλθετε... Έμένα να με συγχωρήτε που θα φύγω... Βιάζομαι να πάω στην κλινική μου... Έλάτε να με ξαναδείτε σε πέντε μέρες. Ώρεθουάρ, κύριοι...

Σκυμμένος πάνω από τη νικελένια λεκάνη, ο Φρανοί έφτυσε το νερό το οποίο είχε μπουκώσει στο στόμα του. Βιάζονταν να δη την Κλάρα, τη μικρούλα Κλάρα που δινόνταν δική του...

Και η Κλάρα παρουσιάστηκε...

Ο Φρανοί, με όλα του τα δόντια, έκτός από ένα, της χαμογέλασε.

— Α! φτωχέ Φρανοί! Αγαπητέ μου Φρανοί... Έκαν' εκείνη. Ήταν πολύ λεπτό, πολύ ευγενικό αυτό που κάνετε... Δεν θα το ξεχάσω ποτέ...

Και παίρνοντας μια φωτογραφία της από το τζάκι, έγραψε πάνω σ' αυτή:

«Στον άφωσμένο φίλο μου Φρανοί με την άπειρη ευγνωμοσύνη μου»

Και του την έδωσε...

Ενώ όμως ο Φρανοί διάβαζε την αφιέρωσι, η Κλάρα έθαλε το τριαντάφυλλο που στόλιζε το κοράσι και το προσέφερε στον Ζάν, λέγοντάς του πολύ σιγά ούτως ώστε να μην την ακούσει ο Φρανοί:

— Πολύ καλός νέος ο φίλος σας... Μα το δόντι που έθαλε τον παραμόρφωσε τόσο, ώστε δεν θέλω πια να πη δώ... Έλα, Ζάν, το βράδυ... Ο άνδρας μου θα πάη σε κάποιο γεύμα... Θα είμαι ολόμοναχη...

ΜΑΞ και ΑΛΕΞ ΘΙΣΦ

ΠΑΡΑΜΥΘ' ΑΚΙ

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Ένας σουλτάνος συνομιλώντας με το θεζύρη του, τον έρωτησε ποιά φυλή από τους ραγιαδες του είνε έξυπνότερη. Ο θεζύρης του είπε πως είνε οι Μωραίτες, γιατί είνε ικανοί να γελάσουν τον καθένα. Ο σουλτάνος δεν πίστεψε το θεζύρη και του είπε πως, αν δεν του το αποδείξει σε δυο τρεις μέρες θα του κόψη το κεφάλι. Φεύγει ο θεζύρης απ' το σουλτάνο, μια και δυο πάει στην αγορά, ακουει έναν πικουθεντία ρωμείκια και τον ρωτάει ποόθ είνε. Ο Ρωμής του λέει ότι είνε από την Τσακωνία.

— Δεν ξέρω γώ Τσακωνιά και ξε-Τσακωνιά, απ' τη Ρωμेलή είσαι ή απ' το Μωρηά;

— Είμαι από το Μωρηά, του απαντάει ο Ρωμής.

— Τράβα, του λέει ο θεζύρης, μπροστά να πάμε στο σουλτάνο κι' αν σε δυο μέρες δεν τον γελάσης θα σου κόψη το κεφάλι.

Μια και δυο, θεζύρης και Τσάκωνας, πήγαν στο σουλτάνο.

— Νά, του λέει ο θεζύρης του σουλτάνου, ο Μωραΐτης ποδν' άξιος να σε γελάσει.

Σάν ακούσε έτσι ο σουλτάνος γυρίζει και λέει του Τσάκωνας:

— Άν είσαι άξιος και με γελάσης σε δυο μέρες, καλώς αλλοιώς θα σου κόψω το κεφάλι.

Ο Τσάκωνας γυρίζει και λέει του σουλτάνου:

— Είμαι και παρά είμαι, μα δεν έχω τα σύνεργά μου. Να μου δώσης παράδες να τ' αγοράσω.

Ο σουλτάνος έδωκε διαταγή στον Σεντούκ 'Εμίν του κι' έδωκε στον Τσάκωνα διακόσια φλωριά.

Πήρε ο Τσάκωνας τα φλωριά και πάει καλιά του. Την άλλη μέρα έσμιξε ο θεζύρης με τον Τσάκωνα στο Μπεζεστένι, όπου η μεγάλη έμπορικη αγορά της Πόλης, και τον ρώτησε αν γέλασε το σουλτάνο.

— Τον γέλασα, λέει ο Τσάκωνας, χωρίς ναχω τα σύνεργά μου. Άν είχα τα σύνεργά μου θα τον γελοούσα δυο φορές.

Τρέχει ο θεζύρης στο σουλτάνο και τον ρωτάει αν τον γέλασε ο Μωραΐτης.

— Τουδωσα διακόσια φλωριά, λέει ο σουλτάνος, ν' αγοράση τα σύνεργά του, κι' ακόμα δεν έφάνη.

— Σ' έγέλασε, πολυχρονεμένη μου, λέει ο θεζύρης πικρά τα φλωριά και τράβηξε για το Μωρηά.

KHASANA

ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ

Δίδει εις τα χείλη φρεσκάδα και γοητεία και όμορφαίνει το στόμα. Είνε τελείως άνεξίτηλο και υπέροχα άρωματισμένο. Μεταξύ των έξ χρωματισμών, κάθε κυρία άσφαλώς θα εύρη το χρώμα που της ταιριάζει.

KHASANA

SUPERB-CREME

Είνε η κρέμα καλλονής, άπαραίτητη δια κάθε κυρία. Δίδει εις τα πρόσωπόν σας άραιά, φυσικά και όνιά χρώματα, χωρίς να φαίνεσθε θάμμενη. Άντέχει εις τον ιδρώτα. Χιλιάδες γυναικών θα έμεταχειρίζοντο την κρέμα KHASANA, εάν ήξευραν τα πλεονεκτήματά της. Ζητήσατε τους νέους χρωματισμούς CO-RAIL και CARMIN. Δοκιμάσατε επίσης και την πούδραν KHASANA, ή όποια εξαφανίζει την γυαλάδα του προσώπου και είνε υπέροχα άρωματισμένη. Δείγμα πούδρας άποστέλλεται έναντι 3 δραχ. εις γραμματόσημα.

Γεν. Αντιπρόσωπος:

Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ

Έμμ. Μπενάκη 8, Αθήναι.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΗΚΔΙΑΚΟΣ
Χειρουργός — Ότορινολαρυγγολόγος.

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE & HALPHEN

Έμμ. Μπενάκη—Μαυροκορδάτου 6. Μέγαρον/Μαλαμού ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 29.562.

Συστάωμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ 'Υψηλή του της 'Οφθαλμολογίας έν τω Πανεπιστημίω, Μενάνδρου 27—Αθήναι. Τηλ. 1.60.

Τά φορέματά σας βάφετε, μόνον με βαφάς ARTI

Το Μυστικό της Κομψής Κυρίας

«Τιού είνε το πραγματικό μυστικό της χάριτος και της κομψότητος που έκαμαν την Παριζιάνα περίφημον εις τον κόσμον δόκληρον;» ήρώτησα τον πλέον ειδικόν της κομψότητος του κοσμικού Παρισιού. «Παρευρισκόμενα» εις ένα άριστοκρατικό ξενοδοχείον, εις ένα από τα κομικώτερα χορευτικά τσάγια του Παρισιού. Παρατηρήσατε τας Μις λέγει. Τι παρατηρείτε έν πρώτοις: Όυτε το φόρεμα, ουτε το καπέλλο, αλλά το χρώμα της επιδερμίδος είνε το άντικείμενον όλων των φροντίδων. Όλες ή γυναίκες έχουν επιδερμίδα πολύ ματτ και βελουτέ, άκόμη και σ' αυτή την άποπνικτική και γεμάτη κόσμο σάλα. Παρατηρήσατε τας το πρωί στον περιπάτο τους στο «Δάσος» ή το άπόγευμα στις κορσες, πάντοτε είνε το ίδιο. Για τον λόγον αυτόν ή ΤΟΚΑΛΟΝ είνε ή τελευταία λέξις της μοντέρνας Γαλλίδος. Δίδει εις το χρώμα της επιδερμίδος ένα βελουτέ πετάου ρόδου, του ουτε ο άνεμος ουτε ή βροχή ουτε ή εφίδρωσις δεν μπορούν να αλλοιώσουν. Δίδει μαγευτική χάρι νέας κόρης κάθε ήμέρας και ώρας. Δοκιμάσατε ή ίδια την πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ. Τα άποτελέσματα όπου θα σας άποκαλύψη ο καθρέπτης σας θα σας έκπληξουν και θα σας ένθουσιάσουν».

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

Τέσσερα νέα πραγματικάως Παριζιάνικα άρώματα CREATION 1937 αφιχθησαν και πωλούνται χύμα εις τα Μυροπωλεία Γεωργαντά Αθηνών και Έπαρχιών.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η άντισηπτική όδοντόκρενα ή όποία συνιστάται από τούς όδοντιάτρους.

Δέν χρειάζεται να επιβάλετε εις τα παιδιά σας να καθαρίζουν τα δόντια τους με «ΚΟΛΥΝΟΣ», διότι αγαπούν την εύχάριστον γεύσιν της, που δροσίζει το στόμα τους.

Οι όδοντίατροι συνιστούν την «ΚΟΛΥΝΟΣ», ειδικώς για τα παιδιά, λόγω των άντισηπτικών της ιδιοτήτων και διότι γνωρίζουν, ότι ή «ΚΟΛΥΝΟΣ», διατηρεί τα δόντια καθαρά και τα προστατεύει από τα επικίνδυνα

μικρόβια που ήροξενούν την καταστροφήν των.

Συνηθίσατε τα παιδιά σας να χρησιμοποιούν την «ΚΟΛΥΝΟΣ», πρωί και βράδυ.

Η «ΚΟΛΥΝΟΣ», είναι άκρως οικονομική, διότι χρησιμοποιείτε μόνον το ήμισυ της ποσότητος από κάθε άλλην ΚΟΙΝΗΝ όδοντόκρεμαν.

Έν και ήμισυ έκαστομέτρον επί ξηράς φήκτρας άρκεί.

Ετιμήθη εις την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης με Μέγα Βραβείον έκτός Συναγωνισμού.

Με «ΚΟΛΥΝΟΣ» και σεις θα άποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΩΡΗΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 ΑΘΗΝΑΙ

Και μικρή φροντίδα

σας εξασφαλίζει ωραία μαλλιά και διατήρησι της όντουλασιόν. Λούζετε λοιπόν τα μαλλιά σας μια φορά την εβδομάδα με το Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Tet-Noire) και με το συνδυασμό του «ΣΕΒΕΚΛΑ» που περιέχεται στον ίδιο φάκελλο, θ' άποκτήσετε μαλλιά όνιή, φρέσκα και χωρίς πιτρίδα. Μο έίδον Σαμπουάν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ υπάρχουν: το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για ένυδρα μαλλιά και το ΣΑΜΠΟΖΑΝ για σκούρα μαλλιά.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ

ΔΡΧΜ 12,50

GEN.ANT/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Χάρη εις την αποτριχωτικήν κρέμαν DULMIN αι τρίχες του σώματος και του προσώπου εξαφανίζονται άμέσως. Διά της τακτικής δέ χρήσεως της κρέμας DULMIN αι οίζαι των τριχών εξαφανίζονται και σύν τω χρόνῳ θά απαλλαγῇτε τελείως των ενοχλητικών τριχών. ΕΙ. αι άβλαβής, δέν ερεθίζει τὸ δέγμα και άσπομος.

Προϊόν των παγκοσμίου φήμης εργοστασίων KHASANA Παρακαταθήκη: I. Συμεώνωγλου, Έμμ. Μπενάκη 8.

DULMIN
Enthaarungs-Creme

Dentol
dental hygiene
ΑΠΟΚΤΑΤΕ
Λευκούς οδόντας
Εύοσμον άναπνοήν
Δροσερόν στόμα

Γ. Ν. ΜΟΥΝΟΥΤΣΙΟΥ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
Επί Ιδρυται έπιμελήτης
Ιδρυται Κλινική επί
Θηγητού κ. Γ. Φωτεινού
γεται, δδός Κεφαλληνίας
Γεγέας 1
Ώραι 8-11 - 4-6
Άρ. Τηλ. 81215

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπεισμένος
διαθέτων ώρας άναπαύσεως
τήν τήρησιν θύλων. Πληρο-
ρίσει: Γερμανού Παλαιών
τρών 5 β' Κήπος Κλαυδίου

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ!

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Πριν αποφασίσετε νά ντυθῇτε, νά κομψευθῇτε, νά ράψετε ένα καινούργιο φόρεμα, έπισκεφθῇτε τόν Οίκον Ραπτικής της κ. Χρηστίνας Α. Θεοδωροπούλου, δδός Μητροπόλεως 14 α.

Εις τόν Οίκον Ραπτικής της κ. Θεοδωροπούλου γίνονται άληθινά θαύματα. Αι κυριαί έξέρχονται έκειθεν ντυμένες μέ γούστο παριζιάνικο.

Ο Οίκος της κ. Θεοδωροπούλου εινε μοναδικόν σχολειόν κοπτικής, μέ τὸ τελευταίον γεωμετρικόν σύστημα. Αι μαθήτριάς εὐρίσκουν εις αὐτόν στοργικόν ένδιαφέρον και μέριμναν, οίκογενειακόν περιβάλλον και έξέρχονται πολύ ταχέως άριστα κατηρτισμένα.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΤΟΛΟΥ

ΚΑΝΟΝΙΣ ΤΗΝ 29 ΜΑΡΙΟΥ ΠΑ 5 Μ. Μ.

Πρώτος Λαχνός	Δρχ. 500.000
Δεύτερος »	» 300.000
Τρίτος »	» 200.000

15240 λαχνοί κερδίζουν δρ. 3.300.000

Υφάσματα πλεκτά διά ΤΑ
ΓΙΕΡ Ζέρσεϋ ΑΓΚΟΡΑ και
ΜΠΑΡΟΛΕ σέ ΜΟΔΕΡΝΟΥ
χρωματισμούς. ΤΑΙΓΙΕΡ
ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΑ έτοιμα
και επί παραγγελία ως και
ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ—
ΖΕΣ κλπ.

Σολοκοτρώνη 45

ΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ

«ELBEO»

ΕΙΝΕ ΘΑΥΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ, ΑΝΤΟΧΗΣ ΚΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ. ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ. ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ:
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46
ΑΘΗΝΑΙ.

ΟΙΚΙΑΚΗ
ΜΑΤΕΡΙΚΗ

ΚΑΙ
ΖΑΧΑΡΟ-
ΠΛΑΣΤΙΚΗ

Μαθήματα διά Κυρίας και Δεσποινίδας πού θέλουν νά πλουτίσουν τās γνώσεις των μέ όλίγα μόνον μαθήματα.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ
Όδός Σίνα Βησαρίωνος 8
Τηλ. 31.339

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανή «Σίγγερ» πολυτελείας (κεντήματος - ραπτικής) εις τιμήν ευκαιρίας. Πληροφορία: Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών άριθ. 5, τυπογραφεία «Μπουκέτους» (Πλατεία Κλαυθμώνος).

ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1915

Έν Αθήναις, δδός Βύσσης και Άγάθωνος 10

Έν Χαλανδρίω, δδός Αγίου Γεωργίου 19.
Έν Νέα Κοκκινιά, δδός Π. Τσαλδάρη 150 και Λαοδικείας (γωνία), έναντι φαρμακείου Μαυρομμάτη.

Αί έγγραφαι ήρχισαν.
Εις όλα τὰ μαθήματα εφαρμόζεται νέα μέθοδος της Μεγάλης Γαλλικής Ακαδημίας.
Αποτελέσματα θετικώτατα και ήγγυημένα.

Εις τὸ Κεντρικόν Αθηνών λειτουργεί τμήμα διά Μοντελλίστας. Τμήμα διά πρακτικής Μοδίστας. Τμήμα διά Κυρίας

Τὸ ΑTELLIER γυναικείων φορεμάτων λειτουργεί, ως πάντοτε, μέ τὰ Μοντέλλα των Οίκων των Παρισίων ΡΑΤΟΥ και GENU. Τμήμα Μοντέλλων διά Μοδίστας.

Τὸ οίκοτροφεῖον λειτουργεί, ως πάντοτε, μόνον εις τὸ Κεντρικόν Αθηνών, υπό τούς καλύτερους παιδαγωγικούς δρους.

Ώραι έγγραφων 9-12 π. μ. και 3-5 μ. μ. καθ' έκάστην.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Αθηνών— Πειραιώς πρός εύκολίαν του κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ δδός Σοφοκλέους Π. ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, δδός Πατησίων άριθ. 185.
ΚΥΨΕΛΗΣ, δδός Κηφισού άριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεσσας άριθ. 110
ΠΑΙΣΚΡΑΤΙΟΥ, δδός Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχάλη και Καλλιδομίου
ΠΛΑΚΑΣ, δδός Καπνικαρέας άριθ. 31.
ΚΟΛΩΝΟΥ, δδ. Συροράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΝ-ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ δδ. Πειραιώς 79, πλησίον Λαγανάρας
ΒΑΘΗΣ δδός Αριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ δδός Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ δδός Αχαρνών 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Όδός Όμήρου 16, παρά την Αγίαν Τριάδα
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακράς Στάς άριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ δδός Αγ. Διονυσίου και Ψαρών.
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Αντιοχείας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσομενοι μέ τὸ πλησιέστερον συνοικιακόν παράρτημά μας αποφεύγετε τὰ έξοδα και την άργονορίαν της μεταβάσεως εις τὸ κέντρον.

Τὰ φορέματά σας μόνον άν τὰ βάψετε μέ: ARTI δέν θά ξεβάφουν ποτέ.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ποτέ κανένα Ἴνστιτούτον καλλονῆς στὰς Ἀθήνας
δὲν ἐφήρμοσε τὴν μέθοδόν μας.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἅπαντόν μας. Ἐὰν μπορῇ νὰ διορθωθῇ
τὸ δέρμα σας θὰ σᾶς τὸ ποῦμε εἰλικρινῶς, ποτέ δὲν
θὰ σᾶς γελάσωμε, ποτέ δὲ θὰ σᾶς ποῦμε ψέματα.

Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ πεισθῆτε διὰ τὴν εἰλικρί-
νειά μας.

Ἄν ᾔσθε στὴν ἐπαρχία γράψτε μας καὶ θὰ ἔχετε
αὐθημερόν ἀπάντησιν.

INSTITUT SCIENTIFIQUE DE BEAUTÉ

(Ἐντὸς τοῦ Κομμωτηρίου Χαμαράκη)

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 (ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ)

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α.Ε.

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 21-400

21 ΕΡΜΟΥ 21

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 23-861

ΠΑΡΕΛΑΒΟΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ,

ΔΙΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΛΑΜΕ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

